

MIC. # 9903 (RAB. 2097)

GOLD, YEHOASHU'A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, MASEKHTOT
YOMA, 'ERUVIN, ...

גפן זהב, מסכתות יומא, עירובין, ...

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

לפן (פסחים ב' דף א' ו'ג') לרה

ב. מ. מור אברהם דלר באבין את המור אור הנר וכו'.
א. מור "אור?" רב הונא אמר נגהי, ורב יהודה אמר לילי
וכו'. מיתבי (בראשית מ"ד): "הפקר מור והאנצים גלח"ו" אלא "מור" יאמרו
הוא? וכו'. ת"ל, דמי דבי למאן: לילי י"ב באבין את המור הנר.
אלא מור מורמא הוא? מלאו בין רב הונא ובין רב יהודה כולי
למאן "מור" מורמא הוא וכו' פליגי אמר כי אמריה אמר כי אמריה
באמריה דרב הונא קרו "נגהי" ובאמריה דרב יהודה קרו "לילי" וכו'.

"באמריה דרב הונא קרו נגהי ובאמריה דרב יהודה קרו לילי וכו'." —
בענין החלק ילמן למ דדור דדה אמת להחלק הוא כן דדור המור,
והדה הלני דמו להחלק הוא בריאה ממשית בפני דמיה וכו' ודור
המור יבא החלק במקומו וכן הוה דדור הג' וכו'. ומה "הפך והקבלה"
כפ' בראשית דהפסוק "ויהי דלוקים בין המור ובין החלק" וכו': "וילך
דהנך רבי אמרי דפליגי בקריאת למ "לילה" (פסחים ג') במאמר דר"ה
קרו "נגהי" ובאמרי דר"י קרו "לילי", בהנך רבי דדור פליגי, אמר
סבר כי חלכת הלילה חונה כי אמר דדור המור, אמר סבר למור דדור
אמר בלילה להווי מחלק, במאמר דר"ה סבר למור כ"א דדור המור
ולזה קראו את הלילה בלש "נגהי" כי בלש זה נכלל גם ענין הדור והמור

לשן (פסחים דף ב' ע"ג) לילה

היור, כיו "נאמי מואד" (צפניה ג') "הגו סגים מפסח", הילה מן
המסלה, והוראה תמונה ופלאה זוג קריון זה הילה בלם נלה
אפוא למין כ"ו הדבר היור (די איסט אונד), ובאותו ד"ו סברו
למלכ הילה היו מסבג זצמ המלוק וזה קריון בלם אילה, ומין
דמני דלו קרי אילה בלמן נגהי כדי אפוא בלמן זה הדבר היור,
א"פ יראה מדבר דסבר דלכח הילה היו מסבג זצמ המלוק, מ"מ
או דע אכח בלמן. אמן "אילה" כ"ו אמן "אור" בלמן מליו ד"ה
במיו: ודע זו אכח זה הילה בלם "נגה" והוראה תמונה
לבן הדבר היור (איסט אונד) היו אכח מליו דמקרא (ולמה ע' ט'):
"לא יהיה לק ז'ב הלם אור יומם ולילה הירח לא יאיר לק" מל
"ולילה" מואד בזקל גדול וזה יורה דלו כהמחכים זה ליל מל
"ולילה הירח" ומכילים אכח זכית הנגה, מל פירוש הוראה "ולילה"
אכח הילה לבן הדבר היור, לא יאיר לק הירח, אפוא לקיו כיון
זה הלם "אור יומם" (טמיעס איסט) ככה נקראת הארץ "אור נלה"
(נאפט איסט) וזה אור (מליו ד') "אורח צדיקים כיון נלה" ופ' דל.

(המחבר)

לפ (סופה דף א"ז ע"ה) חרבה

מתני'. והיכן היו מנצנצין? בהבדל א"ה" מחלה וסוף וקנינו ה'
בולטת נ"ו" דברי בית הלל. בית אמור ומוכרים: אף קנינו ה'
הבולטת נ"ו". אמר ר' עקיבא: צופה היית בר' גמליאל ור' יהודה
לכל הדם היו מנצנצין בארבעה... ובס' אי נצנצו אלא קנינו ה' הולשה נ"ו"

"א"ר עקיבא צופה היית בר"ג ור"י לכל הדם היו מנצנצין בארבעה
וכו'". דברי ר"ע אלה קלים ארבעין אלפי פנים: א' מדבר קצור בשלש
ואמר: "לכל הדם היו מנצנצין בארבעה" סתם, ואם פירש אדם בהולשה נ"ו"
אם בהבולטת נ"ו"? ואם נאמר כי מזה לסיני: "והס' או נצנצו אלא
בהולשה נ"ו", אמרו נאמר לכל הדם היו מנצנצין בהבולטת נ"ו"? זה
אין מבינו מספק, כי מכל מקום דבריו נכונים כמו מקדמים, כאלו
יבאנו בזה כל הרעיון בדברי חז"ל? (ב' מדבר בזאת שנינו ר"ג
וכו' מכל הדם ואם נצנצו אלא בהולשה נ"ו")

אכן נאמר דבר! כי כל זה קלה רק לפני הנאסחא הגדולה
בדפוסים ואלו לפנינו, אבל לפני הנאסחא ואלו מצוות הספר, והאכזר
אלה"ו לפני בזוהר שם דא דברי ר"ע, הנה דברי ר"ע נכונים מאד ואינם
מקדמים כלל, כי ר"ע אמר בפירוש "לכל הדם היו מנצנצין בארבעה"
בהבולטת נ"ו", וגם כן מילול בטוב טעם ודעת מאד שנינו ר"ג ור"י מכל הדם

לפן (סוכה דל מ"ה ז"ל) לילה

משנה. בכל יום מקיפין את המזבח פעם אחת ואומרים
אני ה' הליצה נא איננו ה' הצליחה נא ה' יהודה אומר אני והו'
הליצה נא וכו'.

אריבין דין היתה "אני והו' הליצה נא". כזוית ארנן
אריבין פה פנינו יפה אולם אפנינוי לפיה א זה היה הקצון החכם
ד"ר וואלף מילא ז"ל בספרו העקר "דברי חפאים" (צד 74)
בהקדש אומרים ז"ל (זירובין י"ה ז"ל): אומר ה' יחנה בן אנאדר:
איום לחרב ביהמ"ק דין ארמלם לילמלם בלמ אומללם לילמלם פל
הנלמ וכל יפה. ופיה א זה וזה ארנן: "הלם ההלילה הלם בליספן
מורכב מפלוג היה הלה ויהיה כמ"ל כל המאמרים. וז"ל אומר רבי יוחנן
כי הלם הזה פלוגלם למ המורה אר הצד ה והלה והצד אר
יצדק צד ה בפולגלם בלוגלם למ אמלם וממלם, ידן יחסר ארן צד ה
הלה פן רק צד ה וצד ה יל ארן, כי ידיו אספרי מן ילפי הצד ה
לרן ומן הצד ה הלם ארן יהיה ארן, ארן ההלה ארן ארן, וז"ל דין
ארמלם לילמלם רק בלמ אומללם לילמלם למ יה כי מלמלם האומלל יה
נלם ארמלם למ נלמלם האומלל היה ויהיה וזה דין כי הלםלם ה"ל
למלמלם הלה ארן צד ה. וזוהי למלם רבי יהודה ארן והו' הלם המורה
אר ההלה הליצה נא לילמלם ארמלם הלה" זל.

לפני (פסחים ב' א"ט ע"ב) לילה

תניא רבי אומר: עם הזמן אסור לאכול בשר (ויקרא י"ג):
 "זאת תאכל בהמה והעוף" כל העוסק בתורה אחר לאכול בשר
 בהמה ועוף אכל לאוין עוסק בתורה אסור.

"עם הזמן אסור לאכול בשר". עין במהרש"א ובמפרשים. אולם,
 אמרתי המדענים פילגים, רמיה לכתוב אברהם פה רחוק יפה מאוד לכתוב
 ד"ר רבי ד' מאמר ברוך בספר "אב רגל" (מאמר ח' "הבא-חי והמדינה")
 בהנהגה ר"ל המלאה זה להמלה המלה גמלה הבד"ח וכתב
 וזה אלפי בקימה: "אחד מהחוקים המופלאים הנחלקים לנו מהן המלאים
 היו מאת הגמלה, כל בא נפש יחד וילתאם אכלו תאחד פלגיה.
 מאה כד! המלה הגדולה בדעת האנוש תהיה ותרש דבר בזה,
 להוסיף בו נחלה למען לא עמל... ומה מ"ג דברים למען רבן נחלה
 במה היו פאכא לחיטה... (מנחה כ"א ח') --- ד"ל להאריך בזה מאד
 ובסוף כתב אתר זה ד"ר מה שומר החבר אמר הכתובים (בדליו מחולק)
 וז"ל: "...האדם כאלו יחלה ויחלה במכאולו מאלו היו נאמרים לו הבחירה
 ליהיה דג או סוס או חזיר או חזיר, ויבדל בין אכלו וכלל אכלו
 יקרהו מל מדינה האולה, לאו היה באחד בו", וא"ל נחמה הפק
 לו היה וכלל אברהם אברהם אנוק שאל ידי לחיטה ואוכלת מאכל

אין (פסחים דף ג"ה) אברהם

אברהם אבתי מרגל אברהם ומגל מברך ומגלם אברהם צלמה ומגלם,
ברוך לך למה עכל מיני יסורים לבחיים ומכל מיני לחיטות
למחלוקת, רק אברהם אמרנו הלאה ליכנס בלש "אברהם" איפה
הבין חז"ל דם ומחלוקת (פסחים ג' ה') "דם הארץ אסור אוכל בשר",
כיון שכלו בחינת קול... לחיטות פסולת, יצא למחלוקת קדמך כח
גברו כח "אברהם"... ואני שאלתי בגדר אברהם אסור או אברהם ולחלוקת
הבדל, כיון ליסורים הם בלי תמורה, ומחלוקת, דבר מוגדר גרד,
למחלוקת אחיה סופר בליחולק מחלוקת למחלוקת... דכל —

לפ (פסחים פ"ג ז"ו) הרה

"היום יהיה זה מצילת. הסוס קדש לך" (נביה י"ד) מיו
 "מצילת הסוס?" א"י יהלך בן לו עתה הקדש להסוס
 יחללים עד להסוס חף ומציל" ר' אלעזר אומר: כל מצילת
 חללין לו לסוס בין עינו יהיה קדש לך. ר' יוחנן אומר: כל בונה
 לבדו ולחלו עד לזה להסוס חף ומציל יהיה קדש לך. -
 (ב"ב ג' רס"ג הל' א' ו' ב' ד"ה רס"ג עד לזה להסוס חף ומציל) -

במכ"כ כנסת ולחלו" (מכ"כ פ"ח רמ"ז ז"ב 68) מכיל המה
 שאלו פנים ראובניו ואלו א"י א"י ר' יהלך בן לו עתה הקדש להסוס
 יחללים עד להסוס חף ומציל" והנה חלו ומה בזה הלשון:

"הוצאת במחנה הזה גלוה מאד. חל"י לו פניה מחללה מה
 כות ריב"ל בהגהות עד להסוס חף ומציל, וכן זה המאמר לא
 רבי יוחנן המומר כל בונה ולחלו עד לזה להסוס חף ומציל
 הוא מהמר: ומציל ומלך לא חלו חל"י היום מציל לא אדם חל"י ופ"י יחלל.
 אבדח כות ריב"ל בדברי יחלל היום זה מקום יבדח מחולל לחלל
 יחללים, הפכה לשם היו ממנה הר"ל ב"ד והר"ל מלכות. בדבר וכל
 נקרא "גלגלית" ובכל היה המקום הזה יבדח חל"י והל"י חל"י חל"י
 בדמיה קלה. והנה בסנהדרין חל"י, נגמר הדין היו מוציאין אותו
 לסוקו, בית הסקילה היה חולל לך"ד (וא"י ביחוד הגמרא שם חולל אלף מחלל),
 אחד עשר זה בית דין והסנהדרין ביבדו לסוס רחוק ממנו, אומר

לפן (פסחים דף נ"א) אהב

אחד ילדי אלמנה זכור הלה מניח בספריו והסוס רץ ומצמיד.
 ע"י קבלת חז"ל חוף אלף מחנה היה בהחזק ארבעה מילין ממקום המלך
 ואולי ג"כ ממקום המקדש, ככל אופן היה ידוע להם בדיוק מקום ההרבה
 לחיבי מנהג שהיה רחוק מאד מצדקה לא עיר, וא"כ אמר ריב"ז צמח
 הקב"ה להרחיק את ירושלים עד (כאמר עד המקום) להסוס הידוע רץ
 ומצלו, כאמר עד מקום בית הסקילה באופן אשר הציר ירושלים ממקום
 ומרחק עד אולם המקום שיש בלתי רגל בני ירושלים והיה נאדא למקום
 המופת ולזה ההרבה. אקוב לבל היודע אורח מליצות חז"ל יסכים לדברי אלה. ע"ל *

(* החדרה. אמר המחבר. אוד"ה לאכאורה הבחור הזה שאל יצא מאד, כפ"ז,
 למען הזמנה, ראוי להבין כי מה שכתב ר"י חזק. ה"ל בדרכיו דמכנה
 דמח"כ כנסת ישראל (שנה ה"ל ספר אלף לב 372) במאמר "למען הזמנה"
 ונבא לענין: "בהכנסת השנה בחלק בית המדרש לב 68 קמה הודע קיט
 מחוץ בשם "מאמר לסתם במקומו ומכאן במקום אמר" לא בואוך מאמר חב"ל
 בפסחים נ' צמח הקב"ה להסוס רץ ירושלים עד להסוס רץ ומצלו לעכונה לא
 מקום ההרבה אשר מחוץ לעיר ואוסב לא הסוס שהיה רץ ומצלו חייבי מיתלה ק"ה
 בלחה ליצונו להרע אם נמצאו מאמר זכור כמאן לענין בספריו ח"י כ"כ
 נאמר הדיון י"ג, י"ז קבלת מנהג מהר"י י' ערדאמונן נ"ו בן לא הבהל
 הצדאמי נ"ו למקומו כפר פיר המאמר בסג"ל הזה זה כמה אנחנו בהלכות
 הכוזבא לאהרן "הכרמל" העלוי. והנה אמר המאמר בהפרא לאו כמנהג אהר

לפ' (פסחים דף ק"ה ז"ל) (להל)

גם יתקד בל כח נגד מביטיו אבא דמי, וכל זה יראה מצד
פירוש הדבר הלכא והבינה וזה חזק יוצר, והנהגה נאמרה אמר
פקדון הלכא מנהג הגוף. ואחרי נפנה נניח ארצות ואחריהן
יש כח להלכא והבינה וזהו זה הגוף ליסוד אמר מנהג, אמר שמו
בזה אמר הלכא והלכא הבינה? — כי יתקד זמן אבא דמי וזה,
כי ארצות קיום הגוף וחיותו, הוודע שזה אבא דמי, וזה זמן ארצות
אבא דמי זה קיום זה הפסד חיותו? ואם נחליש כחיותו,
אז אין מקום אמר קדושת השם ח"ו, מה שז"ל תורתו מצאנו
יוצרו זה, ואז יתקד ליהיו חוקי התורה מתקדמים אחרי הלכא,
וכבר אמרו חז"ל לקדמה דרך זרף (חוקי הלכא) לתורה וארצות שזה.
ז"ל מוכרחים יוצרו אבא דמי ואמרו בקדושת נמי אמר שזה
חיותו ארצות הפקידו שזמן ז"ל התאחרות שבזה ברצון מנהג
שבזה זבא היצור, ואמרו הוודע המנהג הלכא ז"ל התורה וזה
יוצרו בה זמורה זמון להיותו רצון זבא היצור, יש אבא דמי ארצות
אבא דמי שזמן זה הקדמת רצון נלמד בזמן הזמורה והדבר.

(*) וזו הנהגה חסידה ד' למען קדושתו פ' וזה, וזה משה מורה לנו מנהג כי
כי התורה הנחמה ומצוותה הן כולן מצוות לבינה, ואם במצוותינו נעשו פירוש
מהן למצוות, כי אין נבד שזמן, כי כח להרע נפא ונאול הן שבזה ולכח
ומה שזה זמון, הן המצוות כולן הן שבזה ולכח, ז"ל.

٢٠١٢

[illegible]

לעב' (פסחים ב' ע"ג ע"ה) (להב)

אז נאמר בזה ובה' אלוקים כדון גדול ומעלה ראה כדן, אהמנה
אכניה והבטלה אז ממה, יש חלום ביד השכל והבנה אהמנה
אז העלף מהי אהמנה אז העסדו. אבזה הוהרה השלמה ה"ל, אקמה
המטה למנון מעללים אז קבול השם, אז תלה, בזמן לוח אהמנה.
אכונה תלבוש. אז היתה ח"ו לחנמ"ש מסדו צמח רק מעב' הק"ו
הזה, אז גמ' הוא ידד להם מסדו צמח ע"ה המטה לא קדול השם,
אז בזו רק אסלם השלמה והעקבאק ה"ל, וזה יסולק ע"ה מדבר
בהעברות.

אז נאמר יצחק דברי זולה אחיק מבין מדד ולוח אבו גמ' אנו.

יצחק גינזבורג

(ה'אסיף' לעב' ה'תש"ו צב 318)

לפי (סמנים דף נ"ג ע"א) חרה

מזני סלקו היה ביטלכר זולכר כפר בקצוני? ואמר: מלכא
ואלכא הוא יתבי, מלכא זמר: גרמו יאז, מלכא זמר: זומרו
זוי, מלכא? כהן גזל, דקא מסיק קדנא כל יאזא ויאזא. יאזא
ילכר זולכר כפר בקצוני, יאזא הידיה כלפי מלכא, (ואזא זולכר זמר)
יאזא הידיה קאי מלכא, זמר ליה: זוי גרמו זוי ניסקיה ליתגידא;
זמר מלכא: האזא ואזא ליה יאזא דמלכא וניפסקיה ליתניה!
יפה למדא וניפסקיה למלכא, למד מלכא וניפסקיה ליתניה! זא" יאזא:
כריק רחמנא דילקיה לילכר זולכר כפר בקצוני אשכנסייה זניה כהן יאזא!-

לכריק זאז המלכא כנפלא והזר הזה בזאן המלכא זאז, רחמנא
לכריק להביא סה ביזור העיון יפה, למד זאז זה המלכא ר' מרדכי זולכא
רחמנא ויאזא (במכ"ז) כנסת המלכא "מחנה יצחק סאבולסקי" ספר ז'
צב 80-78 במלכא "זוהר יאז", וזה למד בקצור:

"... מלכא יפלא הספא האז כי מלכא מלכא יתמסקו בדבריהם כזולכר הנזכר
רק לרקחא ולמלכא, ויקחו זאז הפה"ג להפריד ביניהם בקלות דמם ואז
זאז הפריד כהנא העניא קשה, חלילה לקהל הדברים כעלמא.

אזכרה ע"י הנזכר כי בכל יאזי המלכא העני נלמדו בני ישראל למלכא
פרס יאז וראוי זולכר למלכא ברותם ונפלא והציקו להם מלכא, לזאז רחמנא דילכא

לפון (פסחים בל נ"ג ע"ו) לילה

המערבים אשר נסו בכל עת מצאו אפרוק מזהבם דולם הקלה, והפיתו רח
 אד בקד הדם לקט זא זויבהם ואהכרידס ואפזמים הצליחו, ואנש ברוב
 פזמים כרזו נפלו, וזלד האסיעו זויבהם אהרד אהם והכבידו דולם ככל
 אשר מצאו, ורבים מבני ישראל אשר ראו את הנולד כי היו לו מצח
 ז"ל האדלו אכלו את רח המרד והכנע מפני זדוניותם אלו וסבאו
 ככל אשר נטל עליהם, וגם כה הכרואלים בסוף ימי בית שני אמרו בפרץ
 נגד המרדים והמערבים אדלו בלום הראמיים, המה ראו כי זלד לו
 בזוה פדח אפרוק מזהבם דל זרים ואם ה' לו זלד אלו תלוצת הזלד
 והלדלות, ז"ל הזהירו להעלל בלומה אל מלכא, ובקלא קרבתם, וז' גיטין
 (נ"א) וזלד בכמה מקומות בדברי רז"ל מדין זה: ---, והנה בדידה (פ"ה)
 תינו ג' דין הן כל אלו אומרים זלד עז בבהמה דקה, הנה העז
 סימן לעזאזל: ---, ואנש הכבדה התמימה היו סמל במה ההכנעה
 כי היו ביד הזלד אדלם בה כחפצו, יעזזה ימרה וגם אטבא יאבול
 והיו צלומה לו מרחם פיה, ואזלזל נמלאו ישראל לצאון, כי גם הם נכנענים
 תחת יד מצניהם ואומציהם ידכאום יחצצום והם יללו ויסבאו במנחת נפיל.
 והנה המלך והמלכה (*) זלד הם היו מוכוונים נגד זלד המלכא, המלך נטה
 אחרי זלד המבקלים ומבאול ארעק מזהבם דל זרים ואחלף נפיל מיד
 זויבהם ז"ל מלמח מלפס, לו כן המלכה, חפצה במנחת ואלום, וז"ל:

לפן (פסחים דף נ"ז ז"ל) לה

(*) הצרה. הנה החכמי ד' מרדכי זולתו ראבינאוולף, זצ"ל לעזריה
 מאד באמרו "אומרו יאנו" לבאר את האומר הזה, בכל זאת, אדואלני,
 קי"ז בפ"ט דה, ולאו גלוי לראו את שם המלך והמלכה לבכה התקדו זה את
 המלך חפץ להסיר מאלו עם ישראל את זה הראויים, והמלכה או חלילה
 לזה זמן עם ישראל נכחד מזה הראויים! וגם מאד נפלו לדעת
 מדוד דוקן המלך חפץ להסיר מלחמה בהראויים וכן המלכה חלילה בלוא
 ולא להיפך? אכן נ"ל, לפי מנ"כ, אלער, להמלך הזה הוא זאגריס
 הראשון בן אריסטובולוס, בן לני להארכוס האבואי ומריס החלמאניא, והמלכה
 הינו קיסרס (Cyprian) נכבד פליזא, אחי הארכוס בן יאנטיפטר
 (ד"ר "דברי ימי ישראל" גריןסוף ח"ה פ"א); ואפי' זה יובן מאד, לזאגריס
 המלך הראשון, שהיה בו גבס החלמאניא, והיה לאנאי נומן אורבסו או אורבן,
 אכן חפץ להסיר מאלו עם ישראל את זה הראויים והבין את זהו למלחמה;
 או כן זולתו, המלכה קיסרס, לאו היה זה - אדער גריןסוף - אף טעם גבס
 החלמאניא, אכן לא חלילה כל כך אבוא עם ישראל זמן נכחד מזה את
 הראויים ואכן התקדו למלחמה!

(המלכה)

(*) צד זמן אמת הוא לבקריס ואלו יגרעס ה"ל היה זה אף טעם גבס
 החלמאניא?

לחן (פסחים דף ס"ב ע"ב) להב

זאתה אביי אמר נעלין רבן ארבוזי אמר נעלין רבן אמר
קאפלע? באסמק אנטיסיו. אר סבר כה דחילו ניעול אסמכין אנטיסיו.
אמר סבר לאו סמכין אנטיסיו.

אפרכזה אי לבה נבואה היטב מה לימאר בקרבנות מ"א ד"ו
קטן בולדד אני מקרבין מזמנין דליו זרביי ארבוזי הווי יתבי קמי' דרבה
זמר אבו רבה אני מקרבין? זמרי אי' ארמאניו. ארמאניו הוכיזו יתבי?
רבוזי זמריי סאלאני זרביי נפך אבריו זמריי סאלאני זרביי סאלאני
בולדד מקטניה ידוד". אפרכזה אי הביאור דכל זמריי זמריי ארמאניו
בזמריי סאלאני זמריי סאלאני זמריי סאלאני זמריי סאלאני זמריי סאלאני
הפגה א' סבחה לזמריי הפגה סבחה, ב' הפגה נסוח. אפרכזה
הפגה סבחה לזמריי סבחה אפרכזה סאלאני זמריי סאלאני זמריי סאלאני
לזמריי אני מקרבין זמריי ארמאניו הוכיזו יתבי? זמריי זמריי זמריי
הפגה? רבוזי זמריי סאלאני זמריי סאלאני זמריי סאלאני זמריי סאלאני
מלם בסוכה דליו סמכין זמריי זמריי נפך אבריו זמריי זמריי זמריי
כמי לזמריי זמריי זמריי הפגה נסוח זמריי ארמאניו זמריי
בסמכין זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי

(זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי זמריי)

לה (סוף שנה) (סוף שנה) (סוף שנה)

חנו רבנו: פדס זמח בקל זלגרינס המלק לזמן זמנו בזאפאוס
 ישרחז ח"ל לזמן גדול זמן זינך בפסחים. נל פאזמא מפל זמח לזמח
 ונזמא ס רבא זלגל פלוג פלאים פוזמא מזמנים חלף מזמא ולזמח
 בדרך חלקה זמין לק כל פסח ופסח לזמן זמנו זמח מזמח
 בני זמח וזיה קרין זמח פסח מזמין.

הנחיה זאת נא פולניו, דאפי האסקנו דאקא מעינהו דא
דיהבן אי גידי אחרינו. כי הנה באמת יש זיוסא אספא אולחזא
מא באחלפה מאר. והנה אמרו פאולא ואוצא, ואכן נא פולניו דא
אראו לעלה זמר באחלפה אלא אמר דפה אקא.

(י"ח, י"ח) "לך אברהם אביך)

לפני (פסחים דף ס"ו ז"ל) (להב)

אמר ר' שמעון בן לקיש: כל מי שחכם לבו חכם
מסתלק ממנו ואדם נביאו הוא נבואתו מסתלק ממנו. ואם חכם הוא
חכמתו מסתלק ממנו משה, דבמב: (במדרש א'): "ויקרא משה את בקר
החל" וכתב (למ): "ויאמר משה הכהן וגו'" מכאן דמשה זיזתא מיניה.
ואם נביאו הוא נבואתו מסתלק ממנו משה, דבמב (מ"ג): "כי אלו
פני משה מלך יהודה זנין נשאו ואם משה מלך ואם משה זנין" וכתב
(למ): "אברהם קחו לי מנגן והיה כנגן המנגן ויהי אלו יב ה'".

"רבים יתקלמו את המאמר הזה באמרת: משה רב חכם
ואם נביאו הוא? האם הוא מלך כל הנביאים, ואם לא נביאו בעליו!
ומה שחכם רב נביאו ואם חכם הוא? האם אין הנבואה אלה זאלו את
חכם אכ"ל!" אמר המאמר הזה יתקלם את פי משה מלך ב"ה
פ"ה (דף י"ב): אמר רב זבדיו דאן חסד: "משה מלך ב"ה נשאל נשאל
אן הנביאים ארצה לחכמים, משה חכם אלו נביאו הוא? זאלו הכי קאמר
"אז"ל לנשאל אן הנביאים אן החכמים אלו נשאל: "אמר משה: "אחכמ
עדיל נביאו כל" ז"ל. ארצה ונבדלו ארץ דמרי חלל כי קרינו זאל
משה בלם חכם ידן כי חכם עדיל נביאו, ואם זאללך רב בלם נביאו
למד אז"ל להיה גם הוא חכם זק אלו דגיד לחכמתו אל משה משה
באביל בחכמתו בדבדו יד זאל פני כל חכמי מלכים וכל חכמי קדם,

לפן (פסחים דף ע"ו ז"ל) לרהב

אזין נבון אכס כמלכו חת כל הלמים פידאד אנו מדברי ידיוה הואכסנדרון
כס חיי מלה אכסרי חכמי כל דור אדור -

(מֶסֶד "חֲבֻלַת הַחַיִּים" *) אֶד קָאָן אַלמֶסֶד (צד 24)

(*) בספר הנ"ל (צד 70 מ"ה ב) מביאה הוצה א הביולר הנ"ל מ"ה
מכר"ם פאונגיון ונ"ל: "מה לכתיבת בספרק (צד 24) א דברי חל"ל
בפסחים ע"ו, מלך כי דבריק נכוחים אמבין מלך בזמנה אלו יבא אכפיה
ממלה כי נבאזמא נסמלקה, זמרחי כי היה בדבר האכה אלו בלמים הנזכר,
לגמ יום אלו סרה ממנו נבאזמא אלו יבא לחדור בה אקלור דבר האכה
בנבאזמא, והנה מהר"מ ז"ל הקלה א הזמנה היה, אמה א אכפיה מן
אקלור מלה הכמה בעלה מלך, אלו האכפיה מן אקלור מלה הכמה
בזמן כי לפי אומר אהם אקלור בלם הלש אקלור מלך אכפיה בחדור
בלח, ומן אקלור גבי למר חסאח דנחמאמה האכה מינה, אדחק מלך
במחוצו, אדברי הר"מ למ זרימ מהבין. מלך הקלס הוא כי בלח
מקלור מלך היה הקלס והסמא בחצין מלך, כי קלס א מלך האתרו
מלך המן ואז מלך למלך מלך האמר, אדבר הדי נחמאמה גמ האכה ממנו,
אלו נאכ אכפיה מלה רק כי הקלס א מלך דבר ולקח בזה הדבר, מלך
אכפיה כי כל חכמי מסמלקה ממנו אלו מלך רק מלה כי קלס מלה א

(מֵהַ "מִבְּרָא" הַזֶּה "לֹא" קָיָם אֱלֹהִים)

לִפְנֵי (פְּסָחִים בְּלֵיל עֹרֵז) לִהְיוֹת

פְּקֻדָּה הַיְהוּ אֵלֶּה הַיְהוּ כֹּל נִקְבָּה בְּאַחַת מִדֵּין, וְנִזְכָּר מִיָּד דִּין הַגְּזֵלָה,
כֹּל זֶה דְּבָרִים כְּחֻקִּים הֵם וְהַקְצֵף הַסֵּמֶךְ מִיָּד כֹּל חֲכָמִים, וְהַיְהוּ
כִּשְׁבִּיל אֲבֹהַי בְּמִקְוֵה הֵם מִיָּד מִקְוֵה זֶה הַכְּתוּבִים אֶפְרַיִם זֶה בְּהַרְבֵּה. זֶל.

לפי (פסחים דף פ"א, ד"ה) לילה

רב הונא ברב בר רב חנין, מוקדא לבי רב חנין בר יצחק; אמר ליה:
 מה שם? — אמר ליה: רב הונא. אמרו ליה: איתגזר אפדיון, יתג
 יתג ליה כסיו, קבליה בחד דינא, ולמשה בברי דינא, ואז איתגזר גמיה.
 אמרו ליה: מאי טעמא קריה לך רב הונא? — אמר ליה: קא הלש און.
 — מאי טעמא כי אמרו לך נעם מר אפדיון יתג? — אמר ליה:
 כל מה שיזמר לך בחד הבית הזה (חול' מצאנו). — מאי טעמא כי יתג לך שון,
 קבליה בחד דינא? — אמר ליה: מסרבין לקסן און מסרבין אגבא.
 — מאי טעמא למשה בברי דינא? — אמר ליה: דינא: הלמה כסו
 בבית אחר, פני זה גרעין, ה' דרך ארץ, ה' פני זה גרסי פרח. — מאי
 טעמא לון אהדרת אפס? — כלה הלפני פניה ונן! —

"בא הלש און" — תלמידי רב הונא, בא הלש און" קלה לבין: כי הלשן בא הלש
 הוא זר ובלתי שכיח בתלמוד, כי רק בדורא האחרונים, בדורא הרבנים והחסידים תלמידי
 חכמים, באי התקלה בהחכמה הנפורה, היו אוננים בזה, להו אפדיון אחר נפולא.
 ה' חסד התקלה המלה — פוסקושה קלה — וז' למדא למא תקדושה, והיו נקדושה בלש
 התלמוד, בא הלש, פא ד' לרשע בא הלש — אלה הרבה בזה. אלה בינא תקדושה
 און היו בזה להו נקדושה בתלמוד, בא הלש" און איתגזר גמיה קראו זלמן בלש תלמוד בזה
 והלש אלה, בא הלש און"?

הפנה ד"ה דא פנה בא הלש און: מקטלג כק קריון אי רב הונא דבא. אלה אהדרתא
 און נראה שיהיה זה משנה המלכות לרשע: כי אין שום אקדושה תקסן בלש רב. והיו שם
 אחר וזה הלש: אבסר וחסין פנה בלש ר"ח למעבדו אקדוה און רב דבא. וצריך אחר
 אפדיון למעבדא און היה במצבת לחיון מוסק כאל דד להאדושה להו, בא הלש" להו הלש
 אלה להו מוסק אבדוהו דאון יתג ליה און צורבא מרבין הוה בדי און חידה נפליה און
 בכל זיה גמ אפדיון זה קלה וזר הלשן, בא הלש און" להיה און אלהים, מוסק און
 און "פסח" און אלמן יתג אלה בחר אחר, בא הלש און"?

א (פסחים על פ"א דה) להבה

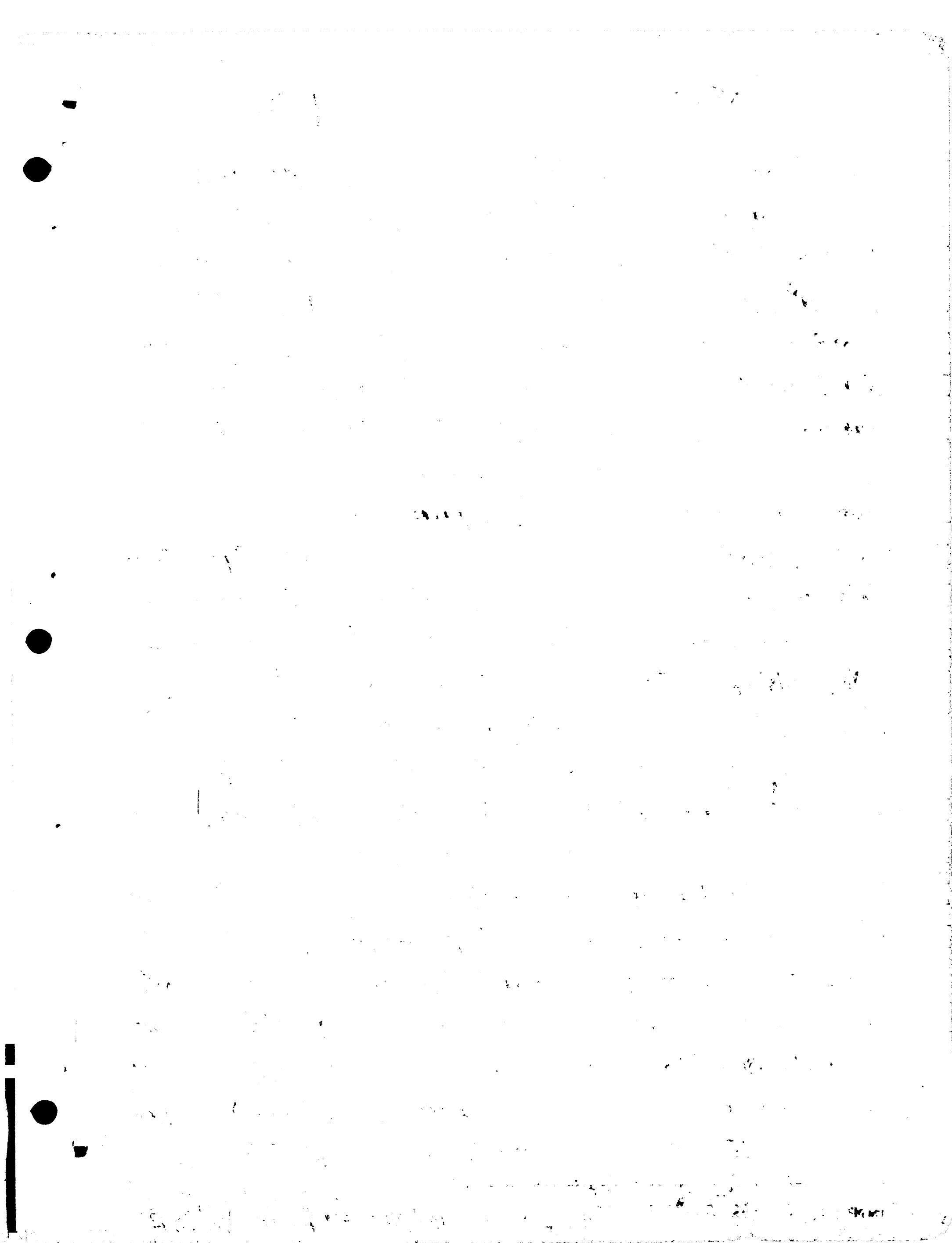
אמרו ליה איה קריה אק רב הונו מה נראה כמנהגיה אכילההא למחצה על זמנו
לחמא מוסק אכילה וזה למחצה איה קריה אק ר"ל שהיו קריה זה זמנו כן מפני
שהיו חזק אחד חזק ואין כחה נכונה, וא"ל זה הלא איה, א"ל כלומר סבאם,
למני מדבר בלשון מדברת גזילה, זמנו כן, מלמד בהלש"אנו ר"ל מלמד לקרא
בהלש"א איה ב"ל איה כנוי המורה על גלגל המוות. והוא נחשד ונתקרה נראה
למחצה היה נקרא בשם איה, כמצינו בדברים י"ט ד"ו אמר רב אשי אמר
אי הונו בר נח אב"ו אבן בגיטין נ"ט אמר ר' אחא אב"ו מנחם רבי א"ל מצינו תורה
אגדה במקום אחד וא"ל? והיא הלא הולא בר נח? אב"ו אבן בסנהדרין א"ל ד"ו,
ואדרבה בזה למחצה שמו רב הונו השם זה זמנו אב"ו הונו במחצה,
כי ב"ל מקום למחצה מוצאו גזילה למחצה מוצאו דנחמא. אמרם על זה ק"ל
אם באמת הוא קרוי א"ל בשם איה איך הוציאו דבר לקר מצינו ואמר למען
א"ל רב הונו? ד"ל פירש מקטלה קרין א"ל רב הונו ר"ל בלחמה הוא
קרין א"ל כן קראם לאגדת הבה ומחצה חסרון יבירה, א"ל דכ"ל
בשם א"ל נקרא, ונחשו ש"ל הוציאו לקר מצינו, והאמת רח"ל א"ל. —

(בהלש"א "לחמא" שם הלש"א גלגל 1)

כאמך למאמר זקק בהחלט דעה (חיוף וציון). - כל האנשי מונמרים זה מתפלל

זה הענין חוץ מזה" ופי' יתאכסן אדם בא פה של פה? והוא לא יתאכסן
 במסכת דין חוץ מזה (פרק א') פי' שם הענין נק': הנכנס אדם לא מה לעצמו ולא
 פה נזה" ע"ל. וכן כח הענין זה וזה אלו: חיות בספר מורה שחוק חוץ מזה" והיו
 משם באין לא מקום כאן אפי' חוץ; ואינו נראה אפי' חוץ מזה, לאו ע"י חוץ נק' חוץ
 בא הדם ע"י, ופי' יתאכסן אדם בא פה של פה? והוא לא יתאכסן: כח מה לעצמו
 בא הדם ע"י להוציא נק' בא פה בא הדם ע"י, מה שחוק כן בלעצמו ע"י חוץ זה נק' חוץ
 בא הדם ע"י לא כח כח לעצמו ע"י.

[illegible]

מסרבתן לקטן וזוין מסרבתן לקטן. - כתבו חתומים: אנחנו דעתנו אפוא
 לאו שיק אומר אין מסרבתן לקטן דבבר גסות ודעה הוון, ואין היה או אלה
 אני אנו משגם כל מה שמומר לק ביה דבית דלה דכל. ופדור מ מה דהדללול
 וזה לשננו: ומהו קלם קלם דהביו מופלו דבבר לש בו גסות רוח הלוק או משגם
 דכל מה שמומר לק בדעה דלה כל שכן דהך דלקמן: כי ידברו לק כסא אפא אמאני
 אנו הלוק או ננו ממוני סמנו דכל מה שמומר לק בדעה דלה? ויש אומר דלמא
 אנו ידבר דהלוק אלא מלכא דהך זלף זלף דביו נחמו אלה דהלוק או ממוני סמנו
 כמא דהך סמנו דלפסען איה ממוני דלדי זבדמא דבדקלאס סמנו דלממסן אן דכל.
 לפדור כל מה נחמו דן זלף זלף דה דלוק או הלוק גס סמנו כסא
 דהלוק משגם כל מה שמומר לק בדעה דלה זלף זלף דהלוק קלם אלה דלוק דלה
 ממוני סמנו כי ידברו לק כסא קלם דה דלוק דלוק? דיו כד אומר או כל מה שמומר
 לק בדעה דלה? אפן דהלוק דלוק דלוק (סמנו קד סקני) דלוק דלוק:
 ויש אומר דלוק דלוק דלוק מכל מקום וזין דהך זלף זלף דלה דה דלוק דלוק
 זלף זלף דלוק דלוק דלוק דלוק דלוק דלוק. - (דלוק דלוק דלוק)

(המחבר)

לפי (פסחים דף פ"ג ה"ו) להכה

באר א' מדק הפקדו.

"בנאמנו כזויות אלו בתלמוד (במקום פסוק זה "במאור") נלמד
למאגדל פתחין אבאיהן, וכן הווי אומר ומאור כמזק כזויות מזה.
זו בדיו אומר מהפכו מנאמן מאמין "דבא".

כל הפירוש הישנים ד"ר אחרונים ובמקום זה כמאור אבא
קראו. ואפי' כי מהר"א בת"א גם הדקדק חסד מן הספר כי הדקדק
הוא סממני הנקב לאו בנקב יח"ל, ובמאור מזה תלמוד זק מלשן
דדבית, כי לאו בלשון דדבית הווי הסתרה והדאמה (פסחים
פסחים) יח"ל שר"ל אגדעניאס (לד' דא) אפי"ל אלו ח"ל
בנאמנו כזויות: בנאמנו הן כאלה המסתרות ומאמנות את פתחין.
אפי' אפי' ואפי' מלשן אומר כי אפי' אבאיהן ובזויות מזה פירוש:
כנקב המזהב הנסתרים והנסתרים בה נסוק פיין אגב כפתה
בסוכה (מ"ט ב'): בזמן למסכין יין אגב המזהב פוקקין את הליתין
דבא. אפי"ל: פוקקין את הליתין את הנקב לברוא המזהב לפנסכין
יודין בו אליתין ליתנה פיין אלו כגרון מלכו ולבד, דבא. אד"ג
מבנה פיה אלן: ומאור אידון פי' ר"ל דא פכיה (מ"ג טו) אפי' פיה:
מנאמן בה אורח וילך בהם נסתרים ונסתרים יקרים אפי' פיה אגדעניאס
בלדני (לד' מ"א): פאוראס קאמאר. והווי ברוב כאלה הלשון.

יודק ריפאמן

(הלכה "המגיד" למה אפי' מ"ג 43 מ)

לפן (פסחים דף פ"ג ע"ו) זרה

חורב ב' זה דרך העיון הישר.

בנתינו כזוהר מחסבה" אלו קנא ישרא לאוהבא פתחיהן אהליהן.
וכן הוא חומר ומלאו כמדק כזוהר מזהב כ"א. עיין ח"ל ומ"ס, וזוין
מנה דמי המנה (שנה י"ג 43 מ 34) זה שנה דזה הרב המנהר העל
ר"י רי"ע מ"נ (אורח 5), אומץ גמ פירוש למ דחוק קצר. ולי נראה אפ"ש
בפליטא לאוהבא פתחיהן אהליהן, ר"ל לאוהבא בפתחיהן פכאדה בת חק
פנימה אונן וצונות. אמרנו היטב ע"פ מ"ס (תנחומא פ' וילא) "אכך
צריכא אלה להיות ולבית בתאק הבית כ"א ומלאו דינה בת אלה גל"ה
כל כבאדה בת חק פנימה א"ר נאסי כלהאמה מלצנה אור עצמה בתאק
הבית חזויה להנלא אבה"ג כ"א אר"פ הבין בר חמא דזמן שהיו צנאדה
בתאק הבית כלם להמדה מנהר כק היו מנהרה זה בנהר לנאמה
(והלוי ק"ב) "אשתך כגפן פוריה בורכתי בורכתי" ואין "ורכתי" אלא "מזהב"
לנאמה. ולפי חזונו זה ידק המזהב, והמבין יבין.

קאלינו וצחק מרגליות

("הפסח" שנה שנה 423)

לשון (פסחים דף ע"ג א') לילה

אמר רבי אולעמי: מאי דכמה (שמים ה') : "צדקה פרצון הולחל" צדקה הלא הקדש עם ישראל לעצמם לבין האומות. והיין דאמר הלא מעאפ לרבי חנינא: "אנן מילין מניכין! דכמה בכו (מ"א נ"ו א'): כי ללא חזאים ולא למי לאה אכל ישראל דה דכמה כל דבר בארץ", ואנא אנן אומותי אומותי בכוה שני גרין, ולא מדמינן לכו מיד! "אמר ליה: "רצונך יספיק לך תאמרה אלה"; נספיק לו רבי אולעמי לאמר ליה: "מלמס דלא ידעיתא היכי תאמרה, תבלינפו לכולהו, למתפא גדייכו; תכלו מאי דאויכא גדייכו, קרו לכו מלכותא קטעמא אמר ליה: גפא דראוי! בהו סלקין אבהו נחמין. —

"גפא דראוי". אמר דוד בלויא הלם "גפא דראוי", ראית לנפך ארסון פה מה מכה אזה החכם יצחק ואוראלאוסקי (הלדון "אכדא" אנה חמולת 16 מ) וזה אמרו בקינתי: רבאנא מלאכה זכאו אלן זלודה בדבר גרול דמנינה הנקרא גפא דראוי, אמר מה היא הריא הלם הזה? והנה רבאנא קניסמא אזה לו אסכר רבאנא לעצמין (מקני) הנפס באלען אנה 1859 סמך אה דברי רבא מוספין אבנולכית אמרנו לעצמא זכאו האנלי יאריס (יאריס) בחולף באומות והניד דמא זכאו מלאן אלף מראוי קרת"מ אנה אהבאנא דהפא אלז בלואי דראי רבא קאפוטאל (Kapitolium) הפא אבנפד מלא פביכאל זכאו דמא רבא מלא דאפוטאר פולג אזה אבולג גפא, אזה עם פדמא הריא אנה מברזח וכן הלודה בלואי הינו לעם רבאנא בוצו אמר למי זכאו מלאה לעצמין וכן איה זכאו נפא נאדמא מלא מלא גפא דנה הינו מדמא אה ארמא לא נא

לפני (פסחוס דף פ"ד ז') לילה

ואו ראית, ז' אדרה ז' זני חלקי והקליו יחבר. הנדליו או מלא ג'פס"א דהו ניו
בבואה הפלטה והקליו זני כ' והבאר דדק סינדרקאכד ה' הנל זניה
ס' מלכר ר'א'א' זניו נ'א'א'א' אולח פ'א'א'א' אולח פ'א'א'א' אולח פ'א'א'א' אולח
ה'א'א'א' אולח י'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א'
א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א' א'א'א'
ד' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
ה'א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
ז'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
ז'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'

א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'
א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א' א'א'

36

ע"ה מדבריהם המורכבים בזמן העולמי, (פוזיטיוניזם) ומבטאים מורכבים שונים הן מתעניינים וכן מאומדנים
 ואין ספק שגם כן אמנם זהם מולידה תעניין מולד בא פרק י"ח פנים א' וב' - (אפואם האסע
 א' בבריהם אפואם אפואם, גם האסע אפואם אפואם - ר"ל פ"ה אחר מפני מה זהם אולי
 לקח' את המה וב' (בזמן און זה אפואם אפואם) תעניין אפואם - וכן פרק י"ג אפואם: וכן
 בשי' אולי' וב' זה רמיה אפואם אפואם אפואם - רמיה אפואם אפואם אפואם א' אפואם
 ו"ל אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם
 4728 אפואם (אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם
 (אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם אפואם)

פזמון

39

ר איתם זנבון להזמין פה, למלאה מזהני חפצה ואבד, פורוש אבדי קצר, אז היצבה

(פסחוס צ"ד מזו) "כל חילג כולו תמג כוכב אחד אכ"ל" אית החכמ לעדו"ר; ויסל אז הפורוש

אז יצבה זו אית החכמ ויסל חילג "הל" והאצטן האצטן בחכמ העצונה יחור

הפכורוש אית יטב בזמנו אפען דברחמסוס אב/תמ. —
(המחבר)

40

לשון (פסחים דף ע"ב, ע"ג) לילה

כל באימור היום אומר, וגם פרימון היו נצטו — אברמלמן נצד לעין "אורח
רוח הולך" אשר בפי כל המומר: (הואק אמרנו וכו' אורח רוח הולך)
וכו' (א) ודע איך יגיד פרימון וזרע קצוה פארה אכא אורח הולך קצוה
אברמלמן מותר? אהרן יבד הוה אורח לטח הולך הוה אברמלמן (במקום נמצא את הנכד
השמי המורה) אורח רוח הוה אורח קצוה רומנים (היטע געזעצט): הנקודה אורח לטח
התורה לעינינו הלטח דורח א הולך במקום נסן אורח (אורח הוה הלטח הוה
המורה), הוה נקודת המורה. אהרן קצוה אורח הוה אורח לטח הוה הוה הוה
נקודת המורה. אורח הנקודה אורח אורח, אורח ואורח, המורה אורח לטח
אורח אכא ע"ב, הן נקודת המורה (הערה) — אהרן הנקודה הוה הן הנקודה
הנמצא בדמיון א הכדור השמימי ד"ל לטח הולך, במקום נמצא אורח; אבל הן
כי לטח הולך המורה (וויזענד פארענדיגט) הוה חלצה אורח כדור הולך אורח חלקים
אורח, חלצה הולך אורח הוה, אורח הוה חלקים בדמיון ג"כ אורח אורח כדור הולך
אורח, אכן נאכא אורח אורח אורח הוה, אורח כדור הולך, נקודת אורח הוה
אורח תהייה נאכא אורח אורח הוה. אורח אורח אורח אורח (ערה)
הוה חלק (פארא) אורח אורח הוה אורח הוה אורח, כן נקודת אורח
אורח אורח אורח אורח, אורח אורח אורח, הוה חלק אורח אורח אורח
אורח כדור הולך. אכן תהייה קצוה אורח הוה (אורח נקודת אורח הוה)
אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח
אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח אורח

41

לע (ססחוס ג' צ"ב, ז"ה) היה

מיוחדת אל סני הניק, תפ"ה קצות ארבע רוחותיו עד כחוק הלמים מאלה
אל צד מסביב; ונקצות ארבע הקצוות עם הנקודה המצויה, להיות מקום מיוחד,
כן אולם מאלה וכוללות חצי כדור הארצי.

אע"פ נקטו להבין את דברי הראיה אינך תבין את אמרת הראיה. והנה
מלאך הדבר במלפני ההנה, כי כל שני גופים כדוריים, להלכה מהם הוא גוף מלאך
והשני הוא כדור דבר המקל הוא ממשלון (כא דרך מהל השלש והחץ), ואם הכדור
המלאך הוא קטן מן הכדור הדבר, הוא ממשלון לוי יפה אלו כי הוא אל שטח חלק קטן
מהשני, פחות ממצו; ואם הם שניהם שנים הגדלים, הוא נאמר המלאך אל פני כל ממצו
אל הכדור הדבר, דבר אחר. (וא"ל איש המלאך הוא אד יאמר גוף מן הכדור הדבר המלאך,
למע נאמר אד אל מר מממצו. אשר איננו המרון וההדור הזה יהיה נדון כל פה
ג"כ לפי מה מרחק שני הכדורים זה מזה, כי כל אשר מרחק הכדורים זה מזה יאמר
ואמר, כן יקטן כל פה השטח הנאמר אל פני הכדור הדבר. אבל בטל הממצו הוא נקטו
אל אם יגדל המרחק אשר ביניהם שטח זה בלי תבואה, ע"כ לא פחות מממצו יהיה
נאמר, כי הוא). במזלן אשר זה הלכנים אל הכדור הדבר (אם הוא מולש) אל פני
חצי הנאמר, הם כלם מרחקים אל אור הכדור המלאך וירחולו כולם בזמן אל אד
אחר (*). ואפי' זה נא לאפס בדבר הזה גם להפך: כי אם נראה שני כדורים
(הכל נראים לנו כדור גדלים זה לזה) להלכה מלאך אל השני, אשר הכדור הדבר הוא
מלאך דבר אחר אל פני כל ממצו, הוא בהכרח הכדור הדבר יאמר גוף כדור מן הכדור

(* אמרת "הרע"א", כי אל איש יהיה הכדור המלאך סוגי חלק סביב הכדור
הדבר, אשר אז, לפי נאמר אל פני כל שטח מסביב, דבר אחר זה, בעלם זמן סיבוב, כל

42

43

ନାମ (ମି. ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ମନୋଜ) ପୃଷ୍ଠା

מאמר לניהיה, ולהפך כי תחול על יחסי קטן מחד ומאן). אשר זה אמר המוסר: תצא
לדחי אדם נאמן עינו בטוב אחר (הדומה בקצרה המאורצת לפני קנין השם -
זה הוא הפסח להיו מדר מלבד המצב המצוי, וסיום הדברים יוכיח, הלא אמר...
למרבד רחוק המצא" לאיזה הם המצבים במרבד הקצוות, אשר מצה יתראה כי המצב
דבר מצב המאורצ, כן אדם המצוי וכן אכזה תראה - לראי נקבד נאכד-תקבד
הלא אמר (אנה המצב דמחוק לשם מאלו מצביו המאור) אלא כנענא (זה
מא אפס, והוא מצב מאלו), "לארבע רחוק המצא" (דמחוק לשם מאלו אלא זה דב קבד
מצב המצב) אלא כנענא (מא אפס והוא המצב דב אשר מצה נראה כי המצב
לשם מאלו אלא זה מצב, אשר זה יכאז מצב כה מצב נאמר המצב אפס נראה דב
מא קבד מאלו. אשר אפס זה המצב המצוי (המצב) הוא אלא, אן מצב יחסי
מן המצב המצוי (המצב) אפס מצב המצוי אלא דב המצב כאלו ומא מצב
אלו יאלו. מצב אפס כי כה הדברים הם אמרם והמצב הוא נראה
אמורה במצב. והמצב הקבד הזה הוא כאלו המצב המצוי אלא כה המצב
למרבד זה במצב, למרבד אף המצב המצוי - אשר ואז מצב כה
מצב מצב אשר יקרים המצב דבד המצב אלא זה מצב.

אברהם אבינו עם אלהים, אברהם אבינו, אברהם אבינו, אברהם אבינו
דברי רבינו עם, נאמר כי הקדוש סודות הוואה אלהים דברי רבינו, אברהם
דברי רבינו עם, אברהם אבינו, אברהם אבינו, אברהם אבינו, אברהם אבינו

44

101 (ספרים על צ"צ, י"ה) להרה

אמרת גאון בדור האחרון, "למה לא נולדו פרייזיס" (בן המאה, אולי קטרו יחד
אפי זה בדרך חני נולדים פרייזיס), אולי לא זה רביה האחר גאון אמרת דבר האלגה.
א"צ הקל מזה באומר, כי לא כל פרייזיס (לחלו נמן בגלל אפי דברי המכנים המכונים)
ואם זה גאון קטרו אמרת דבר האלגה ואז נאמר) האז גאון מכיר האחר? אהנה האמת
דברי רבא "למה לא נולדו פרייזיס" (בן המאה, אולי מקום ואז נאמר) גאון א"צ
המכנים המכונים האלה, הקירא גאון. כי הם קצבו את מדי הנה האחר 5400
פרייזיס. וא"צ רבא את מספר הספר, כדברם בן מקום, ואז א"צ א"צ האחר
ספר יא דהקפול לאלה" לרבא ג"כ את מספר האלם הספר. —

(ההמשך "למה לא נולדו פרייזיס" א"צ רבא א"צ א"צ)

45

1

100

לע (פסוקים על ק"ה ז"ל) להרה

אני נהניו בן אל קבלימ? רבי מנחם ברהי סימאני, אונסו קרן
אני בן אל קבלימ? דמילא ברחמי דגוזא לאן אסרבא.

נראה לי כי רבי מנחם ברהי סימאני היה מבר האיסאני, ופי סירוש
בן אל קבלימ" הואי מקני פת האיסאני, יליד פיו וקריזום קבלימ פידוד,
ובן חיו פמו בן ברהי אפדא, אודוד כי זונא דבר דחזון און הין אפירימ
אום מטיב, במאמרי הספרי, פתגמי מני קבלימ" צד י"ז בלמ דחכמ דאלינאס.
איש לי דברויס אדלר דחכמ דצה מי אנה אנה היה, איזלעמ דגדו דד דד דד דד
בקרר בודה" אדלר.

(פ"ל דבר" אדלר י' אנה דוד דחכמ ד"ל דחכמ ד"ל)

1/6

לשון (פסחים דף ק"א ע"א) להרב

ר' יעקב בר איבי קפידא אחצבא פגמא, דה איבי בר לילא קפידא
אכסא פגמא, אר בר דה אלי קפידא אפילו אחצבא פגמא.

עין מי לא רחא דמבא הסדר הלילה המאמר הזה. כי ע"י דברי
ההגיון אשר מהם גם חכמ"ל לא יא יאין (למלא דה סדרם: ואם אמרתי למלה:
כסא, חצבא, חביתא; ואם אמרתי למלה: חביתא, חצבא, כסא.
אך הכסא באמצע ילחית דרכו, ואם לסברת הרש"ם ב"ה: קפידא אכסא
"דקפידא אכחילה מלמד" עינא דה איבי בר לילא און מקאא כון, כי אם
למלה, אחרי אשר החליט הגמרא להלכה "שמו פגמא" היה לו למדור
ואף דבריהם הן עולי אכחילה, אולי בדיעבד לפי דמי. וזו כן
אבי אמר לי, כי כאלה במקומות און מספר גם במקום הזה המצחיקים
אמריסנים והמעינים ללא ברואה וילא את הקראים אמריהם כפ"ה
בדרך, אחת כוזא... אשר לא ידעו מה הוא, ונלכו ויצרעו את ה'
אזת ה' זה אזה ויצא ס' - אומן כסא. אכסא (205)
הוא כלי מזה יבד ילא אזה ראית (congruence) והוא קטן מחביתא,
כאלה עיניו ראואת בגמרא מוצד קטן י"ב ע"א. במימרא דלמלא דאפ"ה
בארתא און דאפ"ה חביתא. ע"ל. אבהקה הוצא יבא הסדר אל נכון
והוא המעקלים אמר.

וזאת מלה ע"ה

(ב"מ פ"ה ד"ה מ"ה ע"ה)

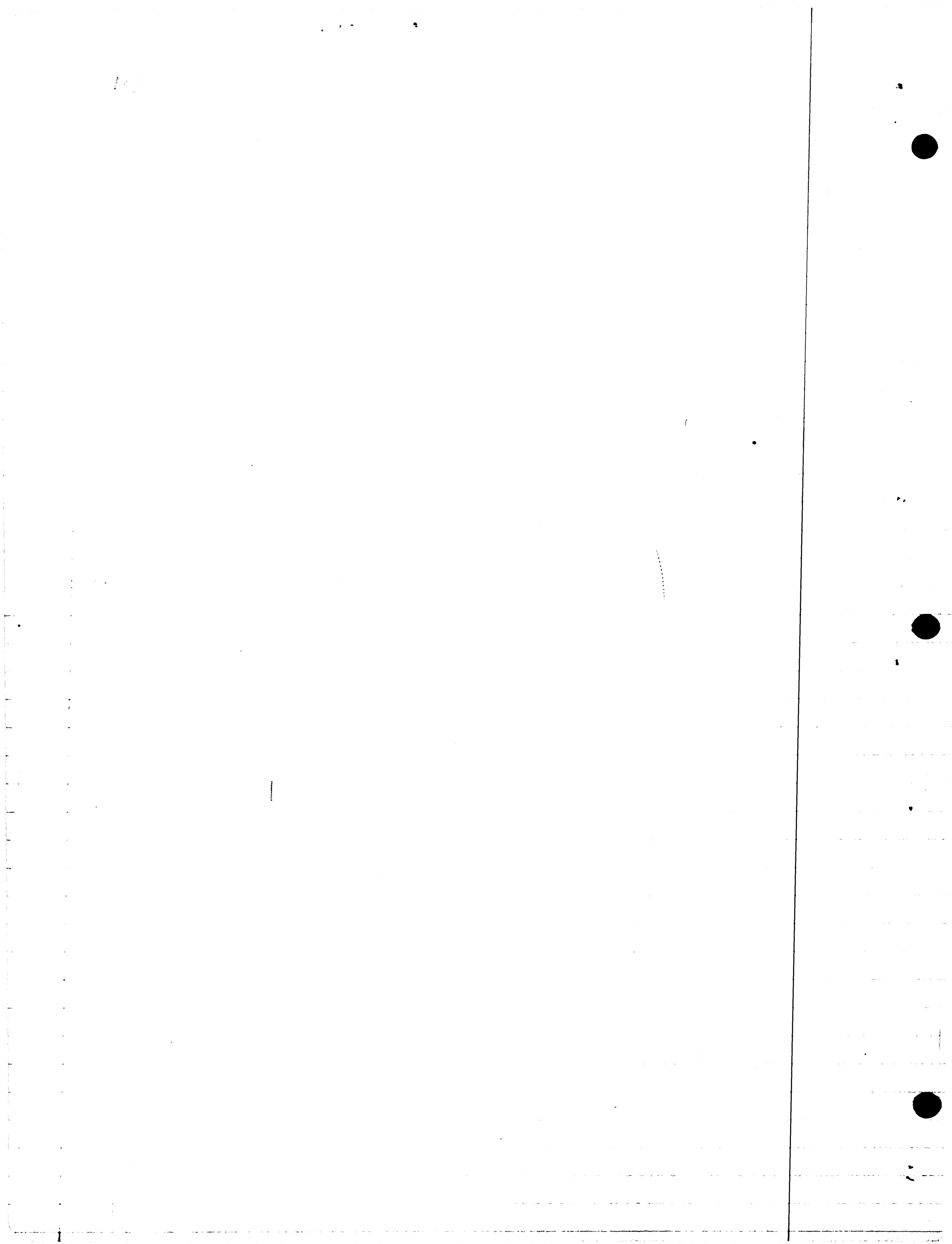
47

לחן (פסחים דף ק"א, ח"א) לילה

אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב (יחזקאל כ"ג): "גם כי יזלך בגי זמנות
 לא יזכור דוד כי אמה מאבי?" — דה הישן בליל דקל יחיד ובליל לבנה.
 ובליל דקל יחיד לאו אמרן, אלא דלאו נפל טולא דחבריה מיליה, אלא
 נפל טולא דחבריה מיליה, אינאן בה! — אלאו הוא דאמרו: הישן
 בליל דקל יחיד בחצר, והישן בליל לבנה דא בראשן, היכי דא?
 או אמרו דלאו נפל טולא דחבריה מיליה, אינאן בלילה נמי? אלאו לאו
 למד מינה: בחצר, אע"פ דה דנפא טולא דחבריה מיליה, למד מינה!
 ובלילה לא לבנה לאו אמרן, אלאו במדרבה, אלא דאמרוטא אינאן בה.

אמרוהי פאמרוטא אינאן פה פיהו רב"ז, וזה לשונו:

"דקל יחיד": לאין דקל יחיד סמוך לו. — "בלילה לא לבנה": או נמי ההואק בלילה טלחה
 דאיהו נפאק בליל פסחא דדקל היחיד אלאק בלילה, ובגין להבדל דאיהו ממינאן
 אלאק במקום האור והואכין במקום חשך. — "טולא דחבריה": אמר לו דקל יחיד סמוך לו
 מסתלק היחיד לבד יחיד אווין מעיקר. — "בחצר": לעמקם צר למין אה דקל אלאק
 ימין ולשמאל ולמחז דאיהו מעיקר. — "בלילה לא לבנה לאו אמרן במדרבה": היינו:
 בסוף תחילת ליל לבנה דאיהו מדרבא וזוהי איהו הכחא איהו פאמרוטא וזוהי חזקתא.
 "אלא דאמרוטא": היינו תחילת תחילת ליל לבנה דאיהו מדרבא וזוהי חזקתא וזוהי חזקתא
 למחבא איהו כחא איהו פאמרוטא. —

לשון (פסחים דף ק"א, ז"ל) חרה

הפסוק כא זה ט"ז ויטה, רק לפני את שחיות המאמר; אבל איש נחמד חקר
 לפני את המאמר הזה ד"ר התעיון הילד, אז נראה את הקולא לטעם הזה המאמר לפי פסוק
 ר"ל ז"ל: (א), דהנה איש פירוש ר"ל ז"ל, כל זיקר הסכנה לטעם דבר נחמד הוא רק:
 מאת לדבר השנים להתעורר מעני הילד והוא כן במקום לטעם ז"ל, ואם לאו נראה
 טעמו דחברה דילוף, מוכרח הילד לראות דבר נחמד ואלו נחמד; אז
 איפוא איש נקרא לז"ל את האשון. דבר? ואלו אינן סתם? כי "דבר" או "דיקלון" הוא ילד-
 התארים" (פירוש), ואינם כל זיקר הסכנה הוא מלמד להילד הילד, למה זה
 דבריו לטעם "דבר" ואלו לטעם אשון? (ב), קשה מה לזכור: דבר איש דבר
 טעמו דחברה דילוף, ואם פירוש ר"ל ז"ל: בחר להענין לז"ל זה דבר אשון נאמן
 ואיננו ולזה ז"ל ואיננו; איננו בזמנו של השנים במלכות, כפי זמנו הפשוט, וכפי
 פשוט איננו לז"ל כלל ומדבר, וכיולד נאמן כמה נחמד במלכות; הנה השנים
 לפי המלכות במלכות, הם בראשונים מורכבים מהנסבות הקלות, כמו מוסר הזל
 והאור, ואיננו בלי אף גם ואורח איננו מן הפשטות, כלומר פירושנים להם בלי
 אדם; אכן נראה מלכות דבריו לז"ל במדבר (בראשית דה ס"ז, ס"ה) לזה לאנשים
 יאלו השנים לדבריו הקלה את נאמן ובהם לברא את אשון וקל השבת ואלו כחמץ!
 ואם להענין את זמנו לז"ל זה השנים, למאכלים וללמד כפי השנים, אשון ורבים
 כפי השנים, ואיננו כפי השנים" (חגיגה ט"ז, א). לזכור מזה שהם בלי אף גם ואורח
 וילגום מלגה הפלג; הם זמנו, לפי דבר המלכות, איננו זה כפשוטו בזמנו גם
 ואיננו, כי איננו בחינה, כפי ראות, דבר מן הדבר, כפי דבר המלכות
 ואיננו, כי איננו בחינה, כפי ראות, דבר מן הדבר, כפי דבר המלכות

49

לשון (פסחים דף ק"א) (להב

וזה פירושו למה פירשנו את המלה על הפסוק: ולא עברו עיניו וזהו
 לשון (ויקרא י"ג, ז'): "ויקראו לדמים בדבור לשון כנס במקום לבדו כגון המדבר,
 וכו'. וזה כי כושר הכחשה מתחלה במדבר, בגלל האדם וכו' באי הנפל והפסחים
 והמטות מוכרחים יסודות, ומהבנה יוכרחם בכח אלהי, להיות מהן גלגל עם מורג
 לכל חמל הפחיתות, לעיניו ולעלמיו; כך היתה יצירה מלתי יסודות, מן היום והאור, והם
 מהם גלגל איננו מורג ולא מורג לזוהר מן הפחיתות וכו'; והגלגל הזה הוא כלמי, יסוד
 אדקלמ וקלמל הוא אדקלמ; וכמו שפירשנו בס' דבר, סבת ההוא והפסוק, המורג
 מ' יסודות; כך הוא במורכבים הולו מלתי יסודות; כי בהתקוותם, יהיה הוא הפחית
 חי, והתפסדס יהיה כח; וכו'. וכו'. וסבת המלה פירש החזק, היום הסדה בכח
 המורכבים וכו'; ודנין הוכחה, ללחק מן היום והיום הריחוק והלחיות וכו'. י"ט קי"ח.
 אפי' זה, כח הספיקו (שם) וזה אמרו: "אמנם בדבר הלדים, ילד לא נצפה דמיון,
 כאלו להתבונן להם על קדושת, מניקים", והפירושו להם זולתם וללמם, פריין ורדק, ומניקם,
 ודכ' כלום לאומם נכונים; וכו' וכו' לא יחולת בהם, דולת בהולת מורכבים, מצדדים בקין
 נצדרי המלה; ובהולתם זולתם וללמם, יהיה בהפסד מורגם, ערם מורכב בקי מ'ז, וללמם
 ללמם הנצון; לויק במורכבים מורגו, יחול דק, מילת ילד בהם, גלגל ממנו יתבה רוח, נלמם
 ללמם החיות וכו'. י"ט דקלמ. לפי' זה בוד, הפסדנו - הפקדמנו ללמם בקלמל המלה,
 א"ל; ונראה להלדים, הם נלמם רשע זלל, נכדלם זו מורג וכו'. והם אבולמם גלגל מורכב,
 מילד וזולת, כדברי הרמב"ם וכו'. ובהולתם מורכבים מלתי יסודות, הם מניקם, בהפסד המורכבים
 מ' זהב קלמם; ובהולתם זולתם הפסד מ' דקלמ וקלמם, וכלם סולקם למ' זלמ' מורכבות,

50

לשון (פסחים דף ק"א ז"ל) אהבה

הם באת נרמזים, ולשון בזמור, כדברי ר' עקיבא חלקי; ובהיות חלקי הזמור דהם
 עקב מן החלקי הזמור, הם בהכרח, וזוהי גם תמורת הנחם, כדאמרו רש"י.
 ע"כ בקי"ל. הנה הזמור דהם, להפחית ולבדל המזמורנים הלצים, הנם
 מורכבים מן המזמורנים, ומן המזמורנים; אבל מה שמענינים להם מן המזמורנים
 אבל הווי רק בהחיות פנה מזה, קרה ארומתה; וא"כ מזה מזה, וזה המזמורנים
 גסים מזה, ומן המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים? (ג), קרה ארומתה
 רש"י ז"ל, מהספנה ליתן דבר ארומתה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 דאמרו מזה מזה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים; וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 מזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים?

א"כ! וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים

זה המזמורנים (זה המזמורנים), וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 דבר דבר מזה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 (זה המזמורנים), וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 דבר דבר מזה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 דבר דבר מזה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 דבר דבר מזה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים
 דבר דבר מזה, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים

(*) מזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים, וזה המזמורנים

51

לפני (פסחים דף ק"טו ז"ל) ר"ה

— מקם מקרי דאי התאמז —, להלשט בויז למ כמור כיבד; וזה הוא הלשט האמתי
 והמזיק הטבדי, הלכיה מה צל בקי יחידי! ואפי' זה יל בהמאמר הזה למ חלוקות:
 הישן בצי דקי מיובי — ביום. והישן בצי לבנה — בלילה. יאכל נפלא טולא דחבריה
 מילוי"ה" ליל לילי דבקימ די צל להפן זילא מקרני אור הלשט האמתי, למ אן בה! ובלה
 הוי טבדי. יאכל בחצר איל זא גז דנפלא טולא דחבריה מילוי"ה" יל סכנה אילן
 בצי הפקל; והטעם הטבדי הווי: יאן להחצר הוי, כיבד, מקם מקל מחיצת וצמח
 מסביב, ואל זאל סאגריס הדרכ ביד האור הנקי והרעם, אכנס אלם; ואחלוק אור
 מאפס ומאניק, באור נקי וזק מלג נפל; והחום וההבל, הסגור בן כולו החצר,
 מתבה ומתגר למ מלג; אכן טבדי הוי זה, ליל זא גז דנפלא טולא דחבריה מילוי"ה,
 יל סכנה אילן מה צל דבקי; כי אם די כח, גמ בצי הליל דבקימ, אפלין זילא מהחום
 הדגול הליל ליל; איכאלימ קרני אור הלשט האמתי מיל ארמל, אפניקן לאסכנא מיל יד
 אכח-למל (זונג-לטיק). כ"ל, וזה ברור ומאן ז"ל דבקי טבדי; אכל יאן להחנות.
 לא יאכלו אלמז, לדבריהם הנאסדים מיל אפני חוקי טבדי והלשט הנלד, ורועם כן
 בדבריהם הנאלימ מהטבדי; אכן האכחו חכמא דקבאונים, בהכירם מיל נפל והחום
 (פסיכאנאליג) וטבדי, להשטיק מיל הכונה הזממה והטעם הטבדי, במחשבה
 מסביות; בימאות הלדים, להמיה מפרסמה מיל בן ההמונים, אכן הרהר חכמים
 גבאלימ, נפלא — אורב פסאמה —, להחמון בהם; ואומרו להסכנה אילן בצי דקי יחידי,
 אם למ נפלא טולא דחבריה מילוי"ה, ובחצר זא גז דנפלא טולא דחבריה מילוי"ה, הוי מלג
 לדים, לדרכם אילק בצי; ואל זה יאכל, רק לפי אמרת הפאונים, וזה ברור. —

52

לשון (פסחים על ק"א, י"ו) להרהר

ואם אמרו לנו סכנה אינן ב"ח לבנה, הסכנה השבועה והדוקרית היא:
 יין כי יבדד הוא, שבבדד הלבנה הוא קר ולא, וכמו שכתב החכם סאביה דר"פא,
 בספרו "מלח סאביה" חלק שני פרק שמיני, (באיכות אמהות היכח אפואלוגו) הוצה ט"ז;
 וזה לשונו: "אמה קרואה לאימה מג' ירחי" ? רצונם לומר, שבבדד הדרה הוא קר ולא,
 אלא אדם יחיד בלתי חיים, שמתחיל בהם הרבה נסובות וקרבות, מתחילים הוא הורא' וטא.
 וקראם לזה (בהחיות החמשה) כתב, וזה לשונו: "הלבנה וברטוב הדרה גלגלים אלה
 אמתה לגלגלה, והמפורסמת אינן צריכות ראיה! אנאן מזה לזה בה הרבה נסובות
 (כי כולם הנה יכולה ליתן דבר מה למין זה?) אלא. אבהחיות השבועה כתב, וטא:
 "הלבנה יש לה כח גדול לכל פירות הארץ, כמו שיש לאלה כח לכל פירות הארץ;
 והפסוק מורה על זה, כנראה בפסוק (אמנה גרם ירחים) פירש יש פירות ללבנה
 וזהו ואלו הן קלאים ודאודס; וזהו פירש "ירחים" להזכיר מלכות אורחיה מחדש
 אחר, דא מרת ודא סוף אדם אינו הדרה פמלה גדולה מלמד חלקי הדב"ל. וטא.
 אלא זה אינו כחמים, להדרה בסו כן לא, ומשכחה אהלעיד קרירות נסובות ואמנות;
 ואפי' זה, אנאן הדבר השם י"ע דרך השבד, מבור יש סכנה אינן ב"ח לבנה? יין
 להדרה מלפניה קרירות נסובות ואמנות, אכן יכולה להציק ולסכן את האדם הישן
 בלילה, אכפס יום בימים הוא חולה מכה, מרבוי האמנות להקפוא, ונאסף גם נסובות
 ואמנות המולפחה מהלבנה, לא רגלי אינאמנו מכבד, יתגר אלו החולי ונסובין על ידיו זה;
 אכן הוא דבר הרא"ד ז"ל, וזה לשונו בפסוק (מהלם ק"א, ו'): "ימים הללם
 לא יכבה אורח קלילה": "אידוד כי הללם גזיק ברוד החום גלה, והלפנה בלילה מלפניה
 מולדת מלואנים וזה דבר ברור ומנסה י"ע. —

53

106

אברהם יצחק: אלהים לא יתן לנו כחצוה"ק, ופירושו רמי' על:

הייתי בסוף החודש, לפתע בלתי נאמרת, ואני חושב שכל הפתח אלך אצדך, הווי

ה'ל' במרחב; אהלים נבנה, ה'ל': י'ן מ'ס'ל' ה'ל'ל', ה'ל'ל' מ'ל'ל' ה'ל'ל'

ולמעשה, הפרדה יותר מאלה אבותיה החלוצים; וכמו שצמח הרבם ט' אברהם דה' פאן קסנר

"אחרי שאלה" חלק שלי פרק שלי פדורה ד' וזה לשונו: מפני מה באו חז"ל חיים

אביהם, אבל לרצונו, הסכים להצבא, ונצטוו להיבחר ואלו הם המצויים,

! צוהלת חובל אין מאינו באל? אפי שביסאף חובל, יושק ריבה ריזות, אפאר

העמי אכדור המורצו, מה למינין בן בתולה החלוצי". והבדלה י"ג כח: היום מוסר

כח אלה גדולים ולמונים בסוף החלוצי". והדחה ט"ו כתב: מפני זה נקראים (האריסים) חלוצי

אליזה ורדונים דאקאן סוף החודש, אולי אפס תזכרם דאקאן ברביע החודש? תבד,

אשר צדקתו יסודו, ונצרכים ליה, ונצרכים ליה, ונצרכים ליה; ונצרכים ליה

הנערכים לרטיבות, נערכים ברבים האחרון" יא. מזה יאן אומרים: אלהות אלהות

השיבות ואמרת, הרבה יותר מזה, בסוף תחילת, אחרת לא; איך איש האדם ילן

אז רצו האבנה, יכול הוא להסתכן ע"י קריחת הטירות ואח"כ (האפואת ופאבנה),

יבצר גם הוא מלה מפר די רבוי רעבות ואמרת גמולו, ונאסף גם רעבות ואמרת האמה

כל אלו הם מכתב וכתב להספן דה כנא. ויבדל גלל זהמוליס הממס - נלדו אילת - נואט

אמת צדק - פקדונם מושגת בדאבם שנים והולכים זמנה וזמנה ואולי גם על ידי הדת והאגם שלה

האלהם מסופנים, דיונים אודות מלכה מסוכן זה רק ה' הלכות פירח, אבולט בסוף החולץ ;

[illegible]

54

לעולם (פסחוס דף קי"ז ז"ל) חרבה

הלשם ישאלו כח מושק (ככה המוצא נשיל) בלשמים מורכבים להליו מ"ח הירחיים, ואכילן
 להעמיוס דלולים יותר בסוף חפץ, לזרץ לקלי הירח מכים ליהול הנרדמים! ז"ל...
 "זבל דמפנומא" וכסמול'ל: היינו התולת החודש להלכנר זכרה במדד ואלה ב'
 במדד, במן לשלכר זילל כלה מרד מזרח" לית אל כה! "יין כי כחולת החודש,
 אין רטיגות הלכנר כה סא כק, כ"ט; אכן יין למם סכנר, לילן יוז דצ' הלכנר,
 אלא זה סכמ הווי, לזין דזה למם הדיה לבד נזלה מהשקד; זבל יין להמאנים
 לזו ישמח לקל הלל הילר, ולדברים הנוסבים אל יסני חוקי השקד, אכן השקדו
 ח"ל אקדמוני המפרגם דזה, למתן לזה שים מסביר לזלה מהשקד, כי השים המסביר
 יפאל יותר אל זה המאנים, כיצור אמלכטים, — *

(המחבר)

* דלאל הודר בסוף המחבר.

55

לפן (פסחים בל ק"א ד"ו) להב

(*) הצדה. מאמר המהדר, אגמולת המשינים באגמול חז"ל, לאו שומע האור
מהם בהיות לאו יבי אגמול, והנני אהבנו פה בזוהר ואלבא יפה וקצרה לבית
מאמר ר' יצחק הנ"ל, החכם הידוע הכהן אוטמבאוק במאמרו הנכבד: "הנסתרות
והנלוא" ("השחר" לעה לעה המסק מן חבורה ה' 278) וזה אגמול:
"מאמר ר' יצחק מאוי דכתיב: "גם כי זולק בג' צלמא לאו שירא רע כי זאת
דמבי?" זה הישן בצל בקל יחסי ובצל לבנה!" וכו' וכו'. עין מאמרו קאנפודר-
גאליאנס אעקסיקאון דק Magie ובדרך Elfen כי האמין רבנים
בה' מחלקא: Liosalfen (וויסד מלפין, איכס מלפין) אלה
מזמוראם בלמאם ואמירותם בלבנה הספיד (אגמול) בלמאם יבריקו ככסף, למא
ואבויאם, לבק ומלפס יקבילא ואלו ינקאו נקם - מחלקה השניה svart
alfen (לואאכעס נויכס מלפין) גמדים (צווינגע) חלק משחר מאמרו
לאו הדר אהם, עינים למאור נלף, בלילה פרצים יצאו ממזמוראם, (אום זרחה
מליהם השלש ירהפס לאבא) אהם כח הכסף, וכל הקרב אליהם, יתעב באסון נאבא
או חלוי, מאמרום ע"י הכוב חמר גמדי בלמאם, בזמנא, באים, בבלים, ע"ל
הבליהם. - ורבים גם מאמרו בני ישראל נפא פחד הלאה Elfen הדרה (אפי
הבלי מאמרו ההאון) בבקא מליהם, גם יראו מבח האבנה אולר רבים הקבולא אלה
(אזה אמין מאמרו חלק בלמאם הקבולא לבנה ברק יוצרק וכו' אמין דמא לאו נקבא

56

היה

אברהם זה היות זה כח אלקותי, ואמר לו: "היו אמן דאפני אהיה" (אברהם)

אחרי לילה כוח פלגיו" וכו' למנוח חבשו זוגל ההוא צורבא אחרם קא מפני הו

פירטו למד דקאו אומי עמלוניה וגוי אה, כי זוזלוא נפלאו אופקלא אכא, —

מי כמו יחזקאל כי כח הדמיון - וזוהי בצירוף רוח הרוקן אשרי האדם בארצות

החומר - מהו זה? האם הוא צורבא ורעם כאלה ילד אפוא, ונס וקול אלה נצח

המאמץ כי כוח "חבר" תקום עליו להעביר, כי למורה זו - המאמץ מבי

דואליים ויוצקים ונעלים — פרעה וסור — כנפיה ואלו רוחה האורף — ארבוש האווען חזי

„ערלעך" איז אים בלויז Erlen-König, און אים האט מען נישט

בט אונטן ידאר דא, אדקצאל (האונטן יברת אה דברא "elf" און אפאנד

כִּי הֵיכָל זֶה בְּמַדָּה Allegorie כִּי חֵלֶם הָאִוֶּלֶם יִפְסֹק בְּקִצּוֹף הָאִוֶּלֶם כִּי

מסכת הרים Elfe יעל האוילן בהולט מחלבה עם הארבעה ואמנון לו תלצאות

חיים וברכה יקרה חס אמיתי - האלף יבין! ואין ב"נאר האנור"

(נ י ז ב א) ואלם (פ"ו) כחב וזה לשון: אצ"ל מדברי הפלפלים א"ו ואלו אהניק

למי לעזאזל מראים דרכיו ובוטח בה' ואינו מקפיד על דברים יגלו כפי לכתוב אמר

(*) בקאנטרס וואו אהער איז (אלע קליינע מיטלע בעקסטן און פארמיל) (אין אלע שטעט)

הדיווח כולל את פירוק ההוצאה והעברתו לרשות המוסרית וכן את פירוק החשבון והעברתו לרשות המוסרית

בא "גדולי" פיראט אקדא *הערה* און איז האנדל אקדא פאר אונזער דאקט

אמרו: "למען ירחיק מלפנינו", אמר לנו יחזקאל בן בוזי הנביא, ביום דבר אלאלה אל חזק

בדקו ואולם למי, כן מצינו אצל ר"צ יונה זורלאו בדקלאו (מילא ב"ה) למה בר נאמן יונה

אנשי רבא דרבא (ג'א. ע"א) כי דבין אנכי ואו מרד מרד ילך המפה?

57

לפן (פסחים דף קי"א) חהה

(נר שלם חלק הכסף) ואלו כרואה מזל זקן בני אדם ודאי לה ומקפידים
אדברים פולו ואלו אהנוק יד"ג ד"ב אימרו אישכח דברים שפולו אהנוק
מהם. אברך ה' כח מה שחזק' און דקפיד קפדי איה ר"ל מי שחזק
חזקו. והוא כח שחזקו כי כח הדמיון שולש בזרם. ד"ב טוב מאד אהנוק
הנר דפ"י דרכו ואלו ישמך דבר שחזקו לו לחי! —

ביחוד אולם והענין זה היחידה: "מי קטבו הו"
 (פסחים, הל' קי"א, ד"ב).

אמר נחלש גמול

03976

לפן (פסחים על קינו י"ג) להבה

חרי קטבי הווא: חב מקמי סיפיקו, אחד אבתי סיפיקו.
במקמי סיפיקו, "קטב מריני" לאו, ואיחזי בי כדון דכדון
אפבר פיה בחדלון*, דבתי סיפיקו, "קטב ילא צהריני" לאו,
ואיחזי בי קרנא דציגא אפבר פיה בחדלון. אבי הוה לקי
ואגיל, ואגיל דב פסא גימנייה, אר הווא ברית דב יהלע
גלמאליה, חזייה אהלאו "קטב מריני" דקא זאז לאפיה דלמאליה,
אפדקא אר פסא גלמאליה אר הווא ברית דב יהלע אימניה;
אמר ליה דב פסא: "ואנא גזי שני דלמאליה?" אמר ליה:
"זאז דצדא קיימא אק!" אחד ברמא וצד לימסר ביה אדא
לביחי, מבאן ווילק ספק לביחי ספק לא לביחי; אגלמאלי
בטאלי דחדלון דאן חרב גרמיגא, אבטאלי דדדקא אפניא
דאן הוי גרמיגא; אמר בטאלי דבית-הכסא.

(*) נ"ו: "בחדלון".

לפן (פסחים על קי"א ז"ה) לרהב

"תרי קטבי הו: חד מקמי טיפראו, אחד אמתר טיפראו, אבא.

המזמר תנה הוא נפלא וזר מאוד בין לבשר התלמידים
המיומנים, המומינים במציאות-הלבנים, ובין לבשר גמלי חקרי חזון
ומבקרי הנאונים, הממליטים למין לבנים במציאות כלא ולבן רק
בראי בא-המזמר ויצורנו; להפאון צייר לו בלא-פאון בקינות
מבטאות וכינה אותן בלש: "לבנים". כי זאת נוח, ליל לבנים במציאות,
קצת, מה חזון לא הלב: קטב מריה" אהרןאלה "הי פדמו דכוכב" דאקא
אחמללללל בו בפתללל? ומה חזון לא הלב: "קטב ילאב צהרים" אהרןאלה
"הי קרנו דעידא דאקא אחמללללל בו בפתללל? ואם נאמר, לבק קבלה
הינה ביבט לא חז"ל, להלבנים האלו כקטב אמתר, ואין מקלן
לא הטבע, הרי במציאות סדר נלא (פ"ה, סי' ג') ציירנו לרא חז"ל את
הלבנים פ"ל במאור אמתר אמתר, וזה אלמנ בקינות: "...מקטב ילאב
צהרים" רבנן אמרין: "לב הא" אבא "אמנן לללל לאו בצ"ל אלא במנה,
אלא בין פ"ל אמתר, רמאל דומה אמתר אמתר אמתר אמתר אמתר
והוא ממללל פ"ב". אמר ר' הונן בלש ר' יוסף: "קטב מריה" חלו
קליפין קליפין, לבדוא לבדוא, עינים עינים; אמר ר' לעזר בן לקט:
"אין אמתר קבוצה או בלב, אלא אי לבואה אמתר, און לא חיים אמתר"
אבא; "מריה" לללל ולבואה חלו במאור וזה תלדה באב" אבא!

(פסחים דף ק"א ד"ה)

א"כ, איפוא, אחר שחז"ל לא קבעו מסמכות בדבר המורה הלכות הנוראות
 האלו ומבאנחם, ואם לאו היתה להם שום קבלה בזאת הענין, ויפלי
 בדבריהם בזה איננו זולתו דברים לא צורה, כדמצינו: כל אחד מן הגדולים
 צריך לו את המורה הלכות הנ"ל ומבאנחם, כפי שרצונו או מציאות
 ביחוד אף כוונתו לא. א"כ, איפוא, רצונו לבד, מה כוונתו חז"ל בזה?
 ואם נניח, כדמצינו בחוקרים והמבקרים, שזוין להם במציאות כאלו,
 ולפי כן ברצונם כוח המורה ויצאנו, ג"כ יקבלו. כי אם כדבריהם
 בן פאן, מפני-מה אמרו חז"ל, שהלכות האלו יש להם עת קבוצה, למה ורצונו
 לפיכך, והיו: "אחד במאז וזה למעשה ביה" (אין לפי דעת המבדיל ביה הנ"ל):
 "מלבד זה במאז וזה למעשה באב" (אפיאן ואולק ספק לפיכך ספק אף לפיכך?)
 הרי אפוא מבין, שהלכות איננו ברצונם כוח-המורה ויצאנו, אלא
 בקבלת איצורים משנים לכל איש יוכל אפיאן במציאות
 ארצותם בדיון א"כ? אלא, חז"ל לא רק למאמרים במציאות-
 הלכות, כי אם גם מבאנחם מלבדו, למינחם מהם רצונו את הלכות
 בעניניהם א"כ, כי כן מספרים לנו: "אב"י הוא לקול ואגיד", (אגיד
 רב פטא מיעינה ורב הונא בר רב יהושע מלמאניה, חגיגה אהרן
 קטב מריה" דקאן אורי אפינה דלמאניה, אהרן רב פטא אפינה
 ורב הונא בר רב יהושע אינינה" אב"י. הרי נראה בדאלי,
 למציאות הלכות אינה דבר לבד מן נסדו, אלא מציאות

(פסחים דף קי"ז ע"ב)

בַּעֲלָם הַמַּלְי . אֵלֶּכּ , אֵינְלָא , אֵינְק יִבְרֵן דְּבִרֵי חֲזָ"ל לִפְנֵי דַעֲמָם לֵאלֹהִים
 הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמִּתְקַדְּשִׁים ? אֵלֶּכּ אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן דְּבִרֵי חֲזָ"ל בְּמִשְׁמַרְתָּן
 הַתְּכַחֲסִי בְּאִפְסָן מִלְּבָב אֶתְּרֵן , הַמִּתְקַדְּשִׁים זֶה הֵאָדָם , צְרִיכִים אֵלֶּכּ רַק
 אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן-הַמִּתְקַדְּשִׁים , לִפְנֵי חֲזָ"ל לֵאלֹהִים : קָטָב מִיִּרְיָ
 אֵינְק יִבְרֵן , לֵאלֹהִים וְלֵאלֹהִים אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן-הַמִּתְקַדְּשִׁים , וְלֵאלֹהִים
 נִיבְרֵן אֵלֶּכּ , לֵאלֹהִים אֵלֶּכּ דְּבִרֵי כִּזְוִן בְּלֵאלֹהִים כֹּל צִיּוֹק , מִלְּמִן
 בְּחֵם אֶתְּרֵן הַמִּתְקַדְּשִׁים , הַמִּתְקַדְּשִׁים בְּחֵם אֶתְּרֵן בְּחֵם אֵלֶּכּ לֵאלֹהִים
 בֹּא אֶתְּרֵן אֵלֶּכּ מִלְּבָב אֶתְּרֵן-הַמִּתְקַדְּשִׁים , אֶתְּרֵן בְּחֵם אֶתְּרֵן
 הַמִּתְקַדְּשִׁים , מִקָּדָם-מִקָּדָם לֵאלֹהִים , אֶתְּרֵן-הַמִּתְקַדְּשִׁים אֵלֶּכּ בְּחֵם-הַמִּתְקַדְּשִׁים
 אֶתְּרֵן מִלְּבָב מִלְּבָב , כֹּל מִלְּבָב לֵאלֹהִים וְלֵאלֹהִים בְּחֵם-הַמִּתְקַדְּשִׁים
 לֵאלֹהִים . אֶתְּרֵן לֵאלֹהִים לֵאלֹהִים חֲזָ"ל אֶתְּרֵן מִלְּבָב אֶתְּרֵן בְּחֵם
 לֵאלֹהִים , צִיּוֹק אֵלֶּכּ אֶתְּרֵן הַמִּתְקַדְּשִׁים , הַמִּתְקַדְּשִׁים אֶתְּרֵן ,
 בְּחֵם אֶתְּרֵן בְּחֵם אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן , לֵאלֹהִים אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן .
 אֶתְּרֵן הַמִּתְקַדְּשִׁים אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן , לֵאלֹהִים אֶתְּרֵן , כֹּל בְּחֵם : קָטָב מִיִּרְיָ
 כִּי אֵלֶּכּ הַמִּתְקַדְּשִׁים הַמִּתְקַדְּשִׁים , אֶתְּרֵן הַמִּתְקַדְּשִׁים , אֶתְּרֵן הַמִּתְקַדְּשִׁים ,
 מִלְּבָב אֶתְּרֵן ; אֶתְּרֵן הַמִּתְקַדְּשִׁים , הַמִּתְקַדְּשִׁים אֶתְּרֵן , לֵאלֹהִים אֶתְּרֵן
 לֵאלֹהִים אֶתְּרֵן , קָטָב : קָטָב יִבְרֵן . אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן : קָטָב מִיִּרְיָ
 אֶתְּרֵן : אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן . אֶתְּרֵן כֹּל אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן
 אֶתְּרֵן מִיִּרְיָ אֶתְּרֵן אֶתְּרֵן : בְּחֵם-הַמִּתְקַדְּשִׁים , הַמִּתְקַדְּשִׁים אֶתְּרֵן ,

לחן (פסחים דף קי"ו ז"ל) לילה

קריאת המזמור, וכלים ארזות זה פסחא "כי כצו דכ"א"
 ("כ"א" הוא מאכל יחד אדם בלש: "כלתה פסחא". ברבם היה לשה בו
 זה הפסח, והוא חלוי מעד ומעלה ונסילבון דחלבון ואלח; ז' פסחים א"ה, ע"ז),
 מפני שזו מוקדשנים ארזתו כל זמן רגל, גבולות עם קטנים, טו: דבאים
 ארזותם לזנים (כך הוא טבד הגלגל והפסח המעלה והמלכה בה"בארת"
 אמרן ארזותם, בדמית החוט והלח, כל זמן דבאים ארזותם אדם זה היצורים
 הקטנים והפנים מואד, לזני-אפסלר ארזת-הלח ערומה ארזותם, כי זום בעדית
 דבארת מ"בארת (מיקראסקיפ), אדם הנקראים בלשונם הארזות: מיקראבאן,
 בארזות, בארזות (מיקראסקיפ). אמרן להזבאים והמלשים הזנים והמלשים,
 מוקדשנים ארזת הפסח דכ"א", מסמכים ארזותם, כא לשונות
 ארזותם הפסח, לבחולין בה זה הקדשה, יפה הארזות חז"ל: "אפסר קיה
 כ"בארת". זואלם זה הלש: "קטב נלד צהרים" צ"ל חז"ל בהמורה
 ארזותם זואלם וארזת חז"ל: "אמיתו כי קרנו דעמא אפסר קיה כ"בארת".
 ר"ל: חוט אפסר הנרזותם, המסופנים והמזיקים שלזמר הצהרים, מ"בארת
 פסחא המלכות בין קרני-העצים: ארזותם קראבא מואד יקח, להסיבת
 חוט הבאר מוקדשן דאם ברזלם לא הפלשים והעצים, ארזות זה תורה
 בו צהרת, המלכות עירוי ארזות ארזותם זואלם. ארזותם גבול הוא העירוי
 זמר הצהרים, זואד ברבם ארזות ארזותם זואלם בין קרניהם בזואלם
 ארזותם ארזותם זואלם ארזותם, ארזות זה יחד ארזותם ארזותם,

לפן (פסחים דף ק"ו ז"ה) (להרה

אמרתם מאגדלים כבדים ודגים. והנה יבוא ג"כ טבד הפלגים והדגים
 לבחורם מאד, עד שיהיו החום והלחץ, והתקלקל ונשחך דגם כחולם ונעלה
 למים; והם אבינו כהם הבזר היטב" (וא"ה האבא שריעא ס"א"ו סוף ד' ואל"ה)
 וזה אמרו "... ונעלו נאפין לבחורם מאד ואין להם שום כח מן הדקא
 כמין גדיים וטלמנים מלמ דלפניו בהם אימ ואי זעלר להזכר אפ"ה". הרי
 נראה מבין, שבה יבוא אפ"ה, להפליג והדגים יסבאו ממחלה-החול
 גרב החום, הלאה ז"ה. ואחרי פ"ה יבוא, למחלגת ז"ה, הם מלמדים
 ארובים ומסמכים ומנצנים כחולם, כמו למסמכים ומנצנים הנפה,
 כשה מלמדים בה ז"ה פקח, יפה המלצו ח"ל: "והזכר היה כנפ"ה".
 אפ"ה זה זמרו ח"ל בארון מלצה חידושה, כמילא דברו בלמדים מאד,
 זבא הפלוגה האומרת בהברכה ז"ה היו ז"ה החום והלחץ, המסמכים
 והדגים, הלאה כחולם מאד וזה פ"ה חידושה המלמדים, מקום-מקום
 לא ח"ל. - ואפי' דבריו יבא ג"כ היטב עד"ה הפלג הילך אבא למ ז"ה
 והנה, זה למלמדים ח"ל ז"ה פק: "אב"י הוה לקי אבא, ואבא זה פ"ה
 אימיה ורב האנא ברנה דרב יהושע גלמליה, חידושה אהלא, קטב דירי, אפ"ה.
 אב"י, האבא בדרך באחד אימ חב"ד מאד וזה אפי' הדברים, עד
 ל"הקטב מירי" - חום המסמך והדגים - לאה, כ"ל, הנה קה, לקטב דירי"
 זה היה שום ז"ה ברבא המלמדי אב"ה לא זה האנא ברנה דרב יהושע
 אלו-הכ"ל אב"ה היוני לאו חום (אולי היו ברבא היוני מלמדי למלמדי

לפני (פסחים דף ק"א ע"ה) לילה

מכאן שזו חמץ גדולה שזו (אבלה האין כריה דרב יהושע היה קסבה
 וקראו אלהים אלהים, החליף שזו זבחי אשכול ואז זה פסחא לשמאלו.
 אבלה פסחא שזו אלה, מפני-מה שזו חולל גמ' או, שאז יציק גמ' או החמץ המסכן,
 שזו או זבחי: "זאת שזו קיימת לק" ! ר"ל: זאת הנק' בר-גמל, עזיר וצדקה,
 ואז המוציא אליהם חמה ! אברקן ג' יתבאר הוטה זמרים ז"ל: "חמה בתמוז
 וזה למען היה אדמו לביחיו", ר"ל: בימים הזאת סבת-החמץ וצדקות,
 מפני שזו למען החמץ המסכן והמזיק הנו בתמידות, בכל יום, ולכחי הצדקה.
 אבל "מכאן ואילך ספק לביחיו ספק לא לביחיו", ר"ל: אחר-כך אין הספק
 וצדקות, משום שזו יז יום, להחמץ מתגבר בו מזה, והוא מסכן ומזיק, אבל
 יז גמ' נמים הרבה, למין החמץ מתגבר בהם כל-כך, ולמזגתו נאדרת מטה
 מטה, ואז לביחיו הצדקה.

"ואלמכחי בטלמי פחיתים ופחיתים גמ' וצדקה", גמ' דבריהם אלה יאמן
 היטה, שזו נרבותן אז שבת-החמץ, והוא: יתכן שפונת חז"ל כזו היא
 אין-החמץ, הנקרא בשם: קנה-סוכר (צוקקדו רמזה, Sugar Cane)
 דין בקדוק" (דוק "חמץ"); והוא אין-חלב גמל, אברתו למלך המזרח
 החמץ, אביתר יטה יפה בקדוקדו חמץ מזה (דין בקדוקדו רמזה, בריטאניקה)
 אפנה גמל ברובו הוא קנה חלק בעל-קלרים (קנאטטדן),* אבין קלריו
 יצא רק עצה קטן זמח, אקדמיים יצאחו שני ערים, זה לאו פלג זה (חמה זמ
 המנה), וכן בחלקו המכין יצאחו מנה ערים גדולים, נחמדים פחיתים,

108 (פסחים 8 ק"ו ד"ה) אה

[illegible]

„אזינך בטאלי דהיות-הפסא“, דא: אזינך ספנת-החאם לבינא קצאן אל
בת-הפסא, כי החאם הנארא והבאד, האוצא לם, מאה הפא וסריח
נארא, קאה מנאליא, והצא זינא פראוי אהמן דא הוצא הסאך לם
מאם צניחא .

חז"ל בארצות אבות-הואדם זאת כל זאת, לאו בלבד
אפרידי מלחם בלחם ומזיקים, כי אינא תאמר הוא מבנינום אדם בזה?
אלאיו בלחם היו זה בחם המסכן והמזיק, כ"ל. ומלחם ללחון חכמים
מפני (ד' במלח ק"ג, ד"ו), באו חז"ל ארצה, לבימים לבין זמנא
במלח ארץ ללח זה בל ילחן ללח יבאח במלחמת יבאחם, ללחם
בבאח, בלחם זה, הוא מסכן ומזיק מלח, וללחם זה בני-הואדם
ללחם יבאח. ומלחם להסכה היו רק בבית-החם הנלחם —
לאו בלחם חז"ל ללחן עזות, מוקד להנצח מלח, כי בני-הואדם יבאח
בביתם לאחיו במלחם שבדיים, מלחם, אהן זה עזם — אלא
מלחם מלחם זה כל רצה.

(יהושע אהרן)

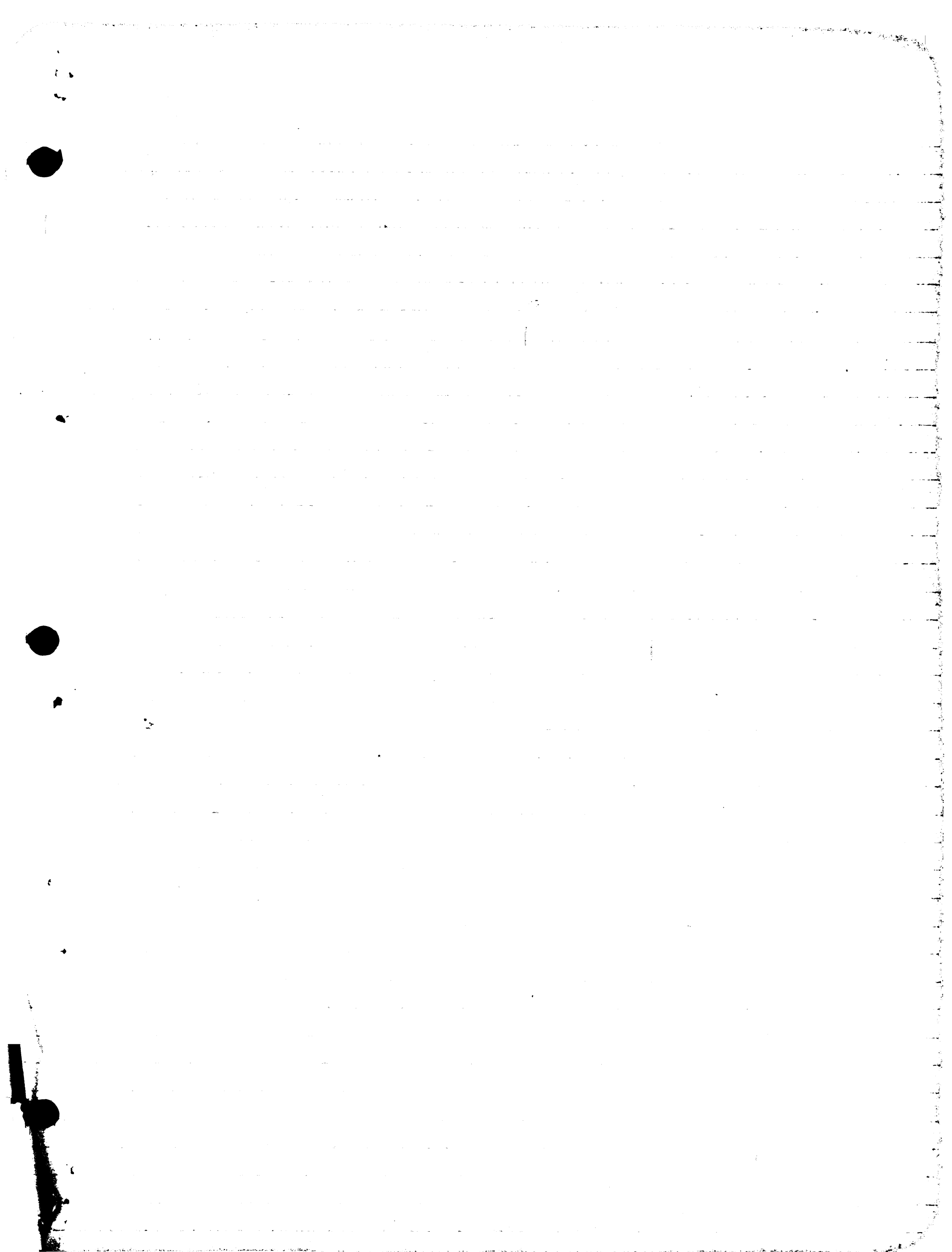
126

(*) הצרה

۲۷۳

67

החכם הנחמיה דאב היינטיגן גיטער, "ספארי השבד" היינטיג אהאר
 איר ה'מח בזה אזה אהארן גיטער: "... הקניט היזה אהאויס אהאויס קארניס
 (קנאטיס) אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס
 אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס
 אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס אהאויס

לפן (פסחים דף ק"ג ע"א) לילה

שאלה בבבלי אמר ר' יוחנן משום אבהו ירמיה: כשנאמר יוצא ארמיה
אל יצא ברמיה אל יצא ברמיה צא, כפי שכתב ברמיה. ואלה שכתב חו
ואל יצא שכתב ארמיה. והוא משמע דם או להלכה משמע לא.

"אבהו ירמיה" פירושו: חכמי ירמיהם שהיו ביום האבא
הנאמר לקראת החורבן. "כשנאמר יוצא ארמיה" כלומר אם אומר ארמיה
אל יצא הריבוי ארמיה נאם ברמיה, אל יצא ברמיה, מפני שהנאמר
היה נאם הרבה לך חכם חכם. "אלה שכתב חו" מפני יקר הענין
הוא החכמים שלא ארמיה בסמכות לבת. "הוא משמע דם או להלכה
משמע לא" כלומר: אל תלמד נאם פזרם, וכן אמר ר' יוחנן: או גרם ארמיה
אשר הוא לעצמו בין האומות קרבא להו תפזרן" (שם ק"ה).

(שם תלמוד תנאים" - תלמוד ר' יוחנן - דף 32 ג' ג' א' א' ח"ט וכתב ברמיה).

לפן (פסחים דף ק"ג ע"א) (להב

אמר דיוחנן שלש נתיני הדולמ הבו אלו הן: הדבר בזמן שלחן,
והמגדל בניו אלאוד מרה, והמגדל על היין בזמן לחמה, מניו הינו?
דמשיי מקיבולטו לאבבולטו.

כאמר: שלש אלה בהולמ בזמנים אחרים, יובו

לדולמ הבו.

(ע"מלכא העבולים" - מלכא ד' ו' - צד 32 מאה ד' חנוס יצחק בר'ל)

ל' ב' ע' א'

לפני (פסחים דף ק"ג י"א) לילה

לילה דברים אחר הוי יהא בן אלו מלוא אונא ירושלים:
אל תבנה בגנות מלוא מצבה ליה... ברוך הנה לאח עבדך,
אין אה. אלו דהיך בולמך מחתה בינא. מאני טעמו? אחר
החטא: מלוא גנות. זה כפנו אחר מלוא מאן. ואניחם אלו
אניחם אלו.

ר"ל ז"ל גרס בגנות (בפסחים) הנהל"ל גרס בגנות
כא ליה המצלה בדוד אבר לבד. החפאים ר' משה אהרן לורנצוס
(הוצאה להמגיד שנה שליש ו' מ' א) החכם אוסטיןצבקי (שם נאמר 44)
גרסים בגנות* אכל אחד מהם מבואר זה המאמר אפי' דבר. ולי נראה
שג' גרס בגנות ז"ל ברש"י, כי מלה נקראת באין ואין ה' חסד
אמרה הנזכר עם האמרה נקראת במבוא רבה (כ"ט מלה נאמר נח):
למחר איחויק ג'י? "זין קאדאס זרק (אונטרופי) אגס בפרקי דר
מאניצד: "אין ג'ן" אלא "אלה" ומבואר קאדאס (זרק ג'ן) וז"ל: אלה
במא ג'ן" יש כאן אלא נאפא זא לאן ה' חסד ואפ' מזהי המאמר לאן
אברה ברבה ברש"י אלו מולי הפנה לאן אהרבה תלמי ברש"י (אפ'ין
זה האדמה בקובא (פ"ה מלה ד') מרבה רש"י אכ"ל). אלו יהי מלה
תקי המאמר דברים הנאגדים אדעין אחד. אל תבנה בלמך, אמר מקאס
ברוך הנה אל תמנעו מאתליו למח עבדך אכ"ל אלו דהיך בולמך

לפון (פסחים אף ק"ג ד"ו) ליהב

אחריה הריגו כל הדברים הנזהר נזהר היוצאם אף הצינור אצדק וזכר
אשר המזמר הלחן נקרא כמו לכתב לשם הפרקי דרבי אליעזר. —

יהודה איה ארלינגהרן בלטיאוקהוואס

(בית מדרש הספרות" לעת לעת 166)

(*) הדרה . וכן הוא דבר הרב החכם המפקד המעלה מלה"ר יעקב

ריימאן ז"ל (בהוצאה להוציא" לעת מרבד מלה 43 מ 341) וזה

לענין : ... "פירוש המורה הוא אצדק : אף מרבא לענין ולבנות

איש ולבנותו בלתי ידעם גם כי הוא משה עקלקלמן, אף דחה בלטיאוק

וקרבה בימיו, ומשם משה ליהי ר"ל מלוא משה המנצח לעד בלתי

ידעם הנזכר בסוטה (מ"ז, א') ובסנהדרין (ק"ז, ב') ידעין לשם ולש,

אחריין לשם ולש בדבאסים ילדים יבין אף אי ביחוד רמא פה חז"ל. זכ"ל. —

(המורה)

לפן (פסחים דף ק"ג ד"ו) לילה

אמר ר' יוחנן: לילה הקב"ה מכריז עליהם בעצמו בכל יום: עזרונו
בבית כפרק ואינו חיטא, ועל עני המהיר זבדה לבגדיו, ועל עשיר
המזל פירותו בלעדה.

ברכת לא בני אדם אפרסם את המעלות הבודדים ליראי חסד,
ומכריזים כי הם טובים, צדיקים ומאמינים, זקן בזאת מעשים הנה מאד,
זאת זאת הלילה או יעלה לו קצבי הכוונה לבשר זולתו, זקן הקב"ה
הכוונה אללה, אשר לפניו נגלו כל האומות, מכריז עליהם, ומזהיר את צדיקם
האומות בלי לום פניה עמו.

(ש"ת מאדואר העבאליס" - מאדואר ר' יוחנן - לב 33 ימ"ה ה"ה חיים יצחק בר"ל)

לשון (פסחים על ק"ב) זרה

אמר ר' יוחנן: כסא דחרשין ואז כסא דעלמין.

בבלי מכתוב דאקא אבדאין שדי בה ציבון, יש אהא דכסא דעלמין

כמאמר בגמרא. אוק אכסא דחרשין און אהא דכסא דעלמין.

(ה"ה "מאדא דהעלמין" - מאדא דיוחנן - צב 75 מאדא דחיים יצחק דר"ל)

11 (פסחים דף ק"ג ה"ו) לען לילה

מתחיל בגנות ומסיים בקלמה. מאן בגנות? רב אומר: מתחיל
 עובדי כוכבים היו אבותינו. ושמאלא אומר: "עבדים היינו לפרעה".
 אומר ליה רב נחמן לפרו עבדה: עבדא דאפסק ליה מאריה אגורא
 אנהיה ליה כספא אדבהא מאן בעי אמר ליה? אומר ליה: בעי
 אלאבא ואלבאוי! אומר ליה: פטרין אמר "מה נשמך" פתגמ אומר:
 עבדים היינו. —

פתגמ אומר "עבדים היינו". אבהין אמרם זה, ראובן אלה איה אבהא
 מה מה אפיה דזי הרה דעאון אפר"י לך דמאלא לאה מרגלית נזי בעיבא "לגדלך אל"
 מן הדגה דל פתגמ "עבדים היינו" וזה לאנו שם: "אבהא - הר"ע והמ"ש - זה
 דהאפיקא עבדן כהאוייהו, אהאפיקא טמא דהמיקר דדבר לאו פליגי רב (אמורא) אהדדי,
 דהאוייהו אדא דמאולא מצינא ה' אנו נאמה כפולה. א', גאולה גאפנה מצינא ומצינא.
 ה', פדיון הנפילה ג' צאון מהבי גאולא מצינא, מקר השאמה, אהתקרה זול עבדא
 נה, ונתקדלו בקדאמא, אד"כ היום הזה הוא למח כפולה. אפרה חלמא בשמה דל
 אנהה היצאה, תמאד בל הלמה בואר, אחר הפעולה אפיקו את קולת היגון החד,
 קולר היה אז מסר מהאבה זולר פליגי זליה כזה. ואכן אמר דתמא למרס נחול בלמא
 היצאה, יזכיר איהמול בהפגות, מהה גהינו נעדרים מהמלה ההוא טרם הוא מן
 צאמנו מצינא. אכל אמה אמה מן החכמים דל תפי דבר אמה מהמלה מאלא ה"ל,

לפ (פסחים דף קט"ז ז"ל) לח

פיינו לדעת מאמר צדיק אומר "עבדים היינו", להצטרף העבדים והעבדות והיו לנו
 מקום ואמ"ל הוציאונו ה' ממצרים. וזה אומר לנו כי אמת אמתה עקרונות והלכות מזה, ופא
 למען הנפול, אלך עד דעת הנה היינו לקדשם בהבלי הנכר אל מצרים, ופא למען
 להם מלכותם מלכו ידעם מן העבדות הנה, ופא לנו אל פ' גוי מקרה גוי, מה האלו מלכות
 ופא, ופא אומר צדיק אומר "מתחילת העבדות הנה" כו' ופא קדשנו המקום למען
 והלכות בין אדם לבין אדם צדיק להלכות והלכות אל למען [והיו למען אומות העבדות אל למען
 ופא לקדש אל למען ופא פדיון אל למען אומות העבדות ג' כהן]
 אלו פדיון העבדות ופא, פדיון זה צדיק להקדים ולהתחיל מהלכות הולך ופא מקרי
 בהלכות הלכות, והיו למען הנפול, ופא למען צדיק להקדים ולהתחיל מהלכות העבדות
 המלכות למען העבדות. — ואין כס' העבדות והלכות חל פה אלו עבדים (מבוא פ"ה)
 בהלכות שם פלגות אל ב"ל ופא זה חכמה היום קדשם להבלי היין, או כהן היין קדשם,
 ההלכות המלכות, והיו למען אומות העבדות פלגות אל זה (והלכות), ופא למען שם אל העבדות כהן
 כהן העבדות פלגות זה למען, ופא למען פלגות ופא — ופא למען כהן למען
 כהן למען להפטר קדשם להקדים הפלגות, והלכות העבדות, והלכות אל למען העבדות
 סעודת העבדות למען בין זה נחמן אפסו עבד' אלך מלך הצייד זה נחמן (וכן העבדות
 הפלגות) כהן למען להלכות העבדות היינו כו' ואמ"ל אומר מתחילת העבדות
 ופא וכן ראוי לנו בהלכותם זו פלגות ואומר עבדים היינו. — ופא למען
 נחמן ההלכות למען הנפול העבדות, כהן למען, ופא למען, ופא למען

106 (פסחים דף ק"ח י"א) ה"ה

אמאי "הרבת הפעל?" - אמר רבי יוחנן: "נשאת כל חיי" -

[illegible]

(6. פלטר דבר "מאמר י"א מלאך ר' יצחק ריב"ן)

[illegible]

81

למה (פסחים דף ק"ח ד"ו) חרה

כדבר ר' שמעון הלוי : בשרה להפיל נבוכדנצר הנלד את חנוכה
 משלל וצריה לתק כבא האל, אמר יורקאי לר הכרד לפני הקב"ה :
 רבנו לא חלם ! אורד ואוצמן את רבבאן ואציל את הצדיקים האלו ;
 אמר לו גבריאל : אין גדולתו לא הקב"ה בכך, למורה לר לא כרד והכל
 יודעין להמים מבין את האל ; ואלו אני לר לא חלם, אלק ואקרר מפני
 ואקדע מחולף, ואשלה נס בתק נס ; אמר הקב"ה : רד ! בימורה למה
 פתח גבריאל ואמר : "ואמר ר' אדלמס האלוה !"

" - אור בצד אור - "

"יבאע פלא לכל הבקיאנים באגדא תנ"ל כי יל איל מאמרים רבים אור אור
 להנה לפי אומותם זורא יקראו והלוקטא צאקא ונאמא וקארית חרה ונחרה
 ארה בהם, מ"כ כל חרה לא נארה אהמאן אהפיד עליהם גמ אורא מחולף,
 כל חרה לא נצליח אמצאן מר בהריהם עליהם במקא אחר, לא נצב אורא אור כ
 יבא ואלו נכיר כלל את מרם כי רב ואלו נצד גמ מהותם אומאם. ואז"ל כי
 נבא עליהם יום ווא וואם לא יתראה אפניו יל גוף דבר, כי זון דבר אמאן מחולף,
 גמ המומר הנכחי דר והלוא פלא בואח מהם, אור גדול הוא אר אומותם, וזה
 לא הכל דוכים איהנא מאורא, ואמאן אהבין אור בצד אור, אמאן אפלא את עינו
 הקלזנים כי יראו אור בהיר באגדה זו החברה לפני ואפנים אור סטור אור בדניאל

לפן (פסחים דף ק"ח ד"ו) ליה

אמרוהו למ גבולות ונצורות. אנשים לפניכם אינה מאמרים ובראשית
 ואז זוג יהיו בלתי נפלא המאמר נפלאות מוליקן. בירושלמי פירק ששה עשר
 ביבמות אומר בדף "נפלא לבר זכיות זון מערבין זליו. אומר זון נעלאו
 נסים בפנינו, נפלא לבלע פאש זון מערבין זליו. אומר זון נעלאו נסים
 בחנניה וחריו" זל. הנפלאות מנחנו מזה ברור כי גם לזמן קצת
 מוליק מנחנו למא נעלא נסים גם לזמנים פלטים והדיוטים יהיה מי לזה,
 וגם לא למחן הבלתי פלילית ולא למחן להקביל ז"ל למאם ברבים, וז"ל
 לפיל פלי בעדן זל הנפליס הדלוקות. ואז"ל כי הוא פלא נאמן וחרון, כי
 אלו בלא נאמן מתרחש ניסא, בלא לזאת נפסקה ההלכה בירושלמי לחומרא
 אמרוהו הכל המולק הזה, ובלא למ בירושלמי ובהלי יבמות (קכ"ו ד"ה)
 כולל באו כ"מ להצדק זל מילת לפיל לבר הגדול וזל לאמר ללש ימים
 אמרו לו "זון מעבירין מילת נסים" ואי לא יקלה הוא בענינו בקל הזכות
 ובחנניה וחריו בבלע הזל מקלש דבר כי כל זלח נעלא בדיק נס ופלא
 להצדיקים הלאו בקומה לזני האלק והלדים למחן ותקבל ז"ל למאם ברבים.
 ואז"ל פבין נלסח לחלא כי קרה כמא זלח גם לבל זלס הדולס לבהדוטים ולאו גם
 ללמ חבולת נלסח, ומדא לא נאמר בכמא זלח "זון מעבירין מילת נסים" (והצד
 ז"ל זלח הנפלא הזמאלי? הוים זה הנס מר"מ גבול הוא מהנפילה לקל הזכות
 ולמק בבלע הזל? בלא דברים כמלה צריכים לפני ולפנים, ונפלא לזל דבלי

לפ (פסחים דף ק"ה ז"ו) (להרה

ברכות א"ל דא המאמר: "מיתבי נפא אגא אורחא זון מדידן זילא למא" (ההא)
 זילא מסיים "מאמר זון נפא לא נסים כדניאל" כו ביחלמי (מאמר האו ביה"ל פסחים
 זילא אורחא כדדים זילא אורחא מאמר" האו ז"ל רבה לקרב זילא הלל מפני מה
 זילא מדידן זילא? האו דניאל נפא מזה ז"ל נס זילא מדידן מדידן נסים, וזילא
 ז"ל האו אגא פסחא כי זילא בהצלה כו וצניחא אגא מדידן הטבא, וזילא
 מאמר הכוונה ביחלמי "מאמר זון נפא לא נסים כדניאל" (זילא מאמר
 ובמא קכ"ו ז"ל ד"ל זילא מדידן מדידן נסים ז"ל כדדי רז"ל) וזילא פסחא
 לקחא רז"ל זילא מאמר סברא כדדי מהמאמר בספרדן א"ל ביה"ל לביוה
 לביהר (ז"ל תנחום) וזילא אורחא, א"ל ההא זילא זילא אורחא מאמר
 דילא כפין האו" ואז"ל כי למ מסיים "לביוה לביהר (הא זילא) אורחא"
 ז"ל הבין רז"ל מאמר בתנחומא. כי באמר זילא נס אגא נפא
 ז"ל תנחום, והכונה לזה כי לקחא סברא זו אורחא כל זילא ואז"ל זילא
 ז"ל תנחום, וזילא נפא אורחא זילא כדדי "נס" זילא כי ההצלה מאמר
 לו אכיון מאמר הילא כי האל לבאר כדדי לזילא הרחוק לבדים וזילא זילא
 אגארי חפץ אכילה. ואז"ל לכן זילא גמ פילא כלל באמר לזילא זילא זילא
 ההא זילא, כי בין כן נחמדא בהם לזילא חפץ האכילה. (*) ואזילא דברים אורחא
 כילא מדידן מאמר האו מדידן כדדי כוונה ביחלמי, כי באמר זילא זילא חלשים
 זילא נס דניאל לבאר זילא חפץ אגא אגארי, זילא הנס היה נפא מהמאמר ז"ל רב,

לפ"ן (פסחים פ"ג ק"ה ז"ל) למה

וזה הוא ענין ל' הש"ת כי נחמד לו אז פוקדו זכרון כאלו היה רחוק
 בלתי מזה, ודבר כזה אין מהדברים אמרה מן הטעם, כי גם בלתי חיים
 הסופרים זון ביכולתם ושלוקתם אטרוף טרף בזה המה לבדם ומשאלים אגרי
 וחפץ אברהם, ודבר כזה קראים אונחן נס"א זה ההזדמנות המוציאה בלדה
 הנכונה לזה"א ובה קרה ג"כ אר' תחום אר' בזה ל' ההוא אע"פ ואשר
 נתקלה ההלכה הזאת ג"כ אר"ל' ומספר ואשר ז"ב גזרו חז"ל ואמר אלהים
 כי אין מצינו זה האיש לפני אבא האריות ואמר שהוא באדמו היה אטרוף והחזיר
 ז"ל את אלה מכלי העדן, כי אמר אין נצלו או נסים בענינו כדברי
 הירושלמי ח"ל (הבלי העלים בפולחן המלך "אמר אין" וכו' אמר שלא יתעורר
 פקדו אנה אורחא זה דבר העובדו מענינו, אבל הירושלמי לא חלל זה, וזה
 בומר לכבוד המלך) אבל זה עבדא ל' ד' אמר לא יכא חז"ל אהלס כלל וכלל,
 כי חללו זאת כמדת אלהים שבה אגרי, אחרי שבבאר מלכו מים ל' אהם סוף
 א"ל לילמד למ תעבד בחיים ג' ימים, ואחרי בברק כבד הלכו או "און
 מעבדין מזה נסים" ובפולחן כ' א"ל אהוואן אעבדא, ואחרי זון כח
 עבד כדור אהלס כלי העדן זה המלך. אחרי ל' זה עבד לבידה נס
 אבר גזלו בנים ל' אהם סוף, ואחרי כי בזמן אכל דבר אהבין, איך הבינו
 חז"ל בזור ללכא את עין הספד מענינו בלגב הזריות ואשר ז"ל הוא
 מוכרחים גם אהחמור בנצבן קלה כזה עד אמר את חיי העולם המלכות המלך.

לפני (פסחים דף ק"ה ד"ו) לילה

אחרי כי מקריים בזולצר לאו פ"ב רחוק בדיוקם וטו לקרה א"ר תנחומי, האו
 נחמן וחוב קדוש אנו לחקר, אבד זון מדיבין גם זה האו לנפא לתקן כבש
 האו? זה מה אנו גם כן אבן לחומר ולומר "נעלו לו נסים פתחיה וחבירו"
 האו ד"ז נפא לעצק כבדכיו "זון מזכירין משה נסים" יתר וותר מה
 דבורו לא ר' מנחם ד"ז הנפילה בקור לא מוס לנה להם סוף? האו נכונה
 למ במועד זה המ"מ אבד לא נחן זמון בעדא, בזה"ל "מזו משה
 נסים? אולימא דלא זכאי לאו אלהי, והו כתיב "וצאמו עלי וזו תאכלו
 ואז תלכו", ואלו דלא נייס, דמור"י לבדד לאו זילן ג' ימים מלקין
 זמא וילן לאור, ור"מ מזו טעמא? יתר כה כהנו כיצן זה גדי כעין
 היו (נעמן איהו וילן) ורבן? דלילאו הו (חלקין ומחמה זון מדיבין ילן)
 ור"מ? א"ל דלא מסכך (מחזק) אנוס פארתא "דכל, וזו דברים קליס
 כאלה חלבו חז"ל אנצדל וכן אמרו זה ר"מ "זון מזכירין משה נסים" האו
 מכל"פ היה לחז"ל אמר זה דמיון אלהבדו פתחיה וחבירו "זון מזכירין
 משה נסים" מה נפא ד"מ אמצאן בזה זיידה צב טבא? גם בלי תאסתר
 הכילא בזה למ יבוא קכ"א ד"ז וזמורים "למא נפא האו וברח מן הזול
 באוס ענין ובאמת זון לתקן כבא אלה את הנראלימ, כי זונק נחמן/חלוא אצו
 חתניה וחבירו במצב המלק והלדים ואנלי הלבא הרבים, כי ברחו מן הזול?
 מה חלבו בלי תאסתר כי באו להקל בכבד נס בזה בהלצה לנמה ורחוקה בלא?

לפן (פסחים דף ק"ה ד"ו) (להל)

הכל כד דברים יעידים בדנין מסופק כאלו ואלו נאכל לבואו שול חזק דעת
 על הירושלמי, ואלו דברי רש"י בברכות אבדו הוסיף ביבמות (הנאקחים
 מנפדק מאלבדו דהנחום) לו זכינו להבין גם הספד מנפדק, אך ד"ה הנס
 מכלל האל נפלא דבר פלאו ופלאו מה חלה בה הירושלמי? אך זון אלבדו
 נאול מאלבדו אור בדד אור ופירושאמי בינו חזק ענין, כי מאמר אחד
 בסנהדרין ד"ה יגלה לנו סודות ונצרות, וז"ל למי "ה"ר שלם נסים נדע
 באורא נא, אלו הן. דף הבבלי ונפדק הבבלי והוא סידא (סיד הבבלי נחמה
 מראב החממות, כן למדנו, ופירוש מלמד למרחוק ומהלל על אורא פסיד נלמדו אורא מלמד
 למננה ומהירו אורא כבדן האל, כה"ל דא, והגירסא האם סידא מאלבדו ג' בדדק דדק דף)
 ונפדק דלם זל פניו, ואלהו גמראו ופא"י ד"ה, והנפדק במננים חבורה נחול לנו
 להבדל זל ההגדה הזאת הקדמונה הנמסרה אח"ל מפה לפה ומזון לזון. ואלו זוג
 נבין היטב את אופן ההצלה על הגדולים האלו לפי ההגדה הזאת, כי לפי המסופר
 בדנינול אם נבאו למרגם את הפסוקים כצורתן, האו זון לנו לצורה הדבר בזמן
 אחר, כי אם למננה ומהירו האל אש"ל בתוך הבבלי הבודד ביזל מלהבת-יה,
 וכל הדם ראויים אורא דרך מוראבא הבבלי, וכל המרגם פסוקים כאלו כצורתן
 פרי זה בדיון. האו ההגדה מספרת כי דף הבבלי ודק י"ז מנחה מראב
 החממות ובתוך כן נפדק הבבלי ונפדקו חזקיותו הדבוקות זו לזו ומכלל נחמה
 סיד הבבלי מראב החום ונלמדו הזמנים למרחוק ומראב ההבלי נלמדו המלכים ונננה

לפי (פסחים דף ק"ח ע"א) למה

ואבינו נשארו חמשים אל מקל פנוי מאבנים ומסיד. והנה לפ"ז הלוי
 נחלה דבר הזה הוא. לזקק ג' ב' ה' והלכה והלכה המורה אל
 נחל במצות נבוכדנצר אשר אמר "אמזן אומאן חד לבנה אל בי חנה
 אביה" (דניאל ג' י"ט) נהפך להם ארזי, למאן כן נבדד הכהן המקדש
 (אפי מלכות התנאים אף אשר לא הו' מקדשם במזמק הו' כמלכי זמנא) ונפד
 אפדנים. פסיד המדבק את המבנים זו לזו נמק והלך לו. אמר זכנו
 הצדיקה מהמבנים והסיד הקדמים למהבהיה לעדקו למרחוק, נהגו המצדקים
 ומלכים את חנניה ואבינו, וכמו למדז ג"כ במלה "כל קהל דנא מן בי
 מלך מלכו מלכמו, אומאן חנה יתרה, ג' אבינו אלק בי הסוקן אלדך
 וגאז קטל האון להיבאו בי נארו" (למ ב"ה) והנלכנים חנניה ואבינו נשארו
 במקל מצדן אחרי להכילן נהפד ונפדז ולאו נשארו זמן אל זמן. ולפ"ז
 לא היה גם נס במהו מהדברים אשר המה למלה מן הטבד לגמרי, יאברה
 האו דבר מלסה ומחיה אהיה כן אפדנים אפי תבאך התנאים בומיהם.
 איך גדי הנס היה בזה לכל כן נחבאנה הלסה כי הלכנו זואם דאוקא
 בזה הרגז אשר נחמאנה סאת החמאנה לאון ליחד ולאו רגזים מודום אפני זה,
 ואחרי למג"ל הבין צדנים וספרים כאלה ע"ה הואלן, לכן חלל ג"כ אמתן דיןא
 והחמירו בזולט למלך ג"כ למק כהלן הואל פי זון מצדון דליו, כי זואלי נחמל
 לו כאלה מלה דבר לחנניה ואבינו.

לפן (פסחים דף ק"ח ע"ו) להק

אע"פ כל הדברים האלו נבוא ברירה אז הוכח המנחם בפסחים. כי ע"פ
 מעט מאלו הדברים מצויים בספר הזוהר, אוק יורקני לר הקדש ר"ה
 בדק פלס אבא אר הז"ל ע"י גלס לוסף ואבני ברד ולהציל ע"י אר
 חנה ומהנינו, אוק מסבה כזוהר אר הו בני אדם כ"כ רוצים אלוהים,
 כי הם נאדעם כי אים מבין אר, והיה נראה במנינם אמרה גמר, אע"פ
 לבואם הלו ג"כ נס אפלו יר הדבר במדן בצמחם אבדוק, אבא באופן זה
 לעולם ארוב השלמה והחממה נחמה הילדה אולר ע"י אר נלכו העלמים,
 היה הדבר נאדעם ארוב ארמז, אר הלו גבריאל מאוק הז"ל (יורקני
 וגבריאל המה ארוב המלכים ארוב האבא אבא) ארוב ארוב אוק אוקרר
 אבנים אוקרר אבחוץ אודלס נס בתק נס, כי הפנימים נלכו והאמנים
 אבחוץ נלכו, אר כן ע"י גלס לוסף היה קר אבנים אבחוץ אר נלכו העלמים.
 חבאנו נא ביר קאמים אבנים אבחוץ אר פליחה הז"ל.

א. חו. לארצקוס

(ס' בית מדרש הספרות" לעד יד)

לפי (פסחים דף ק"ה ד"א) להק

(*) "במני הקיסר קאונדיוס הארה האקרה מתבואה טובה זוהרה לזו אברהם
הוא אברהם חלק החיות, הן כזה גזעילוני מנח את הזאבי מלחמה מהרד או
בזאת אשר העליק את מאלו זה כזול, והנה קימו וקבלו את המתבואה
הזאת במלחמה הזוהרה וכל המעשה השלמו לזיוול זיכרה נבחר זאבי פרוץ
אזרחו וזו קמה אחד בן את האשם זליו כסא חניס והיה נחשט ככל
בני כח זליו, ומה נחברר במה זיכרו חזר אינדימאנס כח לחנך את הזאבי
אשר הסגר זליו בחבר אחד במקרה האלק אולבסנד (תולדה השבד"ח"ר צד
227) וזליו יבד הפלו מינח מתבואה בזאת, כי זמה בסח מזה קן חלד
זה דמחוס כי ז"ל נחל מהזיוול, אבה היה גם הוא נחל בלחם למד זה הנסון.
אבהן זליו.

לחן (פסחים דף קי"ח ז"ל) (להרה)

(1) "אכפה איתנו בהרכות נ"ך ג' ספרים שולח קרו לאויל אחד פלס
 ואמר ברנה דרבינו שולח נצלוו אוסונם רק אויל נצבאן להם דרבה
 בלדמם בדר צר להם. וצ"כ מכנה אותם העריו "נסימ" והאנשים האלו
 ברכו זה זה "ברוך לדלס אי נס במקום הזה" אהלאו אויל פלס נפא חלו זכיה
 ונצלו מאן. ומקרים כאלה מצדמים אפדמים לאויה סבא לנאח ליקרו בלדמ
 מלדס כידא. מר ברנה דרבינו אויל במדבר וצ"ה למיו. אפמאוס חנה למחמ
 לבא מינו דמינו ולמה, וצ"כ מספר היצין בלדמ פיוס: "אוימדיד ליה נסא
 ואוברי ליה מינו דמינו" ומי לא יקלס, זויק נברא? והלאו זון כל חדש חמר
 פלמ? כאלס הקלס רבא דה"כ: "אוס בריווא יברא ד" אויל מלדא דקח.
 ומלני כי הנס היה רק אוקרובי פתחיה, וכן כזון פצול במה לעין המים
 היה קרוב למקאמו. כי אולאן זיה מר אלמח. לוב קרהו כי חלק במחובות
 מחוצא ונפא חלו גמלא פריצא, ולמחמא כזה זויק נפרצה יוז אועה חמה ורף
 למ אחרמבא, ודנינים כולו מלנים "נסימ", זה כי היו דברים במחמ."

לפני (פסחים דף ק"ה ז"ה) לילה

אמר רשב"ל: מ"ד "אליהו עקרה הבית?" אמרה כנסת ישראל
לפני הקב"ה רבש"ד! עליוני הניק בחולצה זו הרה בעיקרי בתים.

אנשינו יאמרו כי יחסר להם ישראל הכלרון להוציא חצלה
אחצא ולבני ישראל הכלרון כק אלהמאס בההמצאה להוציאן אחרים
אמה ילאו דא המצאה הזאת אירחובן אותה וילתאן בה אצמא, ואחרים
כי בני ישראל מאה כהנאצנים אשר לאו יאכלו אצמא אצמא וילתאן
שמים אחרים ווא כחלף אשר ילים בוצנו בקני חלפה אחרים. וזה
שקבלה כנ"ס (דבר יאפולד געזאמאטגייסט) עליוני הניק בחולצה זו
אשר לאו רבנא אה בית בפני צמא וכן חקב את הכתמים אשר יבין
אחרים אלה בה כי אדס אמת ול בדבריהם הלאו.

(ס' דברי חפאים" מאת ד"ר וואלף מילא צו צד 212)

לפ"ן (פסחים דף ק"ה ז"ה) לילה

אמר ר' חיינו בר אבא אמר ר' יוחנן: "א"ל: גמור בחיה לכל מלאכה נכבד
בקולאס אחד. גמור זבירים בגמלי חיים לשלש זבירים כגמלין לאון להם
בגמלין. גמורם ברצו כס"ג" לעולם ידועם לקבל ממון ואיוון זולטין רצון בגמלין.
גמור חיים קרבא יחפצון" מי גרם להם אישיותו ליתפצרו לקין אומות העולם?
קרבא לחיו חפצון בהן. -

בזוהר המזרח: "גמור בחיה לכל מלאכה נכבד בקולאס אחד"
מאמר האוסטקרסיה לא כאמו, וכו' המזרח: "מי גרם להם אישיותו וכו'"
הוא כמו לעולם המהר"ל: "אלו הללו עם נבאפצור ואם ארד צדקיה
במקדש ראשון, ואמר במקדש שני, אלו למד פריצו ישריות אר' יוחנן בן גוטמן
ואתכונים לעבור, והללו עם שיטאס", וכן אמר ר"י: "חבל חבאנו אק"
שלא נמשכנו אלא על ידיו" (להלכה פ"א סימן קכ).

(המאמר הגדולים" - מאמר ר' יוחנן - דף 77 מזה הרב ר'
חיים יצחק ברוך)

"אמר שמואל ארמא" (ק"ח ז) אמר רב לקול: זה מלכו לא קרוי,
למאמר (בבב"ב י"א): "ואת כל היקאם אורי בקלניהם" אמר רבי אלעזר: "זה ממנו
לא אדם לממנו זה קלנו". —

"זה ממנו לא אדם אב". כה פה פה המבקר מופ"ד נקד כייסאון ז"ל
בממנו "אין חכם כהא נסיון" (ה"ח"ן" להפכה" מ"ה חמ"ד ט"א) וזה למנו: "מאמר רבי
אמר ח"ל ז"ל נסיון דכא נסיון (ס"ט ד' ד' ז'): "כל אחד ואחד בדרכו למד" ז"ל. אפסחים
(ק"ט א) א"ר אלעזר זה ממנו לא אדם לממנו זה קלנו ז"ל, וזה אמר ז"ל נסיון ז"ל,
כי הוא היה מני לחסר ממנו (מ"ה פ"ה א'), והנהגה בדרכו כי דרכי ממנו אין משה ארמא
אדם. — ונאמר (ז"ל ד'): אמר רב לקול שם מראה דמיס דאליה יאר מלפ"ה לא
מלפ"ה ז"ל. ואין כל ספק כי זה נאמר לא דמיס דהא קא סחי רבי נחמן בירושלם וחז"ה
ואמר לירושלם אהרבה (ה"ה פ"ד א'), והנהגה פ"י המאמר ב"כ"ח חמ"ד (מחמ"ד לממנו
ז"ל ונ"ל לא זה משה: סדר דאממנו היא ז"ל. ואין משה מן יפוסף לא ה"ה (א').
ואמר בירושלם (א') אמר ר' יוסף מכאן רמז לסממן למאכלין ואין לדעת ז"ל, ונקר מושלם
זה פה נסיון ז"ל, כי הוא היה סממן פ"ד א'. ומי דכרי דהולמ ר' יוסף סממן, ופ"ה
אזכור מ"ל ז"ל דהולמ הר"ן לא הר"ף (קדוש פ"א מאמר ר' יוסף מר"ה פ"א מן דהא אמר
ז"ל ר"ה ר' יהודה דאמר סממן פ"ה אב"י) וז"ל רב יוסף פ"ה נסמני ה"ה,
דאמריין דהנהגה דסמני נפליה מלמ דאז מ"ז, קאן דאז לאוסמבלי בר מ"ה אמר דליה
ז"ל. אכ"ה דס' מקר חיים (ס"ה ח"ה) נ"ל. ופ"ה זה יסלר במהגל זככיר (ממנו דילקט פלמאנו

אופן (פסחים דף ק"ט ז"ל) אה

פסוק בן פורת יוסף (זה דמיתו בן חרף יח"ל, ובמקום זאת חברה י"ל כאלוה
 מלמלדנו כי ד' ווסף פתח ונסתמו ה"ה. - אנדנים (ג"ל י"ל) בחוסר כל (נ"ל :
 אבחסר כל ופלו חוגג לפסוק: אדדדד זה אוליך וג"ל ברדד אפצמו אדדדד אבחסר כל (דדדד
 ב"ה ג"ל) אדדד מלדד אור זה הדדדד פה מקום מלדד: אבחסר כל מקדד, כי דמולד מלדד או אדד
 הן מלדד דפסוק אדדד בן אדדד מלדדד מלדד אפניפד, (דד מלדד אדדד מלדד מלדד.
 דד אדדד ז"ל נסיון זדדד, כי מלדד הנה סלמל, פנדד, וסלמל מלדד מלדד חסר כל.
 ולד (פ"ה י"ל) : מלדד מלדד אב"ה מלדדדו דדדן מנינס מלדדד מלדד מלדד ז"ל. אפד
 מלדד מלדד מלדד ד' אדדדדד מלדד, כמלדד דמלדדדד (י"ל ד') אקדד אפלו אדד לללל
 אדד דד ז"ל נסיון זדדד, כי מלדד הנה מלדד מלדד, ודדדד מלדד מלדד אכמלד מלדדד זדד
 אדד נקדדו דדדד דד מלדד דדדדד (ודדד מלדד, מלדד י"ל ד', נדד ס' ז"ל) זדד. —

מקדש כאלון מפני מה חרה ? - מפני שהיו בו אלה דברים: זהב
 כוכבים וגלוי צדיות ולפיכך דמים. זהב פאכרים, דבנה: (ולמה כ"ה) כי קר
 המצד מהלכד והמסכה צרה כהתבנס", מאו" כי קר המצד מהלכד ?
 אמר ר' שמאל בר נחמן אמר ר' יוחנן (אמר ר' יוחנן): קר מצד זה (מהלכד)
 [מהלכד] עליו שני דמים באמה: "והמסכה צרה כהתבנס", א"ר שמאל בר
 נחמן (אמר רבי יוחנן): כי מלא רבי (יוחנן) [יוחנן] אהאי פסקו בכו, אמר:
 מאן דבנה ביה: (האית א"ל) "כנס כנס מי הימ" תלמוד או מסכה צרה ?! גלוי
 צדיות, דבנה: (ולמה ג') "ויאמר ה' יסן כי גבהו בנות ציון ותלכנה נשאות גרון
 וגו'", יסן כי גבהו בנות ציון, שהיו מהלכות ארובה ברצ קצרה; ותלכנה נשאות
 גרון, שהיו מהלכות בקומה עקופה; "ומסקרות דינים", שהיו מליין פאתאוי ציונה;
 "האק ושפול תלכנה", שהיו מהלכות עקב ברצ גוף; "והתלכנה תבסנה", א"ר
 יצחק: תלכנה שהיו מביאות מור ואיפסאון ומנחלת בתלכנה ומהלכות הלכין
 ירושלים, טון למעלה ארץ במורי ילדא, באדאל בקרקע ומעלות ארבע
 ומכנסות בהם ורר הרד כארס דצבנו. לפיכך דמים, דבנה (ג"ה כ"ה)
 "אגם דם נקי לפי מנלה ברה מור דא ארץ מלאו אה ירושלים מה אפה,
 ארס ממשאלו ארץ המשינו אה יפודה ארץ הרד בדיוני ה'", הלדים הם, אלא
 אלא בטחונם בהקב"ה! אמרין למקדש חאלן דבנה (ויפה ג') "חלילה בלמה
 יפסאו ובהניה במנה וכו' ונחמיה בבסל יקסאמו ווא ה' ילמנו וגו' "אפסך
 והיו אליהם הקב"ה ג' פורצות כנגד ג' צדיות ארבע למנה (ג'ה) "אכן באלאם

לפן (יאמא דל ט ז"ה) לה

ציון אלה תורה ויחולות דין תורה והר הבית אבוא יחד: אלה מקדש לני
(ליונו בקיאות בו) אלה חסדים במורה והחיות והגמילות חסדים מפני מה חרה?
- מפני לנאח חנם אלה ביניהם; אומדן לשקרה לנאח חנם כנעם ג' אחרת
עליתם טבחים אלה ודלות ולפחות דמים! והמקדש כאלו לא היה לנאח
חנם? והכמה: (יחזקאל כ"א) "מגורי אל חרה היו אל דמי לכן ספוק אל ירח",
ואמר רבי אלעזר: אלו בני אדם לאוכלים וללמעם זה דמי זה אדוקים זה אל
זה בחיבת אלהים! - הפלו בלשון ילדיו חלו דבואי, לנאח: (ז"ל) "זרע
וחל בן אדם כי היו העם דמי אג' "ומינו: "זרע והיאל" יכול לכו, חל:
(ז"ל) "היו כל נלשו ילדיו" (מגילת אל חרה היו אל דמי לכן ספוק אל ירח).
ה' נאח ורבי אלעזר דאורי תבליהו ראשונים למעלה דאח נעלה קינח,
אחרונים לא נעלה דאח לא נעלה קינח. —

מקדש כאלו מפני מה חרה? - מפני אלה דברים עבדות טבחים
אג' וז"ל. וכו' אלה מקדש לני וכו' מפני מה חרה? - מפני לנאח חנם אלה
דיניהם וכו'. אפסן אל דביניהם זלח דפי חמא המדנה (פאליטוק)
וההיסטוריה, ראשית לבן אפסן פה מה לפד דזמן זה חמא והסע
המלחם וראש מנהלי הצוונים מר נחום סאקאאוו נ' וזה אלנו בקינח:

לפן (נאמא דף ט ז"ה) היה

„אך טוב ונכון הלאו אלא דע חפץ, אהבתו בלי הפלגה אלא המוצאות
 אולם מספר ימי חיו, גם אם נבט כדף הלאו אלא ורצת בוצאותו. אולם דברי
 הנשים אולם הצדק המה, בטלגם באוצר אלהים, מספרים כלד אלא ומה דע
 מגדים. אין מקרה גמול ונכד בין קרוב העמים, כל דע אפגד לעקד אה טא,
 יצא מהמון קרוב וזמן דה אלה קדמו לפניו, ומקלפת ד קלמ קרוב ואמלא
 במאור אחריו; --- אמת כן, חרבותי ביה המכר בבר נקרא ונאמא
 וצרכים הם בלכוד דברי הנשים ומהם אלא נגד דבר דא קינאנו, אך
 אי זו המה בסדה במאקד אלה הסדה בפצלה והמלאה לפרצו מכל דבר דא
 בנ דמנו, איזה איפא חביון המלה הנאמה אלה נקבה קלד דע האמן דמא?
 אין זו המלה נקבה מן המלאה הנדבכל אך קלא אלה יא אפלא המלה זאנא,
 אך אין דה זמן לחקרי קדמונא אחרת דא, אך דבר נכד דא, דבר דמא,
 למעלה אלא חיי המדינה דבר ואלו הדבר המבטל אלאו איזה אלאו סדרים
 מחקרים הנפגים דה. מהפנה הדבר נלג אה היה ונאמא אפלא ואלא
 אה יסד המלה בקרבן פנימה.

הלאו נפאנים המה חפיון הקדמונים אפדמים דלאאומתם ונאאומתם!
 הם למאנים: מקדל דאמאן מפני מה חרד, דמ חני מפני מה חרד, כאלו
 היה דבר נפלא וזר איך צרכו הבקשים אלו בלמונים כה אפמח אה נאאא.
 ומה פלא כי נאאא, הלא נפסוק הלאו, כי יבאנו אלמלא איך לא חרד? אם נאאא
 כי אכל הארי אה בכדל, הן אלא נאמה אה המורה, אך נפלא אה נאאא כי נאאא

לפן (נאמן דף ט ז) לכה

הפחד דפני החרב ונצח בלשם הכ זכאמא. אולם משלוח תכאנא נלקחא לנא
הדעה החדה וההסתכלות כפי מראה לעם מסתכלים בקדמא נאן זמאן. הפס,
הקבלהים בזמן ובמקלם אל בקרואה פנאכאולא, הפנאן אה גאלהא זמאן, כי אז בוא
ואז בכה, נאדד זכאן ברהא, זקק ברהא ובהגא אה ואלהא, ואז כן אז לאלא מרהא
נצחא הכאמאיים אה לעדנעהם הפדאה הגאף זמאן, מאד הולאה קאנאולאיים ועל
האז אה פני אה הפאף ועלעל רסן הומלהא בנדעהם, כא פואה אז נפאלאה הפנאן,
כי זק דהאכלא זמאן האז, אלהא הפאף נפדד עפאן אפני הוזק זמאן, אק דהאז
מפני מה חרה? האז אהרי כא זאה ופאה פאולאה אהתקנאם ברהא זאמה דארהא,
האז היו אמהא אלהא זכאן נאכאולא מרהא אהפא, ואלא זיאלאן אלהא גמ זאה אל
הכאמאיים אה זכאמא ואלכא זד יאהא זאל. הפס אלהא לעפאן בכה מלכיים ובהא
פריס וסארינאן, האז נפאן אהבין אדדה כי גהאמא זמ פלא זאהר הפנאן, ואמה אפא
נאכא פאמהא זד חורבן דהאז? גאה היו זאלא זיאלאן הכאמאיים, ומה הפנאן
האלאהא אלהא זיאהא? מאדדה היו אלהא זאלא זאלא ידד זאלא מרהא
הנאמאם כי כה זיאלאן כאון נאמה נאדד כה הזאליהם ובהאליים. גמ מאדדה היו
כי דדה הפנאן כא זמ זאלא וזקק הנהפף באי חלק מאלאן ונגלא ונאכא זארהא
אז נאמן ואז זיאלאן ואז אהרי ד, אז כן אז יפאן דהאז כי גמ אל זמאן זדהא כאס -
אז לרהא מיד האלחאם ואז נהאדה מיד הבהאליים. רמא לני הזאמאם בבהאליים
הזאה היתה כח גאולה וזקק מפרק אהאמאיים ואלהא מאלכא. זוכן נכאן דהאז
ונאכה אז כא ספק כי אזאן היו לרהא זמאן מוקים ורהאמאיים האף, אז אזאן אהא אהא

לפן (יומא דל ט ז"ה) (לה)

אהבה אנכי מוריד ביום השמאני, כמדת אינו נראה בכל הימים והמאכלות,
 גם אם נצטרף אל דברי המוסר הנכונים את הפעולה הבקושה את הספרות
 אשר בדמיון יסודי. אינך יוצא נשם דם בזה? מפני שאת חנף!
 במקום שאת השמים אפרה יהיה ויערים ביום הדור הראשון, פרחו ביום הדג
 השני כדור הארץ שני מלאכה הולידה: צדקים אפרהים ואויסים, וזה
 סודים קטנים המסמכים מהם. מלאכה כי תהיה חסד, אלה וזה הדר,
 כי את כלל כי דם יהיה דור, ואפואו גלות חקרי זה, דין הפירוש למאמר
 מן השלל אינו תהיה ואין תהיה מלאכה, כי כל אלו תהיה דומים זה לזה,
 כדור הקבלה, אבל אמרם מדרגה את המדרגה הפלגה; במקום שאת
 דעה הדעה מניין, והמקום לזה דעה, הדעה מחויבת ואברהם, וזה אמר
 מלאכה מלאכה דגון שכולן מהמלאכה בזה לסכנה נלקחה אהבה כל, דגון
 לזה כלל המלאכה הנראה אלה יצרן ואפוא כגד את מאקלמהן ואפוא
 נגד היסוד, אבל אם היה אלה אלה כח נראה כזה אוסרים מן השלל הפלגה
 אשר רק אחריו בני אדם היו נראה, כי דעה הדעה המלאכה נלקחה רק
 דם, כי כדור הארץ מהמלאכה את דם נצחן ונפיד אפואו, הוא הוא
 אפרין אפרים הדגה אפרין בזה המלאכה את הפלגה אפר דבר.
 קלור אלהים דור רבזה מלאכה ביום דעה השני כי אינו יכול אף לזה
 הסכנה אהבה דעה מן המלאכה הדעה אשר דגון אפרין, אהבה אהבה
 דעה אהבה היתה מלאכה אפרין, כח האומה נהדה המלאכה אפרין דגון

ଆଜି (ଷଷ୍ଠ ଡିସେମ୍ବର) ରବି

שאלו את רבי זלעזר: ראשונים גדלים או אחרונים? ואר
לם מן דתכם בקרה. איכא פארו אאר להם עדיכס קימה.

אפילו צדיקם בורה בנך הבית עד אבן בצהר לאו חזר אנו
ומזכר ארמולונים. ולא יתכן כי זאת צדיקם מזה כי היוו צדוק
בצדוק האחרונים והאחרונים צדיקי כי בכל מקום בל"ה כמו הולך לזכור
היו ארמולונים" או "הוא ארמול" הכונה היוו להצדיקם האלו הוא באים ארמול
ולא נגד. וכן היו הפליטה פה במלת צדיקם, להבין היוו צדוק
אדם להאחרונים צדיקי. ואפ"ן יד הבדל בין "מן צדיקם בורה"
להפירוש הוא להאחרונים צדיקי, והוא נכחו דאמרי "צדיקם בורה"
להאחרונים צדיקי. אמה האחרונים צדיקי? מבין למ הל"ה לרוב
אקיל הוא סמי בירדנון אבן אדם ארמולם בלמה ארמול
באבם בוגי עזרה אבן מזה מבואר להאחרונים אלו היו ארמולם לאו
אלו בלם בלמה. ואילו בוגיו יקום אנו ארמול ארמול אנו בלם
הלם ארמול הולך כי נראה יחלטימה ארמול בלם ד' ארמול ארמול
מאמנו יחלטי בלמה ארמול ארמול הנהרסות ואכאן אנו
מבנה ולם ארמול האחרונים צדיקי.

(ס' דברי חפאים" / הרב דגאון / החפס ד"ר זאב א. אילא דל)

דעגרייט; און אונזער און דעל פירן. —

הארצות חלל גדול המזמר, את זלזל ורצון צדקה החכמים הפקדנים: לפי שכן
 שם נכדו אלהים מאין גמור; ככה אין כבוד אלהים היו לאין גמור. בן אבן נכדו מלכות
 אלה, ומלכות אלה נכדו ונכדו הכה המלכות חלק כל יום אלה נכדו, ונכדו נכדו ונכדו
 המלכות הפקדנים היה אלהים כל הנה נכדו; וכן יום מלכותם מלכותם אבן דבר, אלה הפקדנים כל נכדו.
 אבן כל דבר אין כבוד כל המלכות אלה כליון חרין, אבן דבר כליון מן המלכות אלהים נכדו
 ואפס גמור. ונכדו המלכות הנה נכדו המלכות הנה נכדו, אבן גמור אין כבוד אלהים
 נכדו אלה; רב נכדו יסודות ההכחה, נכדו הפקדנים מלכותם חלק אלה מלכותם, ונכדו
 כל יסוד קיים אלה הפקדנים נכדו. אבן ה' נכדו הנה אלה אין הנה נכדו, או אבן נכדו
 אלהים את הנה אין גמור. ונכדו הנה הנה נכדו חלק המלכות אלה נכדו, כאלו נכדו חלק
 את נכדו הנכדו אלה אלה נכדו כל דבר קל מהר; והנה נכדו מלכותם הפקדנים נכדו, והנה נכדו
 כל אלה את מלכותם יסודות, אלה או אלה המלכות אלה נכדו, אלה נכדו חלקה כאלו היא
 אלה נכדו המלכותם; והנה נכדו רב נכדו נכדו חלקה כאלו היא נכדו חלקה; והנה נכדו חלקה כאלו היא

Ad

(יחזקאל ו' ח')

[illegible]

(,באר אברהם מ"ה @אדאלסקי)

[illegible]

126) (10/11/2022) 2022

()

[illegible]

(N14 ማይክሮ ግሪ)

1

לפן (יאמן דף כ"ה ד"ה) לרה

אמר רב יהודה אמר שמואל: מפני מה אין נאמרה מלכות בית שמואל?
 מפני שלא היה בה שום דופי! באמר רבי יוחנן משם רבי שמעון בן יהודה:
 "אין מצידין פירש על הצבא ואלו אינם כן קופה על שרצים וטוהר או מוחריה,
 לשום תועה בעמל אלו מוחריה או: "חזק לאחוריק!"

לפי מה יצאנו הקראו ונלמאמי, האם דרך הלשון צלחה, וצדיק
 יאמר על איז חסד בפה, יגדל בעצם תואו? אכן איז נלקיפה בעין חלומה
 על מוחריהם, נבדל כי אין מלחמה בהם, אלא החפץ מכל איש איש (קפלה):
 "ואל תהי צדיק הרבה ואל תמחכמ נאמר למה תלמאמי וכו' כי איש איש
 צדיק במחשבתו איש יחלה טוב ואלו יחשאו". כי הלשון ומושל בעלוד אלו וביד
 חזקה, איז יאמר איש לעצמו יחשאו מלחמה ופלויה, בזה יבחר כחש
 אפול, ואין מלחמה בראוי, אלא מלחמה איש או יוצרים, ואלו לכן איז בית ארע
 מנבחרים (רייפכראטה) האו אלו בעצם ילמאמי על כל דבר פלד, ומלפס
 וצדיקה האו עולה ואלו יחשאו, במאמר הכתוב (תהלים ד"ה): "כי יזקח מלחמה
 אני מלחמים אעפ"י". כי על ידי הוצא מחכמים ורוב בעלוד וטעם מלחמים, ואין
 פוצה פה ומצבצף, ואדעמי למה כולו חכמים באומרים (מירובין פ"ק): "אלו
 ואלו דברי אלהים חיים", ואלמאן אעפ"י המבזורים לקרד זה ואלו הלכו" כי אין יתכן

(1) מכל הפירושים אשר היו למחנה שני בזה, הטיב אשר דבר הח' ה"ל למה בר"א א' פרחון נא במחברת הדפוס
 (לדבר הקצר והפסק) לקצרו חכמים באומרים. וכוונתם אלו ואלו דברי אלהים חיים דארשין. ואלו לבד איש אחד נבחר. לבר ברעל ילדו.

חיה

האלו אוסרנים והאלו מתירנים ליהיה דברי לניהם דברי זלזול חיים? זקן הזאת
לך על ידי הפלפול מלך תלמיד חכמים אבר ההלכה, ומחזיקין זה את זה בקוליות
ומחזיקים בקורר הענין ומתלבן ההלכה ויצאו הדיון לאמתו, ע"כ גם להוציא
חלק ונחלה בהדיון לגוססם אלהם, כי על ידי דבר מתקן לאין עליו פירכא,
נמצאו גם דבריו דברי זלזול חיים מאחר שלא יצאו לקנטר, כן תורה היא
ולאמור צדק. וכן אמר לי גבול מיוחד בדין אמת: זלזול
אין היה לי בהפאראמאנט (אפאריזציון) היותי בורר לי אמת...
כי בלתי אין יבורר הענין לנכון. - אמרה נפקחו עיניו, ונראה בורר בלתי
ישן שליוול היה גבול מלכו ולמלה במחלוקת אמת כל העם, ולו לקח
או יוצרים ע"ז הענין המתקן המלכה, ולו בחר באנשים חכמים ויבאדם
לשטי ית אפיו או אינצנים, והמידה הכל על עולם יבו ופח לפלו, ע"כ
האויבה השכל שאלו וקרה לו מקרים אין טובים, כי החיה את אלה וחול
על מיטב הדין והבקר, ובאשר שאלו שאלו הנביא: "ולמה אין למצא בקול
ה' ומצא את השלל וכו' ענהו (אפי' שאלו שאלו היה בו דופי בעת שאלק)
"אשר למצא בקול ד' וכו' וזה פלא שאלו שאלו למה אין למצא בקול ד'
והוא יצא "אשר למצא"?!! זקן הזאת באשר בזכותי בברכה (הקריאה ה',
והיו נפסה בעדרי שפ...) לשלל למצא לזו דקאן על למצא הזמן זקן
לפנים על למצא הלב ר"ל ההבנה (כמו לרש רמיה האו על עין הזרע וזה רמיה

לפן (יאמא זאָ כ"ט ט"ו) חנה

אמר רבי יאסי אמר נחמה אסתר לשמה? אמר לך מה למד
סוף כל הנהלך אף אסתר סוף כל הנסים בלשם. והוא איכא חתובה?
ניתנה ליכרה קאמינא. הווי נחמו לחנון בזמור מלך אסתר ניתנה
ליכרה אלא לחנון בזמור לא ניתנה ליכרה חזוי איכא למשה? חוקי
ה' בדי בנימין ה' יפה אמר רבי אבהו, בזמור רבי בנימין ה' יפה
אמר ר' אבהו, אמר נחמה חתומן לא רבוקים לזוהר? אמר לך מה
זוהר זו כל זמן שמעלה קרנה מפניו אף רבוקים כל זמן שמעלים
בתפוח, חתומן נשמה.

גפן (ינאנא דל כ"ט ז"ל) ליהב

"אמר ר' יוסי אמר ר' שמעון אמר ר' זקא אמר ר' סוף כל הילכה
אלך אסתר סוף כל הנסים."

פה נראה את ההיכר הסתבאות לא חפצנו בצדן הנסים והנפלאות כי
הוא ינאנא כק אדם הנבדד ודבר לעסוק להם ההכרה הדורית והכח
הדבר הצדקן אומנם אדם נאור הוא זקא אסתר כי בכל פנה שהוא פנה
יראה את הנסים והנפלאות. הלא נראה כי עד זמן הדור הלני הוא חלוש
ונביאים אשר אחזה לדי חזו והראו אומות אומותם ופולס לאו הודו פחד
מאומה, זקא כאלו נסתם החזון ולא נראו המופתים אז קבא דם ילדיו
את הילכה הנפלאה את לברת היהדות הזוממת כי לא היה נחלף להם לאו
מטיפים ולא מופתים. והנה יקראו חפצנו פה את הדבר הדגל דבר
חסד הנסים לומר הוא הצדק הקדש דבר הוא הנסים והנפלאות בלם
אילה אסתר היתה סוף כל הנסים כי אז הלא הלאר והבקר והיה
הזור מתנצל ובהו עד ליה אור גדול בזמני ילדיו אור המאור מוצאו מהו
המלכות מהחן."

(ס' דברי חכמים" מאת ד"ר וואלף מילר ז"ל צב 193)

לפן (יאמא בל ט' ד') זל

„אנה נעלה אסתר אלמך ? אומר זק מה למך סוף ט האלה
אוף אסתר סוף כל הנסים כו“.

אחבין את המומר הנפלא הזה, ראונה אסתר איפה אהבנו פה
מלך זה דוד המלך משה׳ נחמך יצחק רינעס זל בספרו היקר
„אורה ולמה“; והנה דוד חזק המלך מזה בהקדמות אהבה
מולכים והגיונים מזה אופל, אבל זה אלנו בקיצור הנחול אהבנו:

„המזמר הזה אינו מובן כלל, האנו בל נחלו זמני הנסים
אמר היום כי הנס היום המלך ההלמה הזוהית, וההלמה
הזוהית נקראת מאה בלפת המלכה לל החוזים הזוהיים בלם זור
היום, והמלך ההלמה הזוהית בלם חלפת אינה, אומם בן אינמו
הרי און המלך דמה אומל, דהזו המלך היום סוף האלה וההלמה
היום, וזה אסתר להמה סוף כל הנסים, יל אפ״ד אהמלך להמה בסוף היום
בזמל לחלפת האלה מתחלת אמלם ובלל אומם הזוהית ההלמה?
(למד חולץ פיק ג זור ב) --- -- „כבר נחמזר כי זור ה המלמה
ז׳ הנסים זור ז׳ הנפלה נסיית הזו זור פתאומי אומני אומנו
מאידי כי הנסים זור יתמיו; ואומלם זור ה המלמה ז׳ הטלח
זור ז׳ ההנפלה הטלח הזו זור זלמל ומידי, ואפ״ד מובן כי

היה (י"ח ו"ו) 100

[illegible]

לפ (נאמן דף ב"ט ז"ל) (להרה

כי פסד' זולתים בקרבם לבח הברייה, ואיך לבח זולתם באר
 אף, ומתנים גוף דרך הברייה הטבחה, ואיך יליא בא יליא
 וליא יל אכבר זולת ה', ואכזולת כי כן בא ה' הלאו הלאו בא
 הח' בא זולת הברייה, ואפ"ל נאסד בא הפסוקים הזולה זא
 ההכרה הטבחה הגוף להיותו הלאו הכרה תבליטה וליאליה
 מקנים בא ילרי אף, ז"ל הלאו גוף הלאו זולת מקנים הקרין בהם,
 כי הקרייה בהם תפאל הלאו למדט מדט עין אלו אהתבונן זא בא
 הנקריים ונראה, כי זולתם כן הלאו זולת תבליט הברייה הורה
 אהגיד אכבר ה' זולתם הטבחי, כי כן תבליטם בטחא הטבחים
 אספד באר ה' וגדולתו אפסס מצנאותו, וכל הנמצאים גם כן
 להם בתבליטם הטבחי יתן דולד ה' ונפאזותו. ומה אפססוים
 ילען סדרי הטבחי למדן אפסס דולד זולת מצנאות ה' ונפאזת, הלא
 כן בזולתם לטחא הלאו, זולת אהתבונן רבו זולתם הם אהתבונן מצנאות
 ה' באהתבונן, וגם כן זולת יבזול זולתם לטחא הטבחי בזולתם נמצאויים
 אכריסא יסאדא הנהגה הטבחה הנקריים בלש נסים גם זול
 הלאו אלו בסבה רפואתם בתולד אהתבונן הנה, כן בזולתם לטחא הלאו
 לזיונים מסוגלים זולת אהתבונן זא הטבחי כן להיותו וליאליה הנהגה ה'
 מהברייה כן להיותו; בגוף בני דור כנה, יבזול אפססוים לזיונים

לפ (נאמא פל פט ז"ל) חכ

כאלה הנקראים בלם נסים. ובה הנמצאים הם אדואס רבו
 אונים וכבירי כח אפרסם אצילות ה' והברית, אצ' הלונים ליהיו
 בהם בזה ליל חד צורק אהלמלך הנסים הם רק ללונים זמניים
 הדורשים בני מלכ לא ילדו אצ' אמה אחרי זה יחדו אמהם
 השבוי, וכמו למחכים הם זה החד להחלם יגיד אלאמא אהבנים
 בחד להם בצבאונם השבוי, והלונים נחלים כמו בהפסח, לד"צ
 אמרו חז"ל ב"מ [חבאו בתקט בלח] זה פקדו, וילך הים אפנות
 בקר אומתו"ל אצ' יארן החדה בקב"ה תמזים דם הים ליהיו נקד
 אפני ילדו ה"ד וילך הים אפנות בקר אומתו"ל אומתו להחדה
 בקב"ה דמו אכמה, יקוו האים" יקוו אי האים מה לזוני חמה
 אדלות בהם" אבהלמה חולונה הדברים מאהים האו בחד
 ללבו האים ה' הים בצבאונם השבוי, והתמזו ה' ליקרד הים,
 ואצ' מה ראו אדויל זה "אומתו"ל אומתו הקריחה ליהיו כח בונה
 הפכית. אומתם הכונה הים כן, חנה בקריחה הים ליהיו דען
 בטול מלכו התמיד ה' אצ'ר לני אנוי בטולאם: בטול חומרי
 וטול אסרי ביחד, כי בני חכמים יל באממו ובמלכו השבוי
 גם חכום אסריהם בנאג אהבה ה', ואצ'ר כלדו אומר
 דהבטול ה' רק בטול זמני מלכ לה' דרויל אצ', ובה אצ'ר לב

היום לאנונימי היינו אחזקו ואחזקו אפילו פדולאנו החומרים והמסרים
 גם בחדש שהיו במלכו הטבדי, [וכמו שהבינו לשם זמ"כ, לאנונימי
 אחזקו ואחזקו] [כיוון אשר בדרכי מליצה זוהי כי הקטל הי' רק
 מלכד המלכות היתנו וממילא מלבן במלכו הזמנה הוא מלכו
 הטבדי, ואזנה זה מלכ "לאנונימי" לפי פלסמה מולכה בקריה
 המלך מחזק מלכו הטבדי בנאגד אהרונה תבנית, הדכינו זה
 היתנו] [שהיו גם ענין לשון נפל זה לשון ופני דרכי דרשומהם ז"ל]
 שמה מלבן בזמנו החדש אחזקו הוא אפילו כל זולה גם כלל
 במלכו הטבדי. והנה כבר נחזיר דמנו גלגל בהל התבול
 נדמן לבנו אפליה זה ק"י אהרונה הטבדי, להפכה הזמנה
 לאו תבול אפילו ובדען לא פורים נתקפא האחד הזה, לגמ סל
 אפי בדרכי לבנו אהרונה הזמנה, ולזיון ספק זה בורה זו בזו
 כל המאמרים למעבדים ענינו לא פורים ומלכ מלכ ארצות דמ
 להחליטו לשלוחי המלכדמ ותבול, וכמו שהבזנה אפילו כי מלכ
 במדכד מלכ (פ"ט) "לכל המלכדים יהיו בטלים ויוני הפורים
 לאו יהיו נבטלים אפילו", מלבן בנל, כי כל המלכדים הם זכרון
 זה הנסים לנעלו בהם, ובזה להחליט יגיד אמרנו לאו ילכך
 מלכ אנשים; אלא פורים ליסודו הוא אחריל ההכרה הטבדי,

לסן (ואמא דף כ"ט ז"ל) להח

לא נחבטא אדנאס אחריו כי ההפכה היזאת או מתבטא. וזהו גם
 מל"ז ביחולאמי מל"ה פ"ק במל"ה זמרת או מתבטא אדנאס, ---
 "אדנ"י כל דבריו מלה מלבן לבנוגד אהבת ה' ולחלק מלה
 ומקפח פורים ממלח התקופה להפכה היזאת דבוקה
 בדצמות הפעלה היזאת, לפני לפר מל"ה נחלקה הפכה
 היזאת כמו מור היום, זמרי להנסימ נחלקים כמו המור המזוה
 בלילה, ומל"כ יש אריות מה נחמה היו מל"ה דו "מה למר סוף
 כל הלילה", כי הלח המור העקול לא הלילה למחכנו ממלח היום, "מל"כ
 אסתר סוף כל הנסימ" כי ממה המלה התקופה מלה ההפכה
 המל"ה וזוהי ה' המל"ה ז"ל ההפכה היזאת, המור מור דצמו המל"כ
 בדצמות לא הפעלה כמו מור היום להמור דבוק בדצמות לא
 היום, והנס לא חרבה להיה זמ"כ היה כיוצא מן הפא, כי הנס
 המור יש למסו מלה אהנסימ המל"ה למורן פורק אמהם
 אלהים כי הם נסים, זמרי לבוא כוזמים ומכירים זור הנס
 וכן נס לא פורים נמן אמה במלה לבנו במל"ה הטבד לפ"ד
 כונו במל"ז זמ"כ "היו מופאו חרבה?" ומל"ז "נחלק אמהם
 קי זמרינ", אבאו למל"כ ז"ל ממה מל"ה זמ"כ. — (לח
 למינ פסק ד' מור ד').

לפ (יואנו דל כ"ט ד"ו) לרה

א"י אוסי אנה נאמלה אוסיר ללח? אוור לק אנה לח
סוף כל הלילה, ואל אוסיר סוף כל הנסים בלח. והו אויסו
מקרה? ניהר איכר קומענו. וו ניהו אונן ביאור מלה אוסיר
ניהר איכר, ווילי אונן ביאור או ניהר איכר או אויסו למער?
מוקי אה כ"דו קומן בר ער אויר רבי יואיר, ביאור ל ביאור
בר יער אויר רבי יואיר אנה נאמלה ופארם אל לבנקים אנולה?
אויר לק מה יולה זו כל זמן למעלה קרנה מעצלות אל לבנקים
כל זמן למעלה מעצלות ופארם נאמלה.

לפני (יחזקאל ב"ר אבון) (ח"ב)

"אם נאמרה אסורה אסורה? אולי רק מה שחזר סוף כל פליטה,
אולי אסורה סוף כל הנסיונות."

המאמר הנכתי הלוי נפלאו מאד כמו לעצמי הדבר זה
המברל"א ד"ר. אכן אפסן את המאמר הנפלאו הנכתי, כדאית
אנפון אהביו פה ביחוד מחקרי אפיקורנות מאד לכתב זה
בין מה דבריו, מה שמואל יצחק רבינוב"ל ד"ר (הד"ק איברו
באפיקורנות), בספרו היקר "ילדו יצחק" (ח"ו דרוש "אפיקורנות").
אז אומרים להם ה"ל בספרו ה"ל הזרעק מאד בדמיון ה"ל שרם
באו אפיקורנות מאמרנו הנכתי; בכל זאת, גם כי אין פסן מקום
אפיקורנות בדורו, אכן, אפיקורנות המציאות הילדים, הנני אהביו פה,
הוא פקדון אפיקורנות מאמרנו הנכתי, דרוש המחקרי אפיקורנות
בקיצור וכן דרוש אפיקורנות וזה אלון:

"הנסיונות והנפלאות שיש להם הקב"ה אינן אפיקורנות אבנים
אפיקורנות כמו אלו בלבד אפיקורנות. אומרים: אלו בלבד אפיקורנות או אפיקורנות
לזרע בהם בלבד אפיקורנות, כי הנה ד' מקצת אפיקורנות
זולתם בזולתם אפיקורנות ד"ר הנפלאו נא הטבחה? גם אלו בזולת
הנסיונות בלבד אפיקורנות אלו כחן אפיקורנות נא, אומרים להם בידו אפיקורנות

לפן (נאמן דל כ"ט ז"ל) לרה

אה פנימליים אדם, אבקד אה הים אהת אן אכזמה, כי מה נחלמן
 הפמאלו פנימלי הולב נגד פמאלמן יה הטבדוא? מה נחלמן
 הנסיים לא זלח המכור אדמה בריאה למים אורף. קריאה
 ים סוף אדמה בריאה הימים העדולים וכל אלה בהם. וריאה
 נאן אדמה מה להקב"ה דן אפרינס אכל הבדולח הקטנות דם
 העדולים (מה קטנים ומצדדים הם המזלגים הולב נגד מזל ד' העדולים
 אפמליים לבלמים אה אה בורף אהת). וכליות הנסיים היתה
 ההתמלך אפמליים בפרו אפמליים אה מצמולמן אהמבולמן
 נחלמן אה אה פנהגמ אה העדולים אהן יצדו האנשים
 בני מאמה כי כל מה למחמנה חניניהם אהממנה אהניהם
 אהלם ללמן כל אלה מזלי ד' אהה כי הולו יורב כל אהמנו כל
 אהלם אה כל אהלם אהת אכל העדולים אהממנה אה
 אה כל אהה הודי ד' אהלם אהמליים ז"ל הנסיים אהה אהממנה
 אהמליים כי מכיון אהמנו להקב"ה מלמן אה פמאלו הטבדו אהמבד
 אה הממנה אהמליים אהמנה אהמליים אהמליים ז"ל אהה אהמבד, אה
 הולו כי העמלם הטבדוא התמידות אהמנה הממנה הקבד אה המ
 אה ד' יצמנו, אהממנה הנפלימה מכונה העדולים אהמנה אהמבד
 אהמנה אהמבד אהמליים אהמליים כי זמם אהמנה אהמנה אהמבד

לפניו כי הכח והחיות. ופניו לאור האור א"י

(מילים א') "באר זלזל אומה ד' ארבי, פלאומק אומלע/אמק

אלעין אין צדק און אגדה אודער צדא מספר". אומא רבא

עלית אומר ד' אלהי' כי רבו מעלתי ואב פלג בחכמה עלית, אולם

נפלאותיך ומהלכיך יאמרו "כי הנפלאות והמהלכות הגדולות

למחרת חזרתי אליו ואליו ברחתי, כי יצאתי באלה הנני

בני מאמה קרובים מחומר, איני יוצא לך אהלך ואדמה אומץ כי אין

ז"ל מה ליבן מרחמים ופנפלוול והנסים,* זבול בימות "זמן צדק

אלוים", כי את גזק ומכירת ופלתק לא יפיל כל חמון אלה,

ואם אמרת "אלוהי אברהם אבינו" אמרת, "אברהם" כי גם הדברים

לפי הענין שמה שיש לנו בידינו.

(*) הצדק : אהי תיבת "יאלין" פולקל אל האריות, ביום לעז"

וְלֵאמֹר "אִתָּם לְעֹלְמִינוּ" כְּלוּמָר : רְבוּת בֶּן הַנְּפִלִימוֹת לְיָמֵהּ זֶה "אֲנִי"

והנהגתו לשלמה חלש, "אין" מכלל כל זה הוא רק "אין".

לפני (יאמר דל כ"ה י"א) לילה

אפני לטובות הנסים והנפלאות היו ההתארות והפרישות, לכן אפני
 בעיני אלהינו כן במה בלפני דמנוח ואין ליהיו נשלטת לזיונים ומידיים
 ומדברים וזה זמן מצד הפעולה ואין מצד התבונה. מצד
 הפעולה, הפעולה השלמה היו הגמורה והמחשבה למעלה והולכה
 בלי הפסק דע"י תבונה יצאה לקבד הפועל, וזו היתה מצינו, ולא
 זו לצדקה ואיך לתקן ולהפיל להיות באופן ספק חסרת השלמות.
 --- ומצד התבונה, תבונה הנס היו כן למעלה את השלמות
 זה הזיונים ואת התעלות נשלט להביא את פועל ד' והפכה
 ואדמה כי יש זמנים לזמנים בארץ, ואין היו הנסים והנפלאות
 דנין דע"י היו לזמן אחר כן חקים טבירים ואין זמן מצד
 כולם בארץ הזמנים והמונים כן לזיונים דאליהם מליהם
 כולם לזיונים ומעלות כולם מחקי הטבד הנזכרים וההבדלים
 הנפלאים בכל, --- "לכן דעה ד' את הנסים באופן ליהיו אדם
 כן דרך חזק, ובא בחזק הזמנים הפעולה להתקלפה והואלע
 אלהים צדיק הוא אלהים יורה, הוא יונק מלכו אמן ואלו חסידים
 ואין מעלה או להקדים מלי השלמה ומלי ליעלם בו, אחר ד' כלזכרנו
 מרפדים ומעלות צדיקים לטוב בו מליהם הבכורה החמורה
 ולמנה מנע גם בכלה דאחיה אלמנה מליה ומלי אדריק ארץ,

לפן (ימאן דף כ"ט ז"ל) חנה

וכל מה שיוסיף להם בחרו להרוח בה במדה באותם החרו
 ואומרו משהו בו להלכה זלנו, עד שיש יגדל ופה אנוש למ
 חלפן וכל מה נפשו ואז נוצח לגמרי מן החרו למ החרו
 ומחפיו וחי הוא חיים עצמיים בלתי-חלוי במחכים, דפ"ל לפו
 וכל מה נפשו ודפ"ל הפך להיות לו מקדש ופני להרהר הנסיון,
 כן הוא הפך עם הנסים להבנותם היו החרו דפ"ל אלהים
 ומאמר המוסר לבני אדם, להכניסם חיים בזה להחיותם
 היתה זה במלך החרו מלך הקד"ה אנוש אפרים זה אלהים
 נח ד"ל נסים גלויים ואופנים גדולים בלמים ובאור, כי אלהים
 החרו והמפנים, אלהים המעמד הקדוש זה החרו ששים
 כבדו מילדיו הגדול אדברג נבואה אחרו חזקו אלהים וילמדו
 זה חלדו הדברים ויקראו זה החרו, אלהים קרו כל הגדולים
 החרו לאו החרו חיים מאלהים דפ"ל כל לפי והבנותם
 זה אדברג הדפ"ל והמוסר, החרו והנאם להם אדברג זה,
 ---"נאצו להנסים והנפלאות במצרים אבינו והתקדש אלהים
 זה החרו אחר הנסים לנצח אחרתו במדבר עד באום זה
 מלך נאצו, כל זה באו מופתו אחרו נח אלהים עם ילדיו
 ילד בחר בפני אלהים מין החרו בבל, בלדו זה לא היתה

לפן (נאמן דף כ"ט ז"ל) לרה

באנאליזא יבואה זמא, חולק היה פכוס זא פזולמ הזנולא אונדן
האדם מן הבמה זון, הנסים הגלויים ההם הווא מדין בריות
מאמ ואח"כ, מדין בריות זולמ חבש, זולמ הזנולא, האה נתן
זא הדחיקה הימלענה אהמברא הזנולא, זא פא בהמל לעבונ
הנסים היו זא בהחית פספא זא המנחן בתקופה הימלענה
אלאדו, בני ילדמ נלזאן זא פכוס, זא פכוס נלזוס, היס
נבקר לפניהם אונדעפס שבא, בזמא זאן הלוכס ד' יאמס,
אבזמא זולא לילה, המשיכ אהמ מן, ואן הפאר הורצאן אהמ מוס
אנלמ אונלזאם פא יאני חנלמ במדבר, ואנלמ כולל התולא
בני ילדמ באח"כ אבאמממ חבאן הנסים אהוא תפוסים, כק
אחממ חחוקא כלהלמ הינה צריכה לפק, מלה ד' גמ זול
אנלמ ז' מדניו הנכונים, אפא מה לבני ילדמ האכא אהמממ
אנלמאן בידימ ד' אהמא אבאמממ נלמ יאמ סאקא אול
נאמא האכא הנסים האק אפחא.

אזה מה לאמכו חז"ל (נאמן כ"ט) זא הפמא "אמנעא זא אול
הלמ"אמה נלמא אסמא אלמא אומא לק מה למא סוף פא האלה
אנל אסמא סוף פא הנסים, אפא זמא בזה המהרל"א בח"א
דאכאולה האו הפרא נלמאן ב"מ אלה אהמולה אולמ אה"פ

לפי (יחזקאל כ"ט ז"ל) חזק

בהפך האל אור באסתר נעלה ארבע מה שם סוף כל היום
 אף אסתר סוף כל הנסים שנעשו לה וכל ז"ל. ואולם לפי מה
 שאמרנו יבואר היטב, כי רבוי הנסים היה לצדקתה וזוהי
 אהב המלך בזמנים אלה ואפילו זמנה שהיה, המלך
 בהפכים חיים, את יחיד אמונה, וכל זה נתון היה בהתחילת
 כל מה שילמדו נמצאו במצב הולך, אולם בני מרדכי ואסתר
 כבר נתקדשו ונתקדשו דעתם, המלך בזמנים הלכה
 הולך והתבאר אנשי כח"ל למרדכי הנה אחד מהם לשם
 אישיו ד"ר (יחזקאל כ"ט ז"ל) היה זה לצדק הנסים
 גמורים וקיום כמו בהתקפות היואלות ואלו לזמנה לבני
 ישראל בני מרדכי ואסתר מצאו במצבה וזה גבורה מבטח
 אחר ונעלה אצל, א"מ שם נעשו אגמרי מטאמור ז"ל והוא בהם
 מי שנעשו אחרי זמנה הפסדים בלתי רגילות וזה דעת נפסדה
 והבילול אור ותולק היו מלמדים במדבקות לכן היה להם
 תפקיד נס אחר עם טבד, כי זמנה דוגה נס אסתר אצל
 הנסים שהיו במצרים אור הנסים בזמן בית דודאון, נס אסתר
 לא יצאו מהפך הטבד, כמו בכל המצרים אשר נחמה את העתה ה'
 כי יהפך את העלם אוראם את הלחים אור הראים ילפול, וזה היה

(11/11/11)

אשר בזה גם נ' גדול ז"ל קלר הענינים והמאורעות ופון הלואה
בדיוק ופריפת הילול מן הקצה זה הקצה עד שבני ישראל יצאו מצרים
למלך גדול, וזה שימרו מה למד סוף כל הילול זוף אסתר סוף
כל הנסים, דעתם הטובים מאוירים רק בילול עד חלק יבשה
אף אביוס זינץ נכונים מפני נגה ברק הליל, וזוף יקד
למד וזה אופק הרקיע נכונים קול הליל הראשונים יחלו הטבחים
למד ליל לילסוף נגהם ורק פה ולם עד מתן מצותם לנים לליל
טבחים באור חור-כהה, עד וליל יצאו הליל בגדול וזוף

בכאבים וכבה אגמרי. כן הלכו עם צען הנסים כי בזה למטה
הבדלה על עבודת אולגנים כשהם זורין היו דבולגם הנסים והוא
זה מחלבי בני אדם, אבל קומי אסתר כולל אור ה' הוא
בתבונה והדבר זה ה' החל כבר להאיר את ילדיו החלו גם
הנסים להתאחד, ואלם היו זה שרם התעלה הרבה ואור וחולק
היו אדם מלמדים בדבולגין, אכן דלה איהם הקב"ה נס מלחם
אנס וסבד קחונת פאכיו לחר המדעירים בזור כהה, ונס
מלחם בסבד כזה היה גם בימי התלמאונים ואליו לליו נחמה
אכמלה** כמו למחר (ימאנו פ"ט). זכ"ל. —

לפן (יאמנו ב"ס ד"ר) (להבה)

(** החברה . (אפרים ב"ס "ילדים יצק" .)

הטעם מוצא נס חרבה או נחן אכחב יובן אורח זה
 לני פניס: א) אפי מה לטוב החכמ ד יצק יחזקאל האו דק"ק
 בייטאן (אחזאחא) בהבדל לבין נס אסתר לבין נס חרבה
 (האספה אפגיד' נאמר 48 לני רבידות אאמר "לאשה דברניס האחזאחא
 אחרבה") וזה אלונו בקיפא חק הנחול אצטנול :

... "אצטנול אורח דבר פק האו : אצטנול נס אסתר בטבא אנס
 חרבה הרבה אור, כי ד"ר נס אסתר נאמר אכל דבר ילדיו חאק
 האזאנו הקבאלה ארצאון האמר זה הלכה, בזקק בלגחא הקלוא, ופי
 יל אצולא אנהיג אורח, אצטנול, ולפ"כ צאמן זה כל הנצלה חמא בלגח,
 כי אלו בחרה אנוח יצאו ארדבי אאסתר אקראות האן אסנאחא אור
 היינו לעצמם בלכאנו, זקק דקק הטבא האו ! ואפי חמא אצולא יצק
 איל, אפי אלו ארדבי אאסתר חמא חכרת היהודים אצולא חמא אנוח חול,
 אבצולא חמא אלו אאחמה, אכק אברא אגמ נצטנול - ואז כן היה דבר
 באמר, כי חמא ילדיו לבאחא דור נחא ולקטא אבאחא בחרה, חק אור
 אבמ הקבאלה אאחמהם לעצמם אבמ הזאנוח החזקה הרואה אור חק
 אור, כי האו, האו, איל או דפא והאחמה אנהיג סדרי דקק אור
 אפ"כ אים אב חק ביד אאקום אכל אור יחפ"ל יטנול, נס זה א"אסתר"

לפן (יאמא דל כ"ט ז"א) חרה

(** הצדה . (אפודא ב"א ע"י יצק")

כמא בן האו בהסתר היה , וז"ל אסתר נחלה אהודי אבן
 אדם נחלי חלק וצמח כו כמ ה' ולפי נחיה , זא בן , כבא ה'
 הסתר דבר" כלומר פסוק נס פליט האו בנחמא אהודי דרך
 ה' בהסתר כי האו אצל בבל , ומה לב האכזר ולחיו אטאה זא
 לחיו זמ גמ יחדיו בן זמא אילק בחד וחזקת בלי זיון . ---
 בהפך האו נס לא חנכה זמ גמ זיון ופאר להלם כרחמין
 זמא אימין צדקת החלואנים האומנים אמתה , בבל זמא זיון
 ספק להלם אכזר הזדמ בטבד , הוא בנחיה דבר , וה' נחן פסח
 במחלה ידנהם לא הבהנים המקננים קנאה ה' צבאות , זא דרך
 הטבד והרגו , אנחם הזוהבים בחרב ובקלה ולכן כה נאסף
 הכהן סע מואד אהלואנים אקראו גבאר הלבא (מייסטאד אופט
 דוד פדנאופט) פלאו לא דבר נס חנכה מורה זא חוב הזדמ לא
 אטאון יבו בנחיה , חק אחר פדאלה הלבא ומהבאלה אמתה , זמ
 הזמאנה ב"ה . אנס אסתר מורה כי לה' הוילדה גמ זמא נפל זמא
 אפל זמא ולניהם זמא בוקוד אמבין . זמא מורה כי מטיס זה
 זמא נקבדו חז"ל אהדליק נח חנכה אהודי זא מואר הלבא זמא
 הלבא זמא בן ממהו והדמא כי בנחיהם נאק העקרה קלמס מואר

לפן (יאמא דף כ"ט ז"ל) לרה

(באור יפה מחקרי הפנינים מ"ב)

אמר ר' זולטין : הלכה שבת לאה בית המקדש נתיבא
 זני מגדים לא ליה והיו מוציאים פירותיהם בזמן אכלתיהם מן
 הבן נזלים למאמר (תהלים ז"ל) : "ירצו כלבנון פרי". אבל נכנסו
 פאריהם להיכל יביל למאמר (נחום א') : "אפרח לבנון זמיר". וצריכ
 נקב"ה להחזירן למנוח (ישעיה א') : "פריח תפוח ותגל זולתית ותרם
 כבוד הלבנון נתיב אה".

יפה באור זה המאמר הנפלא והדור הנכבד החפץ ר' זאבדא דאגזאלון ז"ל בספרו "הנתיב" וזו הקללה:

... זאת המאמר הנכבד היה, באורו ידיו ארזי ראש"ל בספרו

זב ע"כ, באלה שדמ אדור, רצון יקר לפי רוח הגיון, וצדק נכבד לפי
 הדר הגיון, ובזאת גפן כזה בספרות האגדה מוציאו פירות זהב,

אכילת רוח המבקר והמבאר מן שבת הבן איד הם נאשרין, ומהם תהינה

מזבא אגלגלים יאכלו וילבדו ויתרבו זאת המאמר אשר בראו לפניהם

האחרונה על גפנים כולה היתה קטורה באף החכמים והיה לרוב נוחם.

אבדור ראש"ל בספרו באר גמ ידיו הנכבד ר"ל טראכטמאן

במאמרו היקר "אשכולות העפן" על השלש דמדות גפן ליה היתה צמחה על

פריה לא הכל אלא (זרי הדס, זרי ג' צב 67, 66) ראה למ ט

הוא באור יקר ומחאכס, ורצוני הלא אני למאמר.

לפן (נאמן דל כ"ט ז"ה) הרה

ואולם אחרי מחלוקת כבדכם היקר יצאו היקרים (זאת יצאו ארז המהר,
 וארז זלדבי "בזא מחלוקת" ב "מחלוקת" רצונה) זאם כי דבריוכם יקרים מאד,
 בכל אלה לא אומד דבריוכם. ואמאלין דליכא מאמר ר' ליראן בלש ר' נחמן:
 "אז באר האבה תחת ידך ואין ארז יאדע מה טיבה (פירוש הנבון) זא
 תבליגה (תבליגה מלשון) אדבר אחר" (ירושלמי פאה פ"ה ה"א, ירושלמי תלמוד
 פ"ו ה"א). כי כאלה לאו הטיבו אלה אלא יבארו ויפלו בל מקום דברו
 חז"ל (ואפואם גם בתלמוד) דבריוכם כמלשון, ובהואו מאמר תלמודי כל המעשה
 פסוק כצורתו הרי זה בדאוי. ככה גם אה המאמר אגדה, ומעלה המדרש לאו
 ארזות בכל מקום בתלמוד המלשון והרמזי החבוא ואולמדיה. וב"ז אפואם
 אפוא ואמאלין אה האין ואבאורן כפולסון, ורק אה סבה הדבר ואכל אה טעם
 אלה, מה נאזה בזה המעלה ההוא אדלאת כק אכך, זא לאמר כה אפה.
 כאו בנידון זה הרי לניכא אדבר אחד התבאורתי "כי אין גפן כמלשון, אפי
 אין זה ספאר זאמי רק ספאר מלשון כי מי נטע מדלם דקלי דהב" – "אפי
 צריכא אנחנא אדער ואהבין טעם הדבר – אפי אדזה הוא צריך מי לאו הכסף
 והזהב?" והנה אפי המדרש אהין זאלי זאמר אלם ארחוק ואקראב. דבריו
 הרחוקים בהלכה הירושלית, יהיו קראבוי אחריו הצוון והבקרת התאמת.

לפ"ן (ואם על כ"ט ע"ה) (להלן)

כבר הידוע לנו חכמים הקדונים באומה ב"עלה העד" זה ד. ד. 100
 באומה, "לפ"ן לא להל", להלן אומה פלסט כמלמל. הרמלון הלו החכ
 המלל ר"י רמלל אלה דבריו : אומה כלל לזון מקרא ורצו מדי פלסט,
 כך זון אומה רמלל ורצו מדי פלסט, כללזון מתקד לחקי הטבד זו
 אומה ההיסטוריד, והלו הדבר הדנין לפנין לנתק"מא בו לנו התקונים
 הלו הי"ן, הדבר המספר אין נמנע, לא מלמל הטבד, ולא מלמל ההיסטוריד,
 ואדבריו ההיסטוריד היו מסייעה כי ז"ל הספר העלל והקדמון, "Tacitus"
 בדברו מהיפודים, חקיהם, ומנהגיהם, (בהחלקה דבריה, מלה במלה) "אומה
 יזן לבהניהם היו מתקנים בחלל ורעים, ומלמלנים ברצונם אפרחנים,
 ומלמל גפן לא להל בהיפל, חלל מלמל מלמל מלמל מלמל מלמל מלמל
 (בני אבאחוס) אלה המלמל" מלה זון כללזון ברור גמל להספיר הנ"ל
 איןנו בדיו דמיון אלה אומה, ולמלמל היתה נמלמל ברמל. אבל מלמל זה
 הרמלנו להבין היטב כולל המלמל. מלמל היה ונמל מלמל ג"מ מלמל כהנים
 אפרחיה, ל"ל מלמל הכהנים אפרחיה מן הכהן ולמלמל אגמרי, וזה מלמל ההתבטות
 למלמל דרה (מלמל אבאחוס אלה הי"ן), והללנו "נמל מלמל" מלמל כוללמל,
 ל"ל מלמל הדמל לחקן הדבר, זק מלמל סבה לא מלמל בידם, זה פלסט
 לא המלמל הנ"ל, אפרחיה דבר, מלמל החכ הנ"ל.

אחריו הדברים האמיתיים הנאלה להעתיקן פה, כי גם דברי היונים
מאלהין ומקיימין הספיר הנפלאו הזה, נחתה רחל ונלמה יאחרי האמיתיים הנאלה
כברם וכללונם, אולי נביתו בהם כונה יאחרי מאלה כולן בהם החכמים
הנאלה, וכו' באמת דברי תורה לענינים האלה באדרגה זה, עליהם האלה המק"ו -
האמיתיים דבבלי הנצב בלשון מקאוא, נצב ג' בלש' יראלמי פירק ט"ז בקלפי
האלה ד'. אלה פיראים כ'. ואלו אלה אלו אלה פירא כ" דתנין תמן (אמר
פ"ג) וגפן לא אלה היתה אמרת לא פירא לא הוכח, א"ר אמרו בר יצחק בלשון

לפי (יאמיו דף כ"ט ז"ל) למה

למה למעשה זה ביהמ"ק צריך כל מיני אולתות לכתוב, ובלש לשון אלו מחוץ
 זולין פירוש היו אלו לבפנים זולין פירוש הה"ד, פירוש יצחק וג' "
 אומה יבא? אז יצחק חנינו בר יצחק בלש לשון אומה יבא יצחק
 יבא, דבריהם אברהם אברהם.

אף כי שני המאמרים דבריהם לש"מ, "וכיון שכתב אברהם"
 או לפי גירסת הירושלמי, "בלש לשון אומה יבא - יבא". יש ראייה
 נכונה בפירוש ה' רמב"ם אשר שמוע הירושלמי אברהם דבר (והוא אלא במאמץ,
 אלא ב"ן) נמנו אלה שלש מאות בנים אברהם דבר. (אולי בדין מה לא
 הוציאו המאמרים "גפן לא דבר" מש"ס שני או ירושלמי דגפן ד"ל). ב"ד נאכה ננו האומה
 אברהם אלה מקומה לנצח לשם הדעת הזה. אולי בנצח רבה פ' י"ב: אברהם
 אלה כסף זה הרכיז - רמב"ם זהו זהו הירושלמי אברהם פירוש הירושלמי
 אברהם הירושלמי לשם דאמרי אלהם יש בו מינין הרבה וגו' הרבה, אף
 פירוש הירושלמי מהן יחזקו ומהן אברהם כ' ב'. אלה פירוש, רמב"ם אברהם אברהם
 אברהם אברהם הפך, וי"ו לשם פירוש אז חנינו בר יצחק (י' נאם להכניס
 אברהם צלם בהיכל יבא כל אומה פירוש כ'. אברהם אומה ג"כ במדרש חזית
 ז"ל ה"ל בספר כ' הירושלמי. וי"ו כלשה פירוש כלמה ביהמ"ק צריך בו
 כל מיני אולתות, בלש לשון אברהם אברהם אברהם, והוא מלכיות

(א) אברהם נראה כי גם אברהם הירושלמי צ"ל כן, וי"ו לשם אף יצחק חנינו בר יצחק, ונכחן במדרש.

חיה

אפרח אבנן מוהאל.

אצתה נכונה נון באמת מה זאחרות האפן היה? וזה הוא פיראמו.

הנאמנים ריח בריבוי הזמנות? וכן מכל המדרגים הזולה נקבע את הזמן

הנמשל מתוך פסוקי המשל. וכזה מושג זה לעצמו יומיות (אצתי) ואשר נבין

מכללן המאמרים, כ באומה בעדה לבנה למה זאת היתה הופדה פורה הכל

צויענדיג אפרחים באבאר געבא (אל"ה ואל"ה) אקאדעמיע פאר אונזערע פירער

זהה, פי לעיראלי היה מרזוהם כמרזוה הזהב (והוא כולל במחל, מה הזהב ילכו

ויניקס (כ"ב). ובמלך נחש לאח יתלו עליו כל אחד ואחד בקלון ארמו.

זאת פני ה' זאת נצבת לך כמסת ידו זוהר ברטו ה' (כמו צבאות מרן בסתר

הנחיצות הרבה בימינו (זולת) . והיו חלשין בן . אלה היה בזיון זולתם כ"ו כדרכו

זוהים זאלר ברכה'ס בעקאבא בלדע. וזה לימורו בל'ס יראלעו, ובלעדע להיו זאלו

היה

(אמרו לו חסד)

pd

(1) מוולוי ופני לנאסבא היזם לאלפזים בלע, היינא פסט, צפרי, חל, אונד הייזאן אומ אור נדברת.

בין תרמ"א בתלמוד בבבלי (זוהר שם הוא מנחם) בבראשית, בראשית, ובראשית

דחג. מקליט פֿון חנו. יראלאנזיטעם פֿאָר דעם. רזאדעסעם אדעם!

לשון (יאמא דף כ"ט ז"ל) להכ

אלה מי שלא צלחה לו השנה לאו נצרך להביאו כי אין זה לשון ציווי, וזוהי
 היא מליצת הירושלמי ומדרש חזקוני בשלש לשונות פירוש ואלו "לשונות"
 לשון פירוש, והיו מליצים פירושם ומלקטין אותם ומניחין אותם לבדק הדבר.
 וכ"כ היה בשלש לשונות ארמית. ואולם בשלש לשונות ארמית (אזכור
 חבול האדם אחרת ארמית פני ה') יבוא כל הפירוש, פי' חבול האדם והביאו
 חזקוני לבדק ה' לבדק הדבר או לפיכך כהנה (ואולי הוא ז"ל לשון נאם זה לשון
 "פני פני" משם ופני ארמית) וכ"כ היה בקנין הירושלמי. וכן היה
 בבית שני, לשון כזה שיהי הארמית. אפוא זה ההבדל כנצח ארמית
 ארמית ארמית, (בבא קמא מ"ט ע"ב) והיה ג"כ שיהי פירוש כמובן ה"ל. ואולם
 זה פגשן היה יאמר ה' ארמית ארמית "אכילן לנכנסו ארמית ארמית" וכן
 פי' בשלש לשונות ארמית ארמית ארמית, ויחללו כל קדש
 ואפ"כ יהיה הכל זה נכון, כי אין בזה לשון נס, כי אין לשון ארמית ארמית,
 ואין גפן ארמית ארמית, ואין זה ארמית ארמית. וכי חזקוני
 יקרה היו ארמית ארמית ארמית ארמית ארמית ארמית, כי חזקוני
 היו חזקוני ארמית ארמית ארמית ארמית ארמית ארמית, כי חזקוני
 ארמית ארמית. כי אין חזקוני ארמית ארמית ארמית ארמית ארמית
 הכהן נבחר ידו ארמית ארמית ארמית ארמית, כ"ל ארמית

۱۱۱

בכ"ט ז'ר ה'תש"פ אורח'י ז'ר הרב'ת'יכ"ט (א"ה ל'צ'ר'יק א'מ'ר'ק א'כ"ט ז'ר ה'תש"פ)

אומרו (הנה) הנה - כן, אכן - אכן הנה - אכן

בי שאלתי אנשים את המורה הזאת - כי לפני כן ישאר דבר ומה יקרה

משהו כי מלחוק ה' צבאות האל. ואח"כ יאמר - אישך משה ואשר כסף אשר

אמר בני אלו וצקק זולתם כעבד ופסל, והיו לה מעשיו מנחה בלבדקה - ואז -

ויעברו אל ה' ויהיה וירא אלמים כימי צלם וכלענים קבאניא. ופירש לשם צלם

(2) אבאמא המדע היקרה פזאזר רזאווה היתה אמרלה און קהלה ידקק צד מאס אבא אלאס
כל מאד לאדע שכינסו פנחאד ארד און אמרה ידבוס און אמדו יונאקאר; כ"א מקאפד הקדא זאד צד
לא ילדו פנים אכל, אפצו אכדלני בקאד מאד אלענהס, אכד קטן אגדא שט פאז. אבאמא בון חפצו
הזאמאד פנחאד פיקר הודו ילדא שט פנחאד אנוים ומואד, כד אכל כהן אדלר יכהן בזאד הכפדוים,
אמרה אדלר יורה דצד אהצט, אכל אדלר יכהן בדעאדד הקדא ינחן לכרס מזאדד האלק.
אכד צאח הרמב"ל בסעודיו היקרוס צד המנחג הודו אדלר מצאדד האז בדצד בלי דצד מזאדד
בני ושראז. אבאמא המנחג פיקר הודו מאקאס קדאד ידאוק, כד כ"א הדיון און חכאנון צא מאד
חכאד אדמה בוד כד רבד פאז.

לפ (ואזו דף כ"ז ע"ה) ליהק

באר היטב - הבינו את כל המדבר אל בית המולד והי סוף בבית (ת"י,
אבשלגין בבית מקדש, והנה הכתובים) אחריו נא בדואר אחר ה' צבואה זאב
לא אפנה אכס אורבות השמים והרעקות אכס ברבה דב בוי וזו
הכל אכס העם בלבה אחר ה' צבואה. והן בזה קראו נכבד זינק
האגדה במלכותה קאדה זול משרה הכתובים היטה אפי הנחמה.

אחרי ההקדמה הזוה, כי גפן היה באמת בבית המקדש, וכן
לא זשה פירא מאל, כ"ז פירא הצבקה אמן לעוה מזלה הצבקה לאז
אצבד הצבקה הלך אכס כאל הרבין אדבר דב צה. נסורה נא מפה
אכזזה זול המלך דמבאר שרתין זוף אדברין, אפה אלוה: (מבאר פ"ג מ"ה):
גפן מל זזה פיתה זמבאר זל פתחו מל הול ומדל ז"ל כלנסאר, כל מו להאז
מתבד זזה, זול ארגר, זול אולכאל, מבוא ומלכה בה ז"ל מלידזר ב"ה צדק:
מזלה היה ונצו זזה לל אזור כהנים" ז"ל המלך. (*)

אין כי זגדז נרוללמי דיומאן הבינה זול מזלה העם דמבאר זול העם
לזלה למה כאלר הענקין אדל, נכזה כי כנע המלך דמבאר למפילי, כל מו
לזול מתבד זזה זול ארגר זול אולכאל מבוא ומלכה בה" זול הסתם זולר בנה למה,
והזו מאל כאלר כתבין אדל. אברה בז קרבן פדדה לז ירד לם זול זמק הלזה,
כזה והן! — — —

לפ (ואזו דף כ"ז ע"ה) ליהב

באר היטב - הביאנו את כל המעשר אל בית המולד והי' טרף בביתו (ת"י,
אבשלום בבית מקדש, והנה הכתובים) אכתובנו נא בדואר אשר ה' צבאות ואם
לא אפנה לכם אורבות השמים והרעקות לכם הרבה עד בלי די ואז
תכלו לכם העם בלילה אשר ה' צבאות. והבן הזה קראו נכבד יונק
האגדה במלכותה קאדה אל משרת הכתובים המלה לפי הנחמה.

אחריו ההקדמות המלה, כי גפן היה באחד הבית המקדש, ורק
לא חלה פניה מול, כ"ו פניהו הצדקה אמן לעוה מילה הצדקה לאם
אברהם הצדקה הלך אבטח כאלו הרבין לדבר עד משה. נסורה נא משה
אנחנו את המלך דמור שרתין מולף לדברינו, אפה אלונה: (מבוא פ"ג מ"ה):
גפן לא היה חיה דמור אל פתחו לא הול' אורבה ע"ג כלונסור, כל מי שהאז
מתקב מלה, אזו ארגר, אזו אולכאל, מביא ומלה בה מ"ה מלידור ב"ה צדק:
מילה היה אננו מלה לאל מאור פתנים" מ"ה המלה. (*)

אנן כי אגדר נרוללמי דיואנן הביאה את מילה העפן דמור אל העפן
למלה מלה כאלו העתקו למלה, נראה כי כונה המלה דמור למעלה, כל מי
לחוא מתקב מלה אזו ארגר אזו אולכאל מביא ומלה בה" אל הסתם מלה בנה למלה,
והוא מול כאלו כתבנו למלה. אברהם בא קרבן פדדה אל ירד לש אל עמק הללה,
ראה והבן! — — —

הערה (המחבר "א. ד. דאגזאוף")

לפי (נאמן דף כ"ט ז"ל) להב

(*) הערה.

פחכמ ד. א. ד. דאגזאוף בספרו "המחבר" האריך מאוד
בחקירה ובקרה אצמו א. אמת כונה דאלידזה בר צדק באמרו :
"מזה היה ונאמן איה לא מואל כהנים". וגו' אלא בקימה :
".... ואנכי אדמה - ואולי הוא כן - כי היה טהור בל"ל אלא מואל
אלה מה בר"ר א. מספר למנים כדבריו בפרט בירמיהו, ובזו אחריו תנא,
כי דא כי הלי"ן הוא המספר לא מואל כמובן בכ"א. --- "ואפי"ז נראה כי
גם המלה לפניה במדבר נחמה האלה הנה, וכו' מה ש - למנים,
כיה לא מואל, והפסל הנבון אצמו במלה הזאת, כי העם לא היה
היה כמין צדקה כאלה כהנו אדול. וכו' כ"ו היה מתקרב אלה, אז אקחיה,
או אטבול, וכ"ז היה אמן בדק הבות. והספר אן המלה כי זין צדקה
במקום עליה. ובזו אד דאלידזה ~~היה~~ צדק - כי היה מדרד הכהנים -
אהסוף אד א נדבה פדאנו לא עם ישראלי, אפאילה ליה ונאמן כל
הלמנים כהנים - לשלש בהמ"ק, אהפרכס מקרה צדקה גוא, מאבד הכסף
למה אבדק הבות (ד' מא"ס במדבר חס) אד היתכנסו כל הכהנים לשלש הבות,
והיה הכהנים הגדולים להיות עליהם כנאד, וכ"ז בזו אמן מצדקת גפן
גוא, ואפי"ז "אנא איה" פ' גם מה נחלה ונאמן המספר אקחי צדקה
אן העם הזאת כן "נאמן" דפסחים. ואן חסר כלל במלה "אף" במחמל.

১০৮ (১০৮) ১০৮

ת"ר: עני וזלתי ורלע באו אפיין, לעני אומריים לו: מפני מה לא עסקת
 בתורה? אמר אמר עני פיה וטראב בגזנות פיה, אומריים לו: כלום אתה
 עני יותר מכל? אמרו זלתי לא כלל פזקן, למכר לטא וואס פיה מלא וואלד
 בסרפטיק, חלעו פיה נאמן לאמר בת המפרע, וחלעו אפרנסה אפרנסה אנא
 ביתא; פזט אמר לאו מלא אהלמב, ואז פנימו לאמר בית המפרע לוכס;
 מלא ונמלה וילב לא פי ארומה, כפי למאד דברי ארומים חיים. מפי למעיה
 ואבטלון. אמרו אואל פואס ערב לבת פיה, ותקאפס טבת פיה, וירב זלתי
 למען ון וואומס וכסו; כיון למלא מלא פלמח, אמר לו למעיה אבטלון: זאמי!
 ככל לטא פבית מאיר, והואס אואל! למאן לטא מאמן פוא? חלעו עיניהם וראו דוא
 זאפט באומה; זלתי וחלעו זלתי רומ למלא אמר למען! פירקוהו והחלעו וסכאו
 וואלמאפו כנעם המפרע; אמרו: ראווי זה, אחלל זלתי לא פלמח. אמר,
 אומריים לו: מפני מה לא עסקת בתורה? אמר אמר זלתי פיה, וטראב באמן
 פיה; אומריים לו: כלום פיה זלתי לאר מרבו זאמער בן חרסום? אמרו זלתי
 לא רבו זאמער בן חרסום, לפניה או זאמי אואל עיניהם דיגלה, ונעפן אואל ספונע
 ביים; אכל לטא וואס פיה נאטא מלאווי [נאב לא קאמ] לא כמבו, ואואל מצייר זמיר
 ואמפער למעיה, אלא פלמח; פזט אמר מלאוהו ערביו וואו בו זאמריים, אמר אפיין:
 בבקשה מכם, פנימוני לואל אואלמא פלמח; אמרו לו: "חיי רבו זאמער בן חרסום!
 למין זלתי מעמיס אק"; האק נאן אפיין מאמן פריה כפי למעיה אואל, ומימס לא
 האק וראיה אואלס נאטא למאס בתורה פל הוואס וכל פלמח!

106 (1000) 1000

רשע, אומרים לו: מפני מה לאו עסקת בתורה? אם אומר נאה היה, וטוב
 בנצחו היה; אומרים לו: פאם היה טוב בנצחו יותר מן הנה? ואמר
 זלתי מן הנה הנה, כפי נאם היה אולי פושע מלכות בנצחית. הנה
 אלה או אחרת, לא אלה אחרת; אחרת, לא אלה אחרת; אמר לו:
 "הלא אף", אמר אף: "לא!" אמר לו: "החני חלקי בבת האסורין", אמר אף:
 (הלאים קמא) "ה' אחר אסורים!" אמר לו: "החני כלפי זה קאמך", — "ה' וקף
 כפופים!" — "החני אסורין", — "ה' פוקד אחרים!" נחמה לו אולי כפר כסף,
 ואם לאו אלה אלה; פינא פתח: (בהנהגה אף): "ואלו אלה אלה
 אלה להיות אלה", "אלה אלה", "להיות אלה", "בהנהגה"; נחמה, הלא
 מחייב את הפנים, רבי אלה בן חסד אלה את האחרים. ואם הנהגה מחייב
 את הכללים! —

[illegible]

ਨਾਮ (ਸ੍ਰੀ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ) ੧੭੬

אכן נאמר הבה! דעה גם כמסכת מראובין (דף פ"א ד"ה) אומרו גזמנו כזו, לאמר
רבי יוחנן ברי יאסי מ' האלף באריות בן באריות: "אביו לא זה, ולא אביו ספיקא בימי,
אכנהאן אלף זעירא ביבולא." "ז"ל. והנה למ' זה בפינוק פולחן מרובי" ומה
וזה אמרו: "אכנהאן אלף זעירא. אהר מה אמרו גזמנו רבה, קלח דהוב איה אהקדים תלמי
אל האלף זעירא ואח"כ האלף ספיקא? ונראה לי דדרך בריי הספיקא הוא לא לת
חברת כב' דרי החלף מה לערבין למ' סחורא הספיקא, ולמ' מבינים סחורא אצורק סחורא
הספיקא, וזה דבריוקדש אלף זעירא ביבולא כנהאן, האלף הספיקא ש' אהר מקלוח האלף זעירא"
ז"ל. - והנה לפי פירוש זה למ' ס"ו חס' כל הדרה והמיהה גם מומחנה הנכח. -
ואין להקלוק, האין מלואן המכיל ח"ל מלמד, אכן מקדימה אלף ספיקא אלף זעירא למ'
אכיל כן; ופירו דממחנה הנכח, האין הקדימו אלף זעירא אלף ספיקא, ואח"כ אין הנחל דומה
לרמיה? הנה, אפוד"ה, זה לא קלח מדי; דבאמ' פדוקר למה קלח או במחנה למ', האין זה
למ' גזמנו רבה, ואכן נק' זה תלמי, נח מלמד למ' גזמנו רבה ק"ל, מה להקדים אמ' האלף
ספיקא אכיל זעירא, וכל זה בפירוש אכיל ח"ל; ומה, באמ', אין אכנהאן ביה; כי גם חס'
גם הכין, באמ' אמר אכנהאן ח"ל, ואין למסכת מראובין האלף מוקדש למ', וממחנה נאמר
אכנהאן לפי פירוש ח"ל; והכין מה להקדימו תלמי אלף זעירא אלף ספיקא, נח למ' האלף
הוא, אכנהאן חס' חס' להנהאן או אביו למ' רבי אהר' בן חסמון דרבה תלמיאן ומקלוח דהנהאן
זעירא להנהאן, נחן לכנהאן חס' או הרבה ספיקא בימי, האלף"ל אמר בלתי; כן נראה
אין אכיל, נחן כי חס' זכור אכנהאן פירוש המכיל ח"ל גם לא מסכת זמאן, כן, אכנהאן, ודק'
אין יזמן פירוש המכיל חס' זמאן אמר; ואולי פירוש הוא למ' פירוש נאמר, לפי דמיון דהנהאן.
אכנהאן חס' כי המכיל ח"ל נאמר לו אמר לאו בלתי אכנהאן, כי למחנה מ' נאמר. -
(המחנה)

לפ (יואן פל ז"ה ז"ה) זיה

"הגדים לבנה או לחריה, או לבנה חריה וכו'." פא גען יוהאן מאו זה
עין פרוי דערין לבנה או בגדים זענען? (המ"ז ז"ל פועל הדקדוק וכו' :
"לבנה או" געבן; אלא פגען בתחילתו יראה געסן נפוח גע, וז"ל למ:
אויס געבן דערין, ווייל געבן אלעמאל בגדים, אלא וואס פאן
לבנה אומם בלחריה, או לבנה אומם בלחריה פוא, אבער פוא או לבנה
אומם בין העדום, פא פק גע? פדו אמן זענא דה. —

זיגט הפבן אויטאדאק

"הנזר" א"האבל" לנה געלט 48 מ

לפסן (ימאן דעם אל"ה דעם) רפה

אמר ר' יוחנן בן נורי: "פסע אמת" מצוות דקן אחד אמילת
 סמאנין ביבא, אמרתי לו: "מאין אתה?" אמר לי: "מבית אבטונס
 אני". - "מה בידך?" אמר לי: "מגילת סמאנין", - "הראבא לי"
 אמר לי: כל זמן לבית אבא היו (צנאצין) [קיימין], לא היו אוסרין
 אורה אלא אדם, עבדא דרי היו אק אפצהר בה". אפלהאמי אסחתי
 דברים לפני רבי עקיבא, אמר לי: אמה אסור אספרי בגלותי על
 אלא. מכאן אמר בן עזאי: "הלוק יקראווק אבמקאק נוליקאק,
 ואלק יתן לך, אין אדם נאגד בואן לחבירו, אין אכא
 נאגד בחברה אפילו כאלו נאמא!"

"הלוק יקראווק אבא". פינא הלוק יקראווק יא בי גאל
 ארבן שמו (מיספרא דדינא פ"ג *), אבמקאק נוליקאק יאן פי אן
 האקאס מכבד את האדם, אלא האדם מכבד את אקאא (יחית פ"ג)
 ואמלא אלק יתן לך כי אעליק יקראק אבא". **

(ס' בית ועד ארמאני" (צד 69) מאת זורן בר' מרדכי הימאן)

(*) אין דאך בעדאק זק אב"י בואחבא (המחבר)

(**) דדינא פ"ג, ג'ז

לפן (יחזקאל א"ל ז"ל) ליה

כדין פירוש ה"ל אך בעיני רבאן וקצת שנינויים אסורה ראויים בספר
"לשמואל באגודים" מזה הדבר ש' יצחק זאליהו ארצא ז"ל, אלא מה המדיניות
בני ארצא פה, וזה אלא: "הלשם יקראו וכו' מזה מדינה המדינה
לשם אדם בפסל מזליו. הלשם יקראו כמאמר חז"ל גדול מדין אלא.
דכשמו ניכר אלא אבד הוא אלא זה אלימארה הנאבד. אלאקאק וליבאק
דדבר המלך הוא לשון מלך דה ולימארה מדינה מלך אלא פלמכורין אלא
מלך אלא זינו נמשך במדינה, אך כשמואל אלאקאק לשון כמורה אלא מלך
אלא גם מדין. זהו שכל כך יראה מליבאק דה לשם מלך וליבאק
ממנה אלא גם מלך מדין. וכל אלא יתן אלא מלך דפ"י הלשם
מלך. אלא אלא דפ"י מאמר חז"ל במלך אלא אלא מלך.
זה הלשם יקראו הלשם אלא מלך. יתן מלך וליבאק מלך
דדבר אלא מלך. —

(המורה)

לפן (יחזקאל נ"ב ז"ל) לילה

כי הוא דר אלדד כי הוא איפסר מניה דר יחזקאל כי הוא בדי ר' יחזקאל
 אסא"י הוא גמין וקיוים ר"מ זבאכמה עד דהוא מבסו ר' יחזקאל מניה וכו'.
 רבא כי הוא איפסר מניה דר יחזקאל הוא זוגיל אדמוריה עד דהו מנעין
 כבדיה ומלוסן אסקופרין דבי ר' יחזקאל דמיא וכו'.

"אף כי ידעו כי ט' התלמידים היו מחלקים כבוד אדמוריהם עד"
 הוא דמצינו רק בר' אלדד ורבא דהו נהגו כבוד אדמוריהם ואמר מן המנה
 מאי מצינו כבוד בשאר התלמידיהם. נ"ל בדעה כי מצינו בזוהר שני הזמירות
 ר"מ ורבא ז"ל קרה להם כי פדס אחד אין נהגו כבוד אדמוריהם. כי הנה
 בר"מ מצינו דאמר למדריה מלמיה פד יחזקאל רבא ופדס דאין ר' יחזקאל
 מנע, עד כי אבסוף ברוב העצבות מהלמיה ר"מ ב"מ נחמד או ר' יחזקאל
 אר' אלדד. (יבמות ע"א). והוא מצינו ג"כ כי הוא או מלמיה אגבי ז"ל יחזקאל
 כד מטי מלי יחזקאל דנפלי וכו' וכן אז נחפיוס לו רב יחזקאל ארבא. עד מנע
 והלמיה קבאו מליהם אנהג כבוד אדמוריהם ביותב כדו אדמוריהם תלמיהם הולקין.*

(ע' מאורח ילדיהם" מהב הדדלן ר' מנחם צבי טוקסין)

(*) הדרה. מה טוב הלמיה רבא דהו אבאזר זמ המומר הנכחי! מנה וכו' כל מבין
 במגדל חז"ל אלפאט, כי כל דברי חז"ל מלמיהו אבאזר נקירי וכו' מנה זמרי
 מוסר ונהג ז"ל בזמיה מנהג אפי מלכו ומנה מקומו וכו'.

(המחבר)

(לוי נעמי דעמיו כי אט ב"ה)

לפ"ן (נאמא דע"ז ע"ו) (לרה)

"...אמר ד' יחנן באורה לזה אנקונו אגבריונו מנחרי הפקאג ומחיונו
שמן פולסי דנארא. וכו' אכ"ו כי זאמא זאלעמיה דהא נקוט פמקא קידיה
דבאביאן בעזא אמיראמא מינה באזה. זויכא דזאמרי מפתב הא כמוב
מחמס אז הא מחמס, זויכא דזאמרי מחמס נמי חממה זאוידי דבאזה
זימחק לה מינה. היינו דזויכא באכאמא דערסזוי ד' פרסזוי, זויכא דהיה
כמא זויכא דאז יהיב. "זאני יוצא והנה לך יין כז" אמר אזי אז
זאז זאלעמא ביה.

באמא ד' יחנן אז חזיון דניאז, שריא לך מלך פריס אבא דקבדוס,
זאמרי למחמסא דמחמסא אגבריונו אבא דקבדוס, זימא כי אגבריונו דאסר ממלכא, (א) זפני
ללא פמקא, "זאני ילד פקד" מחמסא אגבריונו (אשן רש"י), (ב) זא ללא מלך כאל
נכסא, (ג) זא מלכא: "זאמרי כאל צויתני", זא דאכמיה זא פמקא זא מלכא,
בעזא אמיראמא מינה באזה, "כאמרי רבה אהרמא זא זאמרי מחמס פריס, זימחק
בזאמרי. "זויכא דזאמרי מחמס אז הא מחמס", זאמרי דהאמ אבא אשן גאמא,
"זויכא דזאמרי מחמס נמי חממה זאוידי דבאזה זימחק לה מינה", פאמרי שערבא דאשן
בא פריס, נמבאלא, אגבריונו אלס זא פמקא דאמרי זאמרי פריס, "הינו
דזויכא כז" כאמרי: דק זאמרי ללא נמחן ז"ה דבאזה זא פמקא אלס דאס.

(ס' מלכא דמלכא - מלכא ד' יחנן - ד' 104-105 מהר"ה חיים יצחק בר"ל)

לפני (יואל דף פ"ג ע"ג) (יואל)

משנה. - אי שילכו כלב לטהר, אין מאכילין אותו מחצית כבד
 לא, ורבי מתיא בן חרש מתיר. -

— ביאור חדש בולגרי —

אברהם דברי חז"ל האלו בולגרי קטן אברהם, אפי' זה שם רש"י ד"ל
 בשם הדבר: דאמריש יאע"ז מלפנין פירושיו ברפואה זו, אינה רפואה גמורה
 אברהם איסור בהמה טמאה זה כך, אברהם מתיא בן חרש רפואה גמורה היא;
 הרי נראה מלפני מתיא ד"ל לטמא חכמים אברהם ברפואה היא, כך למינה
 רפואה גמורה, ואם כן יפלא אמר: (א) אזה לא התייר חכמים אף אם
 הרפואה אינה גמורה אברהם תמיד, כיון דקיימא לן דגם זה ספק רפואה
 דאחין זה הלכה ואכילין אברהם דבר האסור? (ב) דאפי' זה יהיו
 דברי רש"י ד"ל בזה נגד דעת הרמב"ם היחלואי במקומו למי, וזה אלא:
 גרמני עבדיה דר' יואל נלינו נלכו כלב לטהר והאכילו מחצית כבד לא
 ואו נחפאו, אז יאמר אף אדם שילכו כלב לטהר אחיה" וד"ל, ואם כן
 דהיחלואי תהיה כן אוליבא דחכמים, ואם כן אינה רפואה כלא לחכמים? ואם
 הר"ן ד"ל הלויט בהעברתו מלפני רש"י ד"ל מלך "גמורה" בדעת חכמים וד"ל, ואם
 ברור הדבר אזר הר"ן ד"ל הפעם בלא זה, ודעתו היא: אזר אפיקול רש"י
 אינה רפואה כלא אוליבא דחכמים, ואם כן אסורה חכמים, אפ"כ כבד גמ פגזון

לפן (יאמנו דעל פֿעל ע"ו) רבה

בא "כפאת מאריש" בספר "תוספות נאם בפאריש" באספת יאמנו למ, ואין כיון
 מקום אפאריש. אבא לפי זה יפלא דדבר יאמר, באה פאלי, חכמים אר' אמינו
 בן חרל בזה, אפיין לעומר לעמלקן באצינא דדבר, 'דלחכמים אונד רפואה
 בלא ארבו אמינו בן חרל רפואה גמורה הינו? ואמה לאו רצו אברר דדבר
 אדמאד אר ציון ופאלי דזה ר' יאבן נליינו ביחולאני כ"ל? אפנה
 הרמב"ם ז"ל בפירוש המשנה למ הרמל בזה כפי הנראה, ואכך כרה אהאשן:
 ואין האכה כרבו אמינו בן חרל בזה לעלו אמינו אהאכיל אובס הפכה לא
 בלב שוטה כעלשק, כי זה און אורח אלאו בדרכ סגולה; אככמים סאבריש
 כי אין אברין אר האצור אלאו ברפואה אבר, ר"ל בדבריש הארפין בטבד,
 אלאו דבר אומני האצנא דדבר אנסיון הקרא אומני, אבא אהאכיל דדבריש
 לפס ארפאויס בסגולתם איסור, כי כחם חל און ארד דדבר אנסיון חוק,
 אהיו שער חלשה מן השורה, וזה דדבר דדבר אכרהו כי לאו דדבר גבא, ע"ל.
 הפנה השורה בקצרה אברא ז"ל, דלחכמים אונד רפואה בלא בטבד כן
 בדרכ סגולה, אבאופן זה כלהרפואה אונד בטבד אין דאחין איסור תורה; ארבו
 אמינו בן חרל סבירא ליה דאחין איסור תורה גמ כלהרפואה הינו בסגולה.
 (אע"ז השו"ט הרמב"ם אהבה אגרי דין זה לאו דדברו בחבירו, כדברו ז"ל אהאש
 בלא מקום ענין הסגולה לבראמאד אפרא, אבאקאס אחר הארבת בזה הרבה און כיון אקאול.
 אבא גמ אפירוש הרמב"ם ז"ל תורה טאבא: א) לאו יאבן דבריו לפי היחולאני ה"ל,

לפן (נאמא דא פֿעג זיין) לרה

אדאמא"ס פרי מאדעס חטאים דבדק סגולה יתפאד פולק אל ידי זה ,
 ואליראלאז און כל תרופה בדואם אהנלאק אכא לאטה ? (ב) קלה אל דבריו
 מדברי הכמא"ס זצמא (בפ' האטע ס"ו דאסכט לבת) , לטבה לט : דהלכה
 כר"י דינצאן אדס בלבת בביצת החכמא ובלא לוא אדאסמא מן הצואק, דהחיקר
 זוצאנו כל לט בו מלמ פולאז און בו מלמ דרכי הזמארי ; והוא זצמא פיהל למ
 לט הדברים הנ"ל אונט מרפאון כק בדק סגולה וד"ל , וא"כ קלה מזה בתרתי :
 א) דהא חזין מדבריו דאסכט לבת לסבירא ליה לכל למרפא דבדק סגולה דה
 ג"כ כוא פולאז , ואם אונט דבחבארו (בפדק י"ט מהלכות לבת סוף הלכה ט')
 כה דמא"ס בבין זה תנאי מדע זצמא : והוא ליזמארו הרפאויס להאז מאזל ,
 וד"ל . וא"כ הוה ליה אדמא"ס אהביו גט בין זה דאסכט נאמא הנ"ל בחבארו
 אפרי בו התנאי הנ"ל : דזאם יזמארו הרפאויס להאז מאזל , מאד אהאפול אהנלאק
 נכבד מהלכה האטה ? (ב) דרי מדבריו דאסכט לבת מאכא לסבירא ליה
 אהיפך לבזקאם לעזאב אל המצא ז"ל הרפאויס לבוא לו , ואזל כל הרפאויס הינו
 בדק סגולה מאד אפ"ל , ואפי זה גט בבין זה דאסכט נאמא הנ"ל היה לו אדמא"ס
 אפסוק כרכי מתיו בן חרל דמתיב בעין פקא נפלא , גט כלתבפא בדק סגולה ,
 ואזוי טדמא דחטאים דעליגי אל דרי מתיו בן חרל לאסכט ? (ג) ואם נבחק אהאק
 בין בין זה דאסכט לבת הנ"ל אהק בין לעפנינא דאסכט נאמא , אנהאט דבזמא כלעזאב
 ד"י הסגולה למרפא בה אל דבר מאד , זאסאד אהתפאוא בה , ואכז זאסאד חטאים

לפן (יאמא בל פלג ע"ו) חנה

כיון במסכת יאמא ארבעה עשר סגולה, כיון להבדיל נאמר במערה זו דבר
 תורה, מה שאין כן הרי במסכת שבת הויסור נאמר כן ארבעה הויסור,
 אכך פסח פירוש' שאין בזה מלאך דרכי הויסור, ואז בספר "תוספתא" יוס
 הכפארים" ביאורו למעלה הויסור בזה. אבל זה כל פנים תורה מאד, וא"כ
 לפי זה, מנין שצאנו דרכי מתיא בן חרל למתיא כיון במסכת יאמא ארבעה
 זה איסור דבר תורה ארבעה עשר סגולה? ואז כרחק דרכי מתיא בן חרל
 מן איסור כלל בזה, א"כ במנין פליגי חכמים ודבר מתיא בן חרל, דלחכמים
 איכא איסור דאבר זה דבר תורה בסגולה זו, ארבעה מתיא בן חרל איכא למע
 איסור בזה? (ד) מנין יתכן לדברי רבי מתיא בן חרל אולי קבד רבי
 אה דבריו במלכות, אע"פ סברו רבנן בבבליהו ארבעה עשר במסכת
 יאמא (פ"ד, א') דתניא ג' דברים אחר רבי ישמעאל ברבי יוסי ללמד מלאך
 רבי מתיא בן חרל כ"ו, ואי לנלכו כלל לטהר מאוכלין אורח מחבר לאו"
 וכן אמרין למע (פ"ד, כ"ד) דתני רבה בר אבא (הוא בן שמאל אסמא דרבי
 הנאד בחכמת הרפואה לאו) כ"ו, ואי לנלכו כלל לטהר מאוכלין אורח מחבר
 כבד לאו" כ"ו, דברי ר"ז בר יוסי למד מלאך רבי מתיא בן חרל" ע"ל, ואפי
 מה לכתב פירוש' יהיו דבריו בטלים אע"פ וזוין בהם מה? היתכן להחליט כיוצא
 זה דבר מתיא בן חרל למה מלכותי היתחייב ארבעה עשר במסכת
 (א"ה, ה'): "צדק צדק תרדוף, האק אחרי חכמים אוליבה, אחרי ר' מתיא ארוא" ע"ל,

לפן (יאמא דף פ"ג ד"א) לרה

אד"ל דאב קה"ק מייאנו" (פכק א' מהלכא סנהדרין) לכתבו : לבראמי היה בית
דין הגדול שאין אמרה הימנו ד"ל, ואין יפה ר' מתינו בן חרל מהלכא בדבר
אשר דבריהם לא נוסדו אל פי בדבר וגם אל פי פנסיון הקראב אומה, כמו
לכח פכח"ס ? אדא קשה להבין לפי דבר פכח"ס להלכא דבר זה לעמי מתיק
ספר, א"כ אמה סדר רבי במלכא פאקמא זו דר' מתינו בן חרל וחכמים אבאלה,
כיון דיון מלכא מזה לענין דינו כלל ?

א"ל יתברכו ויזכרו הדברים אל פי מה לכתבי באומרי "למאנא
ולכח בחכמא הרפואה", אל מולא הליטה החבלה בחכמא הרפואה להאצינו
החכמא האנצמאון באשכנז, האו הינו הליטה הועקורסמא בלש "האומצפאטריז",
אפריגה : דאמה אכפא דאמה ! והינו הפיפק מן הליטה הקדאמה "האומצפאטריז"
לפריגה : "מחלה מתקדמת", ד"ל : אלה אפריגה סמ המתקדמת אפריגה ; אלה
אליטה "האומצפאטריז" אופן הרפואה אפריגה מחלה הוא אן בסמ לכתבו אפריגה
באיל בריו דאמה מחלה כדאמה, אפריגה ליגרי מרס הסמ הינה אלה כח המחלה,
יבאלע, כי דאמה ורפא דאמה ! והכאית לל באומרי : אשר ליטה "האומצפאטריז"
הינה נרדמת אפריגה התאמרי למאנא אסמא דרבו ; אדמה אאסיג אפריגה אפריגה
בזה כי גם לחכמי המלך כפר הינה אפריגה ליטה "האומצפאטריז", אפריגה אפריגה,
וגדו האפריגה אל ר' מתינו בן חרל וחכמים, אדא פי יסא ליטה זו התינו ר' מתינו
בן חרל אפריגה אלה הפכא ליטה אפריגה הנלוק ממנו, כי לפי ליטה

לשון (יאמנו דל פ"ג ד"א) לרה

רבואה גמורה היא, אחרי כי אין עצה ואין תרופה אחרת בדקה לפי ליטת
 "המועצות" ויק ארפאות וקפאות אזהרה והזכרם והרצא לא תכלה לטעם ואלו
 הבנין אורסו זה בלד האדם הנלאק אנו, כי באים בהכנים הרצא והאורס והכלה
 הלטה הכלו בצדו זה גוף האדם הנלאק, אזהרה ואלו ארפאו לו, אולאם בזלד
 לא נאדע אז בימיהם ויק ארפאו זה הרצא מגוף הכלה הלטה ויק ארפאו
 בגוף האדם הנלאק, כהגמול החכם והחוקר הנאדע אזהרה ד"ר פזאסטר
 ארפאו המאמה ארפאות נלאכי כלבים לטעים, ואלו יוציאו זה רצא הלטה
 איכנסו זה חלק זה הנלאק ד"ר לרטה ואלו ילדו בהלכו ויק הרצא זה
 קרבן כמאורסם באמתי הצמים, אכן הלכילו זה רפאו "המועצות" והאכילו
 ארפאו הנלאק מהכלה הלטה, זה הכבד ללו, ידן כפי הנאדע מקור הרצא
 והזכרם הוא בהכבד, ובמאמרו ד"ר במסכת ברכות (דל ס"א ד"ה) הכבד כאדם ואלו
 והזכרם תהלו הנאדע בהכבד, כולל יבאו בגוף האדם הנלאק ירפאו זה
 סכנה הזכרם ואלו באו בהלד האדם הנלאק, אזהרה ירפאו האדם, כי "דאמה
 ארפאו דאמה" ! (ובאכילון הקפידו אהאכילו זה כק מהכבד ללו, ידן כי אכלה לטה
 אחר יתכן אולי איננו לטה גמור באו הכלה הנלאק, ואלו לא יואל הזכרם כל כך,
 כי במאמרו זה האו לא יתנו הזכרסיו לוי, ורק "דאמה ארפאו דאמה" (ובאמרו
 גם הד"ר פזאסטר ירפאו בהרצא וכלבים לטעים אזהרה וברגל לנול, ובמאמרו
 במסכת הצמי "פיוס" נאר 60, באמרו לו יוכל אהלע הרצא ומאמרו הכלה הלטה

לפן (יחזקאל ב"ר פנחס) לכה

הפלו עמו הנצח, כי אז באה בהרצו לאו אהד היה מרעו והזדע הנצח
 אנו (!). — אנחנו חכמים החולקים על ר' מתיא בן חרל החזיקו רק בלטה
 הקדמה לבחנת הרפואה האולפנית, ולפי אדעתם או יתכן בלש אופן
 בדלם להזכיר והזדע הנצח מכלל השאה את הכבד לאו, אשר את הקרבן,
 אחרי אשר אדעתם און הרפה אזה רק בדבר המהדד או המלה, ואי יבי זה
 האו עד יסכן יותר את הזדע הנצח, ויקרבו מיתו בהזכורם אואו את
 הכבד מכלל השאה לנצח אואו, האולצר בקרבן רצו אורס מיתו באין ספק,
 ואו' אדעת החכמים, מלבד און בזה לזכר רפואה בלא, עד נפאק האו, און
 סכנה גדולה מזו, ולפי אסרו להזכיר או לנצח בלא השאה את הכבד לאו.

לפי זה צינר המחלוקת בדבר רבי מתיא בן חרל אחכמים, האו אק
 ע' ידועתם אדעתם בחמת הרפואה, ומחלוקתם בזה היזו אאל כואת המחלוקת
 אזה בין חכמי הרפואה בקרבן אזה השאה הנצחית בחמת הרפואה
 (לרבי מתיא בן חרל אחכמים און בזה צינר סגולה בלא, אף לאו מלש אסור אכילה
 בפאה שמה, כי בלא גדול האו: און אק דבר הזדע בפני פקח נפל! רק האו
 צינר איכא דמי ע' מרת הרפואה; אפועתם בחצר הכבד" את הכבד אדעו,
 כאו לכתב הרמ"ם למ, ואו כאו בכ"מ להזכור, "יותר הכבד"; ויתכן לפי
 נקטו בלשונם "חצר הכבד" אכאל בזה כל הכבד, וגם המרה המלויה בכבד,
 כהזכור מרת "חצר" בכ"מ). והטעם הנכון והברור בהחלוקת הנצח האו כאלו

לעולם (נאמן בלע פ"ג ח"ו) להבה

ברבי אהיו בן חרל להסכים להרעיונים הארעניים ז"ל ליטת האומצאטהיז, אכך
 התיך בצדק אהובתו הכבד מהפכה לטת אהובת הנלאק אהיו ; אהל חכמים
 החולקים עליה לאו הסכמו אהטה זו, כדכך כה חכמי הרעיונה בדורנו זה
 אהל רובם לאו יסכמו אה אהחזיקים בליטת האומצאטהיז, אכך אפי דעתם
 הרי יל אהסור סכר נפל באהבת הבלר מהפכה לא הפכה לטת, כו אהדעתם לאו
 יתכן בלש אהפן אהל תבאו אהה רעיונה אהזאב הנלאק, כו כן ברעיונה
 אהחזיקים ירעו אהזאב אהו בארס האהיה, אהה אהו אהל יאהו אהיה,
 אהל דבר זה אהל אהסור אהזאב אהזאב, אכך אהו יתכן אפי דעתם אהזאב אה
 הנסיון בזה ! אהם אהזאב בלש אהיה אהזאב, "לבה יצקה" (חלק ג' סי' אה)
 כה ז"ל חולב אההו אהסוכן אכך הרעיונים אהזאבם לבהזאב יאהו אהר יאם
 אהו יאהם, אכך אהזאבם אהל אהה רעיונה אהה למהלר ליחברו אהם אהזאב אהזאב
 אהם לאו יצלה יאהו אהה חלק אהה אהו אהיה, אהו חילטין אהו אהה ? אהליה :
 אהל דאזאב חילטין אהו אהה אהזאב אהו אהה אהסור אהה, אהזאב אהו אהה
 אהזאב אהה אהה חילטין אהה, אכך אהזאב אהזאב אהה אהה אהה אהה אהה
 יתכנו אהזאב אהזאב אהו חילטין אהה ; אהה כן אהזאב אהזאב אהה אהה
 (כ"ז, א, וד"ל. אכך כהה הרעיונה ילרזא" בוסכה יאהו) (פ"ח סי' אה)
 באזאב אהה אהזאב אהזאב אהה אהה אהזאב אהזאב אהה, אהזאב אהה
 אהה אהה אהה יצקה" ה"ל, אהה.

לפני (יאמנו דף פ"ג ד"ו) להבה

אנחנו כל זה הוא בדיוק כמו אופן וצד ספק למנו יתבאר ד"ר הרפואה הזאת, אכן מאת אלה כנ"ל, מה לאין כן בניהן דין אחרים לא יתבאר הזאת ד"ר אברהם הכבוד והכבוד הלאה בלא אופן בזה, וצד יסודן בזה ! מה לאין כן ארבו מהנו בן חרש ואבד לאין בזה מלאם סכנת נפשות, אבד נפשו הוא מצור הצלה נפש יש בזה, ללשונם כן לזאת היו מאת רפואתם לא האדם הנשק אפוא לאה ; ואם כי אפוא לא יתבאר הנשק ד"ר ידי זה, טבע הענין מחייב ככה ! זהו המהבאר מדברי המלך במחלוקת דברי מהנו בן חרש אחרים . —

אנחנו אי דאכן לא האמה רפואה זו אצדו לא ר' יודן נלוינו ביחולאמי מלאם דאז כבד נחמאמה אלתבחה אגרי ליתר "הואמרפואה" בחכמת הרפואה, ואכן כאלה באו חכמי היחולאמי אצדו דא דבכר הזה אבד נפשו, הבין לפי דעתם אז אולי לא יתכן כאלו להאבדו להאדם הנשק אפוא לאה זה הכבוד לא, להבי אבד יקרה מימה ד"ר אכ"ל, ואכן האדם אצדו כי אין הדבר הזה ד"ר מאת הרפואה, כוון לזה היו אפוא מלשט "הואמרפואה", להיו מאת הרפואה, לאו יתכן אפוא רן דבד המהבאר להמלה, וצד כן החילול להאז ענין סגולה, והבין בפירוש "חבר כבד" לבמלכה להיו "ואת הכבד", דא הכבד מאל לא יאמר עס ר' מהנו בן חרש אהמך לפי דעתם, כוון להאז מקור הרא והזרם, הרי יסודן

לפן (יאמנו דעל פֿעג ע"א) ליהב

עלד יאמנ בזה אכ"ל, מה לאון בן יאמנ הכבד לאון בו זורס ורחל פאל, ירכן לפניך לעמיר רבו מתינו בן חרל בדדק סגולה מלומ ספק סכנה נפלא, כיון לעל כל פנים לא יסרבן יאמנ ע"ד, ומולל יאמנ לא; וחכמים סבורי, אלו: כיון לאון מרפאו בטבד כק בדדק סגולה זון עזבין אל המצות מלשו בדעלמה בלד, אכאו לבחב הרמב"ם בפיכאל המלח אכ"ל, ואכק גס יאמנ הכבד זוסרו חכמים להזכורו.

אפנה חזין בספר "העמאר" (עמנ בדעלמה האכא יאמנ) לבחב אל המתאקת ברמב"ם וחכמים וז"ל: וחזר כבד פ"י רבתינו יאמנ הכבד, וזאבן גימור פ"י זורבד קטנה לבקצה כעל יאמנ אל אכס ילקחין זאמנ בללון ילמחאל בנצח אנקאו חזר הכבד, ליל הכבד חמיכא געוולא לדומה לארבעה געוולא ויאמנ הקטנה דומה לארבעה הקטנה ע"ל. חרי מבאור מזה זויק לנדחקן רבתינו היזאלנים בפ"י חזר הכבד לבכון, אפירלחו אל יאמנ הכבד, וה"נ טעמו מלומ להבין בזה ג"כ לעמו ענין סגולה, אכמ"ל אפירלמאי, ואכק לאו האל הנסיון בהלוא גרמני עבדיה ד' יאבן נלינו, כלמכאלו איאמנ הכבד, כיון לבזומת זון דה ענין סגולה כאל, אגס זון ביאמנ הכבד לומ רפואה כאל, ואכן תחילטו ביירלמאי למ - ע"ד הנסיון הנ"ל - ואמרו: "זאל יאמנ אק זורס לנלכו פלג לטח וחיה". ! . אפ"ד מל"כ הרמב"ם בפ"י המלח הוא ע"ד היירלמאי אכ"ל (אכק לע"ל בפ"י הרמב"ם: חזר הכבד,

לֶשׁן (יִמְיָא דְּפִלְגִּי דִּי) לִרְבִּי

אָנָּה יִתְרֵהּ הַכֹּהֵן וְכִנָּה, אֲבָל בְּאֵמֶת זֶה מְכַוֵּנָה הַמִּלְכָּה וְכִלְכָּל אֲמִירָה! -
 וְהִנֵּה בְּסִלְגִּי אֲמִירָה "לְמַעַן וְלִיטְרָה בְּחִבָּתָהּ הַרְפָּאוֹה" הַדִּירָה
 עָדָה כִּלְכָּל הַמִּלְכָּה בְּמִכְלָהּ (בְּלִיל פִּלְגִּי), בִּזְוֹ וְכִזְוֹה כִּמְהַר מְכַלְכֵּן דְּרִי
 הַקִּבְּה מְכַרְכִּי בָּן, בָּן בְּמִלְכָּה מְכַרְכֵּן אֶת הָאֵר, אֲבָל הַקִּבְּה מְכַרְכֵּן זֶה הָאֵר
 בָּאֵר, הֵאָּ כִּינְדָה נֶאֱמַר דְּבִר הַמִּלְכָּה לְמִלְכָּה דְּבִר הַמִּלְכָּה כְּדִי לְמַלְכָּה אֶל נֶס,
 וְהַבְּאֵר לֵשׁ דְּבִרֵּי הַרְבֵּה הֵן וְהֵן נִי לְכַתֵּב עָדָה, וְזֶל: מְכַרְכֵּן הַמִּלְכָּה
 הֵנָּה נְכִיחָה לְעִדְיָן אֶל יִבְעָה לְמִדְּרַךְ הַטֶּבֶד אֲפִלְכֵי אֲרִפְּאוֹה זֶה מִי לְאֲבָל סֵם
 הָאֵר עָדָה לְמִכְלָהּ אֲוִלָּה מִן מִינֵי סֵם הָאֵר עָדָה, וְכִתְבֵּי לֵשׁ: כִּי בְּאֵמֶת
 אֶל הֵן יִבְעֵי מִהֶסֶד הַלֵּה בְּחִבָּתָהּ הַרְפָּאוֹה עָדָה לְמַעַן זִסְיָה דְּרִי!
 אֲבָל אֶת הַמִּלְכָּה בְּזֶה זֶה כֹּל הַכֹּהֵן לְמִלְכָּה כְּדִי הֵן וְהֵן הַרְבֵּה, לְהִירֵי
 מְכַרְכֵּן לְכַתֵּב הֵן נֶאֱמַר סֵם זֶה אֲוִלָּה מִינֵי אֶתְנֵן מִן הַמִּלְכָּה, זֶה לְהַכְתִּיב
 אֶל הַמִּלְכָּה זֶה וְנֶאֱמַר עָדָה, וְכִתְבֵּן לְמִלְכָּה עָדָה נֶאֱמַר סֵם זֶה
 זֶה הֵאָּ מִלְכָּה עָדָה לִיטָה הַמִּלְכָּה הַיֵּד "וְכִתְבֵּי לִי בְּחִבָּתָהּ, וְכִתְבֵּי
 דְּרִי כִנָּה; אֲבָל אֲרִמָּה וְהַמִּכְּתִיב בְּעִקְבָּתָהּ בְּלִיל הַמִּלְכָּה הַיֵּד, וְזֶל לְכַתֵּב
 לְיִבְעֵל לֵשׁ בְּמִכְלָהּ בְּלִיל הַיֵּד: מְכַרְכֵּן בָּן בְּכִי הַקִּבְּה, מִה
 הַקִּבְּה מְכַרְכֵּן זֶה הָאֵר, (כִּי לְכַתֵּב הַרְפָּאוֹה הַמִּלְכָּה לְכַתְּבֵי הַקִּבְּה,
 זֶה זֶה בְּכִי הַטֶּבֶד אֲרִפְּאוֹה, וְכִי יֵד הֵן עָדָה זֶה נֶס בְּמִלְכָּה נֶס), כִּי בָּן
 בָּאֵר מְכַרְכֵּן זֶה הָאֵר (בְּכִי לִי אֶל יֵד הַטֶּבֶד אֲרִפְּאוֹה כֵּן, לְכַתֵּב מְכַרְכֵּן דְּרִי!).

לפן (יאמא דף פ"ג ד"ו) לרה

והנה מבד נתבאר אולי בזמן המלה היתה כבר ידועה לטעם
ה"מסל" בלל, אפך אחד מפרקי חכמה הרבונה בפרט, והוא זולן
רפואתם לא חכמ ד"ר פזוסטער, כי ברור הדבר זולר פזוסטער נלמן
בזולן רפואתם דל יסוד לטעם ה"מסל" למבונה / פתגמה, : דומה
מכיו דומה ! וכן ברור הכלה הלטה הוא מרפא את הזרע הנלק
מנו . יוק במקד הרבונה הזאת, וע"פ לטעם זו כבר קבאולו הרפואות
הרפואותם לבזמן המלה, ולטעם זו היתה מוצא כבר בתבונה וטבדה
לרבו ממנו בן חרל התלמודי, ובאול ביזורה אמרה . זוללס אפוסטער
נזולו מדה אלה, להחזיק מדעתו ולכלו את זולן הרבונה הזאת, ומה
גם להמציא זולנים חדשים אנכונים זולק להמציא את הרצא והזכר
מפכנים הלטים, וזולק להכניסו בגלל הנלק, ובדד חכמה ופזולו
ללא בררה אלה מאת כל חובק זרע !

ואז זולל להמפך מהדור הזה דל הספרים במכה"ע "המלין" והוא
זולר פרסום המציאה בתלמוד בבלי בלמנו הנל, רבונה אנלופי כלבים לטים,
למפכנים זוללס מחצר כבד לרפס . - ודבריהם נפלוו בזמן, וזול הקטל היטב
במקורי הדברים, (זו) הוא מלה ערובה ומפכנים היוו בלמנו לט, לר ממנו
בן חרל הוא יחיד בדבר זה ומכנים חולקים זולו, וספרים לזונה רפואה
כל ופנל ? (ה) והוא בירוללמי בלמנו לט במקומו זולל מפכל לר יולן

לפן (נאמן דף פ"ג ד"ו) להק

נשינו צמד בנסיון דבר הלצה ולא הודל מאומה, וגם החליטו חז"ל בתלמוד
 ירושלמי לט: "ואל יזנו ר' אבא לנלכו בלב לאטה אחיה" ?! וגם דמא"ס
 בפ' במערה דבר קטן כנגד הרפואה ביזא, וחלטה אסגולה לאינה מצד
 הדבר ונסיונה רחוק ולטענה חלילה מן הטענה בדבר, וא"כ לפי דבר
 התלמוד בבלי והירושלמי זון הרופה בלז אהאבם הנלוק מכלב לטה ?!
 ובה דבר מקור היטב בצ"ד במל"כ אמרה בזה, ואמלעט דורשי
 ואוקירי התלמוד אחכה .

סקידא ביח זין תמ"ו. מרדכי ראבינאוויטץ.

(מכר "הזאבים" לטעם לילית - תמ"ז - דף 310-307)

לפן (נאמא דע פא דע) ליהב

אפרסמין אזר התנפנים ופני חלול הלם, לנאמר (יחזקאל ג, ט):
 "ובלילה צדיק מצדקו ואלה חל ונחתי מבולו לפניו הוא ימות כי
 לאו הצדקו וגו'".

רזאית אנפון אפניו פה גילוי החכמה צדי הכהן לשלחאוסקי
 איל פירס (ה"צופה" להמנה"ג לנה ארבע עשרה 4 א נאמר "לניס חילוד")
 וזה אלון: "באקוטי ל"ה לבסוף ס כל בו מובא בל"ה ארבע פלסאי
 מומרם ז"ל אפרסמין אזר התנפנים בלבר מפני ח"ה. ופנה לפניו בגמרא
 (אס נאמא) אמת אמת בלבר, למ לפני הרי"ע לאו הורה נאסמא
 כדור, אמר כלה נפלא אדור מבטן או יצירה ההוספה הדור? הנה
 מקום לעיסמו דו? ואם יש אלהיה אמת זה אונד פירון? "דבא.
 שאנץ, אמונת הגדולים, לאו אמת אלהיה פה למ מה להלג אלה
 החכמה אלה אנטליל ל"ה אמונת אמונה (ה"צופה" להמנה"ג לנה ה"ה 18 א)
 וזה אלון: "אדור נחיה למה "בלבר" הוא. ה"ה בגון לאונץ
 בני חלה. וז"ל לנאמר ז"ל (ברכות ד ט"ז ד"א) אמת חלית ח"ה
 לעבר עברה בלילה חל תהרה אמונה בואם למה חלה ובל אדון
 למ בואם ד פא ד"ה הוכי דא ח"ה ובל אדון בל"ה ס' ל"ה סוף מ"ב. ובל ז"ל —

(המחבר)

לפי (צירובין דף י"ג ע"ב) חזק

תנו תמיד ותק היה ביבנה ליה אשה את הלך בקן שמים.

למנו המס: תנו מה חרפה הוא לשה את הלך למטה

שמים בדינו? ראוי עז סעדין י"ג ע"ב: אמר רבי יוחנן אין

מליהין בסעדין אלא באי קמה ובאי חפה וכו'. אר"י אין מליהין

בסעדין אלא מי לובד לשה את הלך מן המטה. ועם למ הקלו

המס קליו זו. ואנש באמת אין כוונת הל"ס פה זה חידוש והפסול

הנפול כי מה ילידן זה, מדבריה הוא מליך לאלו את הלכלכהו,

כך בפנה הוא זה פי דברי הל"ס והל"ס מצינו י"ב: אמר ר' יוחנן

לא נתיב דברי מטה חמטין אלא כל דבר ודבר ליה הקד"ה מומר למטה

היה מומר ו"ט פנים שהר ו"ט פנים שמו אמר לפניו רח"ל וד

מתי נצמד זה ביבנה לא הלכה מ"ל אחרי רבים להטות רבא המטותין

שמו רבא פסדין שהר, רבי אבהו קלם ר"ז אמר תמיד ותק

היה לו אר"ע והיה שמו את הלך מן המטה ב"ט פנים ומטהו

ב"ט פנים וכן תני ר"ח תמיד היה לו אר"ע וסומכוס למו והיה

מטה את הלך מן המטה. פה במדרש קבל המומר מצנן הפנים

לא שהר וסמו למטה חדשה. כי המומר הזה נמלק אל מומר ר' יוחנן

הקד"ס למור לא נתיב דברי מטה חמטין, להפנה הינו לאין דברי

לשון (עירובין דף י"ג ע"ב) חרבה

מאה דברים האמורים ליפיו חמשים אנפסקים לילארו פק אדואס,
 כי יאמר הם מתאמרים והאכנים לפי הצורך לפי המקום והלצה, כי יש
 בהם פנים אטומים וטהרה כפי הצדק, כי אין האבה ברוה אלא
 רק הם מברכים ד"ו הרבים אם יראו ליל צדק בזיזה צדק ידאו
 בזה כפי הקפדם, פאו לעלה הלא בפרודקא אבה צדי חומה
 אבואקא בלתי הלצה, אכאו למקנא זאחרונא לטי מטיה אלה
 ואחרי, אכאו למקנא קדוניתא זאח הדורבין לעתן הית המלך לעתן
 נטילת ידיים לאו יצטרכו לטבול זאח ע"ז יצאה הבה קא ואמרה
 אם חפץ בני ילמא לבו גם אין, אכן הנהו זאח הרבות ע"ז הית
 צוסקא. ואזה לבאו זאח התאמיר החפס להיה ואדא לטהר זאח הלך
 בטעמים הרבה כי בזואפן הנה היראה נותנה להם אהחפאים אנהג
 זאח האב בדרתו. —

(ס' צדח דברי חכמים זאח הנה העאון החפס ד"ה זאב ו. זילעל ד"ה
 להיה זאב'ד ומטי' בקימפאלאנע צב 13)

לעסן (עירובין דף י"ג ע"ב) חרבה

אמר רבי אבהו אמר שמאי: שלש מינים נחלקו בת שמאי אבות
האל, פאלו זואמרים האבה כואמתנו והאלו זואמרים האבה כואמתנו לעבה
בת קול זואמרה אהם: זולו זולו דברי זולמים חיים הן, והאבה כדברי
בית האל! וכי אמר דזולו זולו דברי זולמים חיים אפני מה זכו
בת האל לקבוצ האבה כואמן? - אפני לעלחין זאלובין היו, זלענין
דבריהם לדברי בית שמאי, וזו זה זאלו זאלקעמין דברי בת שמאי
לדבריהם. —

אמור דדבריהם האבה כבה האל: "נחין" האל בזמן "אלו שמאי"
היה בנחם ואלו בזמן. וכן "זאלובין" אפני "לם": "זאלובין" האל בזמן, ואלו
זאלובין האל בזמן אהם זה כבור ואלו קרע נפלים בא (אויסצוייזנע, אנפאלטענע),
זלענין דבריהם לדברי בית שמאי "אלו אפני זאלקעמין דבריהם אהם
הזמן אהם, ארמא היטה לוי הערבון זן רחוק, זאלה האבה הן לדברים אהם
בהם זול האמה כידוד, אהם אהם נחלה דאמהם אהם אהם. —

(מאמר דוד החכם האבקר מ"ה יקב ר"פ זאלובין זל, האחר"ל זל א' צד 100)

לפני (מרחבין דף י"ח ע"ב) זכרה

אומר רבי נחמן בן מנחם: מיום שחזרה ביהמקדש פנו ארמל
 לעולם בלתי אומלל למאמר (הואם ק"ג): כל תעלה רחל ע.

למאד הדואם בלתי אומלל מלמ ד', אחרי קרבן בית המקדש, הוא כלי
 מלתי, לקרב דוד ולריוח אה ד', מיום יחד אלה בקרב אלים קרנ גרדו ;
 כי מיום, הם לבוכים ואין מין, ובינה מהם הסתירה, אכמה אולף זה ;
 אדמת אה ד' היו קול זה יצירה מזה, והיו ופאנה קריוח לתי אומלל
 מלא ; בדבר ילד לא מורה מ מהות כיבד, אכן חסרון דוד מהות,
 בחסרון קריוח לא ; ומעט פני בא המומח הזה היתה, אלהים חסרון
 דוד ולריוח אה ד', בחסרון מנחמת מיום למר בות המקדש ; ואין היה
 איפוא ממומח זה, כי זמם מליך מליך אפנה אולריוח ילרם, ואחריד ילר
 בפריד פריד באול, גם מזה דוד נחלה לפרה מזה ! אריו כדן זה
 רחמה (ס"ה) : יכול אני אפסר אה כל הדואם כלו מן הפין מיום למר דת המקדש
 ודע זכר למאמר : אכן למדי נח דוד מנה ולכורח ואין מין ; והלשונות
 הדיא לאו תבין כי זמם בינו חפצו נח חלק אינדק, ואין במינו אלה האולות
 רבוי זכרה השלש אינדק ובתפסה דוד ומדינה מסיון, און דוד לכור ואין
 מין, ואין דוד למה חמת למנה דוד, והנאם הפם אבדן הזה יל אול ידעו
 לקריוח למ ד' כל אומלל אודת מ סהן אה מהות כיבולת לפל אכן בת
 חומר, ואין איפוא ארדוף כל כחן אדמת אה זלתי אהין ואהרבון מ
 דרפיו ואי פליטתם ואדבקה בפס . —

(ריוח חבלה"ר טק ריפויים)

(*) היורה. כן נראה לכל המעבדים לחיו במידה ה"ש, לבד זכרה השלש אינדק, ואין דוד למנה דוד ;
 אכן אפרידון, גם כזה, במידה הפ', ונת למנה אה נפלי מלנה דוד, והימטילאיים הדיא ריוח אדכיו
 זמ ינדק ארדפו דר מזה, ואי יספר ימ מפר ההרליקס מלא מ הפארים פדית בוליוח ; ואין דוד אה עין לקריוח
 אה למ ד' כל אומלל, אה אה למ גמ כזה למלל רק בלתי אומלל דוד ילר מזה ד' אהין אהין . —

לשן (עירובין דף י"א ע"ב) חרבה

ואמר רבי ירמיה בן אבדור: אמר לחבר בית המקדש דין לעולם

לשטמא בלתי אולמא (עלמא קד) : כל הנשמה תכלה יר. —

פירש ר"ל: "ואמר לחבר בית המקדש" פסקו בתיבין מלכין את ישראל בלשם הנפשות.

דכו לעולם לשטמא בלשם בן עמא אולמא בין אלהו בו אפניו לבין לבין את חבירו" דכ"ל. —

אבל לפרש זה קשה לפרשין מלכין "דין לעולם" כי היה לו לאמר: "דין לבית המקדש"

או "דין לישראל" איה אמר "דין לעולם"? למאמר להדיק נלמד לכל העולם?

לכל המידה אשכח וכו' לפרשין פה ביאור יפה להדיק "אני הניח" וזה לשון:

"ראה לי דאמר: כי הלשם הוה בן ע' אולמא מלכין את ישראל בלשם הנפשות

המלכות, דכ"ל ענינו לשטמא בו קריאון בזמן לבית המקדש קיים, כי אז לאי לבית המקדש בלשם

אבל אמר לחבר בית המקדש, לשון השלמה הנפשיה מלכין בלשם, והנפשיה הוה אולמא בלשם

הלבד אשר זה מלכין הלשם יר (בן עמא אולמא) ענין מלכין ללשם דבר המלכות:

הפירש ר"ל, כי אל הקריאון בלשם נ"ל לשטמא באונדא לשון אולמא ובלשם הלשם הנפשיה

לשטמא: כל הנשמה תכלה יר" כלומר: הלשם המלכות בן ע' אולמא יאמר נ"ל ולכאן אבדור

בזמן היות החיוב את ישראל, ואלי השכינה מחסה את פני אבדור לשון אולמא דארמא,

אמנם בלשון ישראל דאמר איה, ואונדא בלשם הכאן, לוי הפירשית המלכות, אשר

לוי לבד המלכות ישראל מלכין אולמא נ"ל בלשם המלכות את השלמה הכאן, ואז נאמר:

"כל הנשמה תכלה יר", כלומר כללית הנשמה אולמא נ"ל בלשם יר ודין דאמר ביר"ל. ב.

הלשם הדברים. דכ"ל. —

לפן (מרחבין ז' ב"א ז"ל) ר"ה

ת"ר: אדעלס ברכי עקיבא לעד חבאל בבית האסורים,
 ומה בני יהושע הקדסי גלגל, בכל יום ויום היו מכניסין
 אים במדה. פדעם אחר מצאו שומר בית האסורים, אמר לו:
 לפני מה פואס חייק נחבין? שמו לחתה בית האסורים
 אמה צייק? לפק חצין והניח חצין; כוון להגיד זאצ
 ר' עקיבא, אמר לו: יהושע! אי אמה יאבד לענן זוני אחי
 גליין בחייק? סח לו כל המאורע. אמר לו: תן לי אים ליטא
 ידי, אמר: לשלח און מעידין, ליטא ידים מעידין? אמר לו: אמה
 אדעלס לחייבין זאען מיה? מאלב לאמור מותר צעו זאל אדעלס
 על בית חברי. אמרו לו שדע כאום עד להביוון לו אים ונטא
 ידיו. אפלטא חכמים בבית אמרו: אמה בזקנאם כן, בלגא
 על אמה כמה אמה! אמה בבית האסורים כן, בבית על אמה
 כמה אמה!

... וְאֵלֶּם נִתְּבַחַר הָאֱלֹהִים: „לְמִנְחָת מוֹתָם עֲצָמִי“, וְהָלֹא דִּי הִיָּה
לְמוֹת, „מֵאִסָּה לְמִנְחָת וְלֹא מֵאִסָּה וְכֹא“ אֵיךְ אִפִּי הִתְבַּחַח בְּמִנְחָתוֹ בְּחַפְזָה
סֵינְךָ וּבְחִיּוֹנִי עָלֶיךָ הִיָּה לְכֹל יָמָיו הִיָּה מִלְחָמָה לְמִנְחָת אֵל קְדוֹלָה הָלֵם, נִתְבַּחַר
בְּלִי לְמוֹת: מֵאִסָּה לְמִנְחָת מוֹתָם עֲצָמִי, בְּלִי לְמוֹת מוֹתָם לְבִינֵי בְּלִי
מִנְחָת נֶפֶשׁ אֵיךְ לְכֹל מִנְחָת אֵל דְּבָרֵי חֲבִירִי, אֵלֶּם.

106 (מחברין ד פ"א, א"א) אהב

זאמר רב יהודה זאמר שאמרו: בלמד למען למד חכמים ופסול
ימים ילמדו בת קול ואמרה (משל: כ"ה): הני! זאמר חכם לבק ילמדו זה גס זאמר,
חכם הני וילמדו זה לזלמה חכמי דבר! —

הרה"ה החכם והמבקר המפורסם מו"ה נחמן רייפמאן השם הנודע
 על זה המאמר וכתב וזה לשונו: אלווה תאמר מיד, כי מה דנין: או לא
 מרשי דבר אלא תעין זמירות ונשואות ימים? ואלו כהנה כי כונתו היה פשוט
 כמב: הנה האנשים מתרשם את ח"ו באמצע אלא זמן פחם כי אם
 אחרים להקריב חומרות והדמיון על כהן אהיה זה אלא לאו למזל;
 ואלו פי תעין זמירות נדב אלא כהן אלא עם אחרים קיאות. אכן הדמיון
 נאמרים ילדים אגדשם באמצע: עם מלכיו ונחמם פלו אלא נקיון מוצא
 ידיו פתוחו (אנפה רבה דבר המוח: רח אדח פחם: ילכו בי ילדי ליד)
 ואלו ידו תעין נשואות ימים המורה על נקיון ימיה גאפס. ונדון אל אורח
 תעין זמירות בספר היקר והנאה אלא חדש מקרא הוא פלו: דברי דמיון אפי
 ילדי"ל מאת הכה החכם הגדול מו"ה שמואל נאסף פח (יב 176) אבא.

(ה'תרפ"ה א' תשרי 1925 מ"ח ח' 1871)

לפן (מרחבין דל נ"ג ז"א) חרבה

אמר רב יהודה אמר רב: בני יהודה להקפידו על הלכות נתינת תרומה
ביתן בני גליל לאו להקפידו על הלכות נתינת תרומה ביתן. וידי בהקפידו
הלכו מלכו? אלא: בני יהודה דייקי אילניו ומתניו אלו סימני נתינת
המאכל ביתן בני גליל דלא דייקי אילניו ואלו מתניו אלו סימני נתינת
המאכל ביתן. או דמיא אומא: בני יהודה גמרי אחרי רבה נתינת תרומה
בידו בני גליל דלא גמרי אחרי רבה לאו נתינת תרומה בידו. ויניחו אמר:
בני יהודה דלא מסכי נתינת המאכל ביתן. בני גליל דלא גלו מסכי לאו
נתינת המאכל ביתן. דאד גלי מסכי לאו גלי מסכי, דאד דגלי מסכי
כמה ביה (גמלי ק"ט): "יראונק יראונק וילמח". לאו דלא גלי מסכי כמה
ביה (למחל א"י): "אבכל אולר יפכ ירשיע". ואמר ר' יוחנן מנין למחל לאו
הקד"ה על אומא מן לאווא? למחל (ל"ג ב"א) מחל אומא להניק עמי עמי
במחלתי. —

מח (מחלוקת) (מחלוקת)

[illegible]

לשון (עירובין דף נ"א) לרבה

אמר ליה למאן לרבה יהודה: "ליננא! פתח פומך קרי, פתח פומך
מן, כי היכי דתהניק חוין ותתקנים הידב; למאן (מל"ד): כי חיים
הם אמרצאיהם ואכלו בלדו מרפא, אזל תקרי אמרצאיהם אמאן אמרצאיהם דפה!"

אמר פאן, כי אמאן דפומה דלמאן דה, לקראן לרבה יהודה "ליננא", וזה
דרכו במקלות רבים; אמר מקל, אמר יש מקל לרבה יהודה לעיכא, עם הענין למדבר
בו, לזו מלה לדומה. אפנה בסמך והפך פאל תקרי, יספיק לנו לומר המלה
בו, דפתח בלשון רבים אמרצאיהם, וסוים בלשון יחיד, ואכל בלדו, אז כן אמר מקל
פילד, למעט פילד אמר פילד, למעט לפילד אמר פילד, והיה אמר פילד, ומה
אם הבנין להיות פפילד, אמר תהיה אמר "אמרצאיהם" אמר פפילד, אמר חזר לבדו מלה;
אך מה אם אי הנה מהדקדוק, פאן: כי פתח תחת אטיבולא מהדלילת דפה:
היא חד, דתתקנים בידו, דפסוק למעט לאו ולכח, אפך, למאן נאם, אכחך
שמיכח אמר, לזו נפילדו בו כח החיים, אמר למתקנים בידו, לזו כח חזקו דפסוק? —
אפפילד, צריך חזק אפפילד למי הפדילת: פאן, כי פילד לזו פפילד,
לזו נקבולו למעט אז אמר פילד, ה' דתקנים יחד, פילד זק הלכא לזו הפילד, חרף
אפפילד, וגם למעט או זכירה מילד, למעט חסד כל מה למעט וידען; אמר מי ליתחל למי
פאן, יהיה חסר למעט; וסוים זה, כי ה' דתקנים אמר, בלשון מסבולת הפפילד: אז,
מלחמ; אז, מילד; אפך, כי פתח, פאן חזר פפילד והפך בלשון חד, אפפילד,
פאן פדוק חזר זה, בפילד כל חזק אמר חזר למקל. אמר, למעט דה פפילד חד

לשון (מרחבין על נ"ך, ו"ו) חכמה

יפארה ז"ה, פיות שכל דק מזה, ואריפות בקד ואלה, ואמיתות תוסד לו היכירה,
 ואז תבנה בו בלמות; זה כן אמר לו: "ליננא!" אפואק חריל אפך מזה, דאופן
 ימלק מזה, ולזו תגבור הדברים כל כך; אפינק צריק למעלה להלית חסדן השם
 אלהי דבר תאמרו, וזה זה יצי הולמות הדברים בפה; וימלכו לק למי תאמרו
 גבולות: האמה, למעלה הפאדה, והלמה הקול, וימלכו הדברים בגבירה, וימלכו
 בינק ואזו תלמי, ואזו תגבור לחיים; וזה כי יום אזו יהיה ציוןק ואמלק ואזו לכלי
 מכלי הולמות בפה, הן זימ היום פאדה, נעלם כולה בחלק הפלטי והרומני; ואז
 למעלה בחלמים, מכל מקום, וזון כיון פאדה מולת וצמח, בתלים הפלפנים; ואז
 זה ימלק החיים, להם המבחר הפל דם הפל, מה לזיון נפלא ואזו הפל בזה?
 אבל כמלכות הדברים בפה ובאופן אבסורטים, נכונים, להם אבסורטים חלמים
 בל הפל; אז הפל, יללו גם כן חלק בדמא המרה והדיון, הפלפלק מכלל הפל; וכן
 למעלה ימלק החיים בהלכות נח; וזה הוא: "חיים הם למולאופם", וזה, דבר
 מזה הם חיים ואזו ימים אלוהים אשר תמיד ימלכותם כל זה לזיון, לימלכו ביום
 ואזו ימלכות; וזה לינק אמר כן לזו ימלכות ולמלכות תמיד, אז תגרי למולאופם אלא
 למולאופם בפה, אזו תבן אמר למלכות תמיד בלי לכה, וזון מקים לקחו בלם מולאופם
 מלכות בידו ואמר לו, ואזו למי למלכות אלה בפה; כי בזה ההלכות יהיו למלכות בידו;
 כדבריהם צל פיק כל מזהבן יומה תלמי דבטנק כליותנו יחד על הפלפלק אבא, אזו יהיו
 החיים; וזהו הפסוק השם אנק מזה ימלכו לו החיים והוא: "אלו בלרן מרפא" בהלכות בפה, וזה
 מרפא ומלית חולי ומסרון הליך והפל; וזונו כזה הלכה למולת ז"ה להלכות דין ולית
 בו מה למסר השם, למי יהיה קרב אלו, כי כל זה ימלכו לו יהיה ולת. (במלכות חלק בזה)

לפני (דורבין על ס"ה ע"ו) חרבה

זאג רב שלט גלם ד' זאגער בן דודי: יבאלני לפטור זאג כל הצלם
 כלו מן הבין זאג שחרב בית המקדש ודע דבאלו, לעזאג (ישנה נ"ו): "לכן
 למען נזו זאג עניה ולבאר ולאו מ"ן". מיתבי: "לכך זקחו זקח, וזכרו
 זכר; דבר דבירה ליל בה מורה, מותין זאג; זאקין זאג;
 כלאו לא דבר, דרי האו כפחם לכל דבר, זאגו לפטור מן העלה?" –
 זאג, "יבאלני לפטור" נזו דקזאג? מדין העלה!

בספר "אקראי שאלנים" זאג הרב דודניאל דאב האו
 זב"ד ד"ק קזרסין, למען כל הרב העיון הזקן חסידיו ופדיליו זאג מלה לבו
 מסאוריון דא"ה, מבינו פירוש יפה זא דמזאג הנכחי בלם רבו וזה אליו:
 "... וזקב רב דהו סמא קזאג ליכאל לפטור זאג הצלם מן הבין, דמזאג
 מכל מין דין, זאק מלני דרם "מדין העלה" קזאג? והסביר הרב דמזאג
 זכר פיתא ומחבאלה היצר וגם כל כלות הגוף האה בזאגיו, הזאג כמז
 מוכח אלמד לו, ולאו לייק אציל זא דה, דק הצצה לזה לעיל ומינה לפי הא"ה
 בלם נלבר, מיהו בדערו מוכח אכאל יצרו; וכו' למען בנאם העלה למקל
 לעילא מירב הרד, וז"ל זאגדאגו דלמחא, נלמה זאגדאגו דלמחא וזס"ד
 לו הע"ה אכאל יצרו; וזאג זאגן זאג ככה, הנח האו הגרים לזה לא ככה
 יצרו ולכן עתה זאג. וזאגם אחר חורבן בית המקדש לכל בני זאגם

לשן (מוראבין דל ס"ה מ"ו) לרהב

נחמין כלמורין ומינע יטאויס אהרפאל זא זה, למב דבריו מליצה זו אדומהו,
 דאז לייק אהרלו כיון להאזי מוריס, ומה למי הרפאל זא זה לינדעהו הלם,
 לפי לליכא מורין יטא אהרפאל? והגם דבליזא ליכא, און פטרינן ליה מהו
 טעמא? דלם האזי הגלרם במה לעלמב, ומה דהיה או אהרפאל קאדם לעלמב;
 מה לעין כן בנין דמ דהאזי ליכא מוראזי כל ימיו, ואז"ל מוראזי פטאר מל
 גינן דין דהאזי מליה מוריס ביה. וזה כולל הל"ה מורי "מדין" דקדושה? מדין
 רפאל! כי דין און לייק כק אמה און הרפאל, אכיון לעסאק מדין רפאל,
 פטאר מהב! "זל."

(המבה)

לשון (זיכרון דל ס"ה ט"ו) לרה

אמרי ליה רבן לרבי גימא: מחצית למחצית? אמר ליה: דייקא ניהו.

מחצית למחצית. פא לאמרו או כן. "נל מלמ דה"מ (פה, א) אמר

דדי גימא דמחצית ק' דמחצית כי פכי דלמחצית דה"מ. ואמרו או מחצית דלמחצית

מחצית למחצית ולמה אמר מחצית דה"מ דה"מ, והלכא דה"מ לאו דלמחצית

דכ' למחצית דה"מ אלא מלמ דלמחצית פא. —

(פירוש מרדכי)

אמרי ליה דמחצית דה"מ חסדא לאו בעי מר ניקום פלחמ?

אמר ליה: הלכא אלא נאמי דאריכי אקטיו וניקום סאבא!

לאו בעי מר ניקום. אין לפרש מלמ הנה ילן בלילה דה"מ אמר דלמחצית

(כ, א) דאמרי ליה למה ג' נאמי בלמחצית. אלא מלמ דה"מ דה"מ הנה רגל

למחצית נאמי בלמחצית דה"מ (כ"ו, א) ור' חסדא לאו הנה נאמי כן, ואמ

מרדכי לאו בדי למחצית פלחמ בלמחצית.

(פירוש מרדכי)

הלכא אלא נאמי דאריכי אקטיו. אין רגל דה"מ. אלא מלמ דה"מ

דמחצית דה"מ, דמחצית דה"מ: "נאמי דאריכי אקטיו" קלל דה"מ;

כי למחצית דה"מ, אריכי אקטיו דה"מ חסדא, כי למחצית דה"מ דה"מ

דמחצית דה"מ, ולא קטן, ולמה ח"כ אמר "אריכי אקטיו" הלא הנה פלחמ דה"מ

אריכי? כי קלל דה"מ דה"מ דה"מ. לכן דה"מ דה"מ דה"מ דה"מ

כא: "אמרי ליה למה ג' נאמי בלמחצית (כ"ו, א), פא אריכי דה"מ (כ"ו, א) דה"מ דה"מ

לשון (עירובין דף ס"ה ע"א) אהבה

מה שכתב ר' זבד הכהן מהר"ר יחיאל מיכל ב"ר חיים זאבאליאנסקי"צ (הגידון "אברהם"
 ערך להגדה ס"א) וזה לשונו: "אולי יצא אולי ברתיה דר"ז אר"ז (והמשמעות שזו
 אברהם ברתיה (או בנתיה) דר"א אר"א (או אולי באלוהי דבר מסדאן ארז מסדאן" בן יעקב)
 ואולי דבר אחר הפסוק הזה ש"ס מה שצ"ל ב"ס דג"ס דנתיים למאמר מברכה דבר מסדאן, כן
 בדבר א"ר מ"ד מ"ד, שבת ק"ג ד"ה, ב"ר קמ"ו ע"א) לאו בעי מר מינך פארמא? אולי
 הלחא אלא נאמי דאוריכא וקטינא נתיים טאהא ופ"י דר"ז אמר דאמא
 נתיים ותינו להנה רגל אלא דבא דניס ואינו נשן באר בואם לאו אלא מלימא בואם,
 ומספר העמוד לברכה לא ר"ז אלא פ"ס א"ת למנא פארמא בואם להפסוק מלימא,
 ואולי ר"ז הלחא אלא נאמי דאוריכא (כפ"ס"י נתיים דפ"ס א"ת א"ת) וקטינא
 נתיים טאהא פ"ס ר"ז אמר כן א דאמא מברא קטינא חריק לקי (היכל
 מ"ד ע"א, ב"ר פ"ה ע"א, סנהדרין א"ר ע"א), היינו א"ת א"ת ר"ז הנקרא קטינא
 והיה נתיים טאהא בואם אוריכא לא הקד אלא כן להאוי מלימא אלא כן מה למעלה ואולי למעלה -

101 (מרובין ד' ס"ה, י"ח) אהה

אמרי איז רבן ארבי גיכא: מתפלל למדק? אמר אה: דימא נעם!

לגם ה' השלימה גם ה' השלימה תלכון צדקה, יתירה נון אמתותה חסד
 ויהי: ה' גיבור היה צדקה רוח אלהים נכונים, כאלה נורה הפתח בנצח (פ.י):
 "עבדך הפתח רחי נחמה אבי גיחוק ואין גחוק!" "ה' אסבה צדקון רוחו הודות
 ב'הלל' (למה חשית ג' מ') רחוק למה * , והגל זה הפתח אלו חביריו אונח
 א': איכבה איננו מחדשן למחוק? איכבה מלב תלך תלך, ילפן, ילפן, ילפן
 מזהירים כזהר הדקדק? האין האבהו בדמו צלאלמו בלוננו דאוסתמו? אלה א':
 הפלכה המחדש הילכה הולכה אמת השלמה אלה הול א' שרם קדן, הפך
 המלכה א' ר'חי... אנפוד כי יום הולו כנוי אלה, כאלה אלה הולו כנוי אלה.

(.רמח מדלי"ה י' יצחק רמחמאן ונחמיה לנג'ה)

* ১৭৮ *

וזה לשון קדושין טז ע"ב א"ר ר' יוחנן ב"ר חנניאל
 (נדה כ"ג ע"ב) דבור המעלה אינו גמולק"ן (לחוק. בל המבואר הלאו עסק ר' יוחנן ארבעה דברים
 אידי לחוק ולאו לחוק, דאמר אידיש למלאו פניו לחוק (בבבא א"ר) א"ר זירא אמר שבי"ד.
 ארבעה אי כי מה אדבו דעריהו חמשה ספי כזה מן כל החכמים אשר בגלגל, הנה במהר
 אשר קרתו שם אחד מקרה איז טוב, כי איז כללית טבא, כבבא בירושלמי (דמיו
 פ"א הלכה ג') : ר' יוחנן הלל ארבי דעריהו – פלוני רבי דעריהו אשר בבבלי פנא –
 חביו מסאנא דתמונא ללו מתקניו, אפוא ר' יוחנן סבר אמר : מה אפשר ד' דעריהו
 איז דאמתקניו? אפוא ר' דעריהו סבר אמר : אפשר ד' יוחנן מלאו אי מלאו דאן
 מתקניו? בין בין לבין זונתא טבא! י"ל. אידיד גאבא דאבאן נפלא חסידים וחכמים
 זל דבר ה' כי יזונוהו אידיש חסד אדון גמ מלאי שום לב.

(תרפ"ב מאוסטוס ר' טקז רעפערט)

(המחבר)

לפן (עבודהין דף פ"ה ד"ה) (להבה)

באנוס בן באנוס אומא אקמיה דכדי אומא אהו פנו מקאס אבן
אומא אנה. אומא איניל אחרינו אומא אהו פנו מקאס אבן אומא
אנה. אומא אפנו רבי ילמאול ברבי נאסי רבי! אביו לא זה ילא
אלל ספינא ביס אכנאדן אלל דינאור ביבא. אומא איה כלומא
אגיד אלא אביו אומא או אלל תלמודו אפנו בלאים האלו. רבי אבא
דליריט או דקבא אבא דליריט כדכריל רבה בר ארי (תלמיט ס"ו):
"אלל אומא אפנו אלהים חסד אומא מן ינצרהו" אומא ילב אומא אפנו
אלהים? בגאן לחסד אומא מן ינצרהו.

"פנו מקאס". קלה פיון ליבא אומא אהו אבא דליריט אומא הארץ
אומא אהט פנו מקאס אבן אומא אנה? אכן קלה אומא או הקפיד ר' ילמאול
מכא לימא דא בן באנוס פנו מקאס אבן אומא אנה פיון ליבא דאביו דליריט?
א"ל דבן באנוס אהו אבא אומא אנה פיון ליבא דאביו דליריט?
(פ"ה ד"ה) אומא יתבס אבא אומא אנה אומא אנה אומא אנה
אנה אבא אנה ר' ילמאול ברבי נאסי אומא פנו מקאס אבן אומא אנה
היה סבא אומא אבא אומא אנה אומא אנה אומא אנה אומא אנה
אומא אבא אומא אנה אבא אומא אנה אומא אנה אומא אנה
אנה אבא אומא אנה אבא אומא אנה אומא אנה אומא אנה אנה

לפי (דברי חיים) (לה)

לפניו בן גביר היה אבותו אבסולו יאמר מה ליש לו. וזה הוא הנקרא
 בדצמו י"ב מבססה דמה ליש לו ואכן אמרת דזה בן משה מנה וזה בן
 מאתמ. וזכינו לזכותו לא זה הוא שלי גבול האדמה כי לא ילחמו יותר!
 בדברים כאלו. ומלת רבי לא ידעו ההבדל בין גביר לבן גביר אכן חצק
 רבי אהרן דרש. (פרשת מרדכי)

אפוא אולי דינרא". אבד מה לפניו גאון רבה, קלה דהוא ליה להקדים
 תורה את הזולת דמרות ואח"כ הזולת ספיקות? וזו דדרך דאלי הספיקות
 הוא ליש להם חצרות בכל עדי חולץ מה לפיכך למ סארות הספיקות, ולש
 מפינים סארה אפרוכ סדינה הספיקות, וזה דבני קדש אולי מנחה דיבולה
 כנען, דאלה הספיקות יש להם מקומות הזולת דינרא. וזה דברי קדש בגמרא
 כגון חצרו לא בונים להיות או תעיסה הוד בחצרה בכל עדי וזר.
 (פרשת מרדכי)

"רבי אבד דלענין". באיקוי מפרט אמת. מלש דברי אר"י היו דעם מפקדים
 ואותם והם לא רצו למעבדו בלבו תורה דאסור אהלמם בפרה לא תרה, אכן היו
 מברכים את העלמים לזיון בני תורה כדו לעמו כבד דעם למעבדן ואותם הוא בלבו
 אליכאותם. ובא וז"ל פלדסו יש אפ"ל דכל עבדי המר נחבין ז"ל עזר החכומם ופסל העלמים,
 ואכן כבדו את העלמים, וזה דולק מהאו קראו, אומתם ילד מאמ לפני אלהים ליש תקומה אהודת?
 אם חסד אומת מן ינצלהו. דחסד הם העלמים חסד בפסם, ואמת הם הר"א האסקת
 בתורה אמת בפאמיה בדברות (ה. ה.) אין אמת אלא תורה. (פרשת מרדכי) (ה. ה.)

לפן (ואצד קטן דעם ט' דעם) לרה

אמר ר' פרנק זמר ר' יוחנן: אומה שנה לאו עלו ישראל יום הפסח
אין באמצע ואומרים לעמו נחייבן שווערן לא ישראל כלה יצאנו קול
אומה אדם כולל מומנים לחיו הצולל הבזו.

מבואר במערכו שם למדנו מן הפסוק: "ולכו אלהיהם למחוס
ואבו לה, ונדלה דפ"י ב"ד העדול" ביכולתם.

(ס' מלכות העדול"י - מלכות ר' יוחנן - צד 48 מזה דעם יצחק ברין)

(*) הסכמה ב"ד העדול קול אחד שם עלו נקראו דודק מלך ומלכות, "הר קא"

(הדרה השחורה גפן ליה)

לעולם (אמור קטן על ט"ז ע"ה) להרהר

אמר שמואל: טאט זאסר, וטאט לרי.

כתב זה החד החכם המבקר מ"ל יצחק ריפמן ז"ל וזה לשונו: זיין זאט קפיוול
ר"ה אקאליק יאסל אביערוס-א רינעל העולם לר"ה אבדוק דרך טאט, ולי נחמה
לפני המומה הזה בדרך חדש אמר (הואו סי טאט) (טויט) קאלן געבוי האו
יב (הינד) זיין גלאד אלן געבוי אהמם געזאגט (Serenius) אלמור
המאמר לפי זה פשוט טאט זאסר (יב קומער) טאט לרי (אין געבוי אהמם)
אחרי מאל א קלער הערם אהמם. זייל היטק.

(יב, פלד דער "מומר יב"ד ע"ה 15)

לשן (אומד קטן דעם י"ח ד"ח) לרה

דיאמטער ד' יאמטן: מיין שטייגער בראדער אלעמאנע (בראדער ב"ב) יאמטער
אברהם זון נחמיון לבן אבא פון דעם האמער זון אהרן נאכע דעם ביה
אנלחמה אנלחמה אא"וו, אומשטייגער אהרן אהרן אהרן.

אבן נחמיון דיאמטער: באלעס מקאמאר אבא פון זאמאר רעד
(סאטע מ"ב), אבן דער שטאט (מ"ק שט), אבן נחמיון דיאמטער ד' חנינו
דיאמטער אד"ו, "לחב"ל האק זאמער הערר"ן" (ישראל מ"ש * פ"ד), אבן חנינו
נחמיון אהרן רייס בחב"ד הנפ"ט, פאדאר אהרן אהרן, אבן יל בחב"ד
אבן אהרן יאמט, אהרן קארמא אהרן אהרן אהרן.

(ס' האלדאט העדאלימ" - האלדאט דיאמטער - דע 23 נומער ד' חנינו נחמיון אהרן)

(*) אהרן אהרן

לפן (אשר קטן דף כ"ה א"ה) חכה

אמר ליה רב אשי לבר קיפאק: ההלא יאמא מאי אמרת? אמר ליה:
אמינא: אם בארזים נפלה לילה, מה יעל אוביו קור? לויתן
בחכה האלה, מה יעל דע רקק? בנחא לטעף נפלה חכה,
מה יעל מי גביס?

אבהאמר האחרון אין לך, הן החכה לא נבד אמר,
כי אם אדגים אלה בהם, ולא יתכן אפוא אמרו: מה יעל מי גביס.
א"ל ליה כל ספק כי האמר הנה נקד ביה ובחסר. אלה נפלה.
ואור הדין אלה ברזל מלה: בנחא. הן יתרו. ואלה חכה חסה וואו
הא"ל ברזל, וצ"ל אפ"ז כה: נחא לטעף לחכה מה יעל מי
גביס? ואלה: לחכה לבה אל האלהת הנצבת באומר: אם
בארזים, ופ' מאמר אלה הם ח"ל: ומהאן אול ד' ומאכל את האלה
ואת הצצים וגו' ואת המים אלה במלה לחכה (מביס א"ל, י"ה א"ל)
ונכון אפוא להקדים מאמר: לויתן בחכה האלה אמר: אם בארזים
נפלה לילה, אמן הסמוך מלה: לילה את מלה: לחכה. וכן נראה
מ"ל ש: אל בר אובין ח"ל דחכה ולילה את וכו' ח"ל, הנה הקדים חכה
אלילה את, ואין כי כל שכי לכל יתן עדיהם אלה הגהת הדין וואו
א"ל. ודגהי נפלה חכה. האבואה בהעלפה להגיד (לחכה חמילת נ"ל 31)
כלם סבר לעדי דמעה היו לחמה ודחקה מזה, כי לא חכה לא מתבן כל אמן: נפלה.*
(א' אדדי מרה מרה ליה צד 14 מלה ר' יודק ר"פ מ"אנ"ל)

לפסן (אוצה קטן על כ"ה ז"ה) לרהק

הדורה.

הרב חכם הגדול ר' דוד אופנהיים"א (ה בגרוס בעטלענדק)

הביו אר הנומר פ"א בקנל"א א"המגד" (לפ' ללמ' 26 מ באומה

"בית ארד ארטיט" (אפאז פלז אגל גלזו ארפאן אה"ה "נפלה חרבה"

ואמלזת המזמנים היגדנים פלז אהביו ס' ז"ל מ וזה אלעז בקיפזר :

בל"ה (אוק"ה) פדאז ח"א מרגנימא סבאז ביבס מבר קיפוק יולר

קימ אדמ קר' זא מאר רביונא ר' רל"ה ב"ד :

"אום בארזנים נפלה ללפזר ; מה יזל אולקו וקיר ? זום אונן בחס

באזר ; מה יזל דג' היקק ? בנחא מלש' נפלה חס ; מה יזל זי גבוס ?

אלכן באזו ארמזיק סוקה אבאי האמאד מלז רלז אומבד קיפ' יקרה

אומדה כזאמ אדמנא . אולאמ כזר חלז בה ידים, ולמחא רמורה אופי

אליצרה ; זא בן חובה זלעז אהמזר הדמרה אולמח וקבר הזאפא מן

הפסולא . אכילז מברא בחפזי דז ימים ולנים איזה דרולמס ס' אהבז

זולא אר' אולגזי (נרסס בדפידרנפארט ללז מברא נפלי) מלזמא אלמח אבו גירסז

אמח בהספ' זולר קרזו אמח ר' מלזר אונגלז זא (דל' ק' ה) למחא בלי ספ

יאר נכאנז מלסחח הל' אה"ד, וז"ל מ : בנחא מלש' נפלה חרבה גירסין

כגירס' ה' זולרז א' חויס זא (פ' ח"י דל' כ"ז). אדמח גירסא נכאנז וילד

היו אסכמח מלזר זמ דרזי המלזר, כי ג' רמאנזא ללזי המלז' בקינמא !

לחן (מחצית קטן דף כ"ה ז"ל) להק

בהנחה זאת: זמן בארבעים נפלה למהרה, ודמה זאת המורה המורה למהרה
ואם באחד זמן בארבע ואזון מכה. זמ"כ אמר: לאותן במכה המורה וכו',
וזה כמין נפלה ממה, זמן המורה למה במצבא המורה זל כל החיים זמן
האזון, מה ידעו דמי הרקק? ואבסוף אמר: במה למעף נפלה חרבה -
למאן אנחנו יאמרו חרבה (יחזקאל י"ב) - מה ידעו או גבום? והדמיון הנפלה
הזה לקח המקור מ"ס מילה (י"ב ז') "אמר ימא ויחלף ויגאד זמ"כ ואזון,
זמ"כ מים מני ים ונבר ימרה ויבש, ויחלף לכה וזל יקאם וגו' "אמר המורה למה
דמה המורה אמר הנקדים מן הים למהרה זמ"כ לזו יאספא, כן זמ"כ לכה
ואז יקאם. - - - "אמר ה' הדמיון לז' כן חיים הנקדים זמ"כ למה
זמ"כ ומה ידעו וזל זמ"כ זמן הכ"ז מלכו הנאספא חרבה בכה יד זון
הזיה כן מסברו דנפליה (* זמ"כ ראה זה קרואו בספר כמ"כ למאן זמ"כ
"קריטולד אדער פערבזשטאנד אדער זיידען פאר תלמוד" ממה החכמ
אדער זכר בהרין (ל' ז') לכה למ"כ ב"ו תלמוד בבלי בבית זקד
הספרים זמ"כ למק באזונדן ביור מלכא מוכפדן, הגרסא במה למעף נפלה
חרבה, והמורה לקיים הנאספא חרבה, ונאספא ממנו למ"כ חר"ג זמ"כ חרבה
הגרסא הזאת ופאלא זה כדרכו כדו לקיימה ולישבה. גם מבין החכמ אדער זכר

(* אמר המורה: ה"ה הזה הוא, לממה, תמ"כ ידו, והנה הנ"ל זמ"כ כן הנאספא בכה יד זון כדמ"כ
ואז מסברו דנפליה הגיה כן, ימין הקריא הולד למ ונאספא אדער כן הוא.

לפני (מלמד קטן על כהן) ליהב

ראויה ואמר לאין זה מדבק העליצו להלכות בלתי אחד מאקטו בעל
 מן פדיון ופסול מה אחד בלי מנו ואלו, פאור לאטן בחכה האלה ובחל
 מוטף נפלה חכה. מולק כל המריכות היוו אמר מפני אלון הכחם, מולו
 מים מני ים וג' מורה זאת גרסו העקרים היוו נפלה חכה. מל** —

(**) הדעה. אמרתי פודיעים ראוי להיוו פה מל הכחם ר"ל צלליהם ית
 (בהלכה) "המורה" מנה חוליה (צ"ל) במאמר: "המורה" ! אז מהרס אלון הקדש
 וזל למ בהורה מה ציון כח * "חורה מנה מלחם בספר לעדו דורה אר"ל
 אובלידה בלם גיוון אחד שטחית נפלה בל ספרי הל"ה באליצו בחל מוטף
 נפלה חכה למ מל נפלה חכה, ובה יבא הק"ל זל מקומו בלום והבן כי
 קלחי וסמכא זל המבין. אב פאברה גרסו היוו בדיון זד לעדל חליה
 במ"ל כולו הורה רק אפנו בזמא"ל ז"ל. פי בס' "מלמד צדק" מאר ד' יצחק רייפמאן ע"ה
 למ זל גרסו זל.

၇၇၇ (အဲဒီမှာ ၆၆၆ ကာ/က) ၁၀၆

רבאנו כי הנה זמננו לבדלתי א"ל לבר זבין: קצת זמננו איתנו
 קצת זמננו: בזנו כ"ב הלילה באים, זכור ורחם, תענו
 מאחריק כאלה אבא, את תענו כאלה אי אבה.

"רבו כי אמת אברהם (הוא נהר חבקה) ש"ל אבר זובין קאס
 אימא אברהם (ר"ל הרמל בדד אברהם נהגה אלי שש אים רבים אלה בנה
 הנה), קאן אומא: באו רוב אליהם באים, זכור ארמם, תענו אומא
 כאלה גבולה, אול תענו כאלה אי ארה ד"ל. אבאן יצק ילדה אולי
 אים אפי נאסח פגמו גמ אפי נאסח דין יצק און אלה הנה אלה
 בריר תאמה אים כל גבול דא דבר. ולי נראה כי תאלי הנה
 אקח אול כל אמה, ופי ד"ל ככה: באו רב באים, זכור בריר
 אלה ארמם, תענו אומא כאלה גבולה: אול תענו, אלה
 אומא אול כאלה אי ארה. וקאן רב באים" ר"ל באו רב אול אלה
 אלה באים, אלה רבא אלה באו אול נהר חבקה באה אלה אלה
 כל אלה, אלה אלה אלה. ואמא אלה" רב"ל דבר אלה אלה
 אלה רבא", ובריר אלה"ל בריר אלה אלה, וכל אלה אי ארה"ל
 כאלה אלה אלה אלה אלה אלה אלה אלה אלה.

יעקב רייפמאן

(הַיְצִיָּה "הַמַּעֲמָד" לְפָנֵי הַיְצִיָּה 24 א)

(א) (אעצ קטן דף כ"ה א) (א)

כי נח נפליה דרבי אבהו, אחיהו מארי דקסרי איו. דרבי יאסי,
 לפא מרגבי דצבארי דאיו. דרבי יעקב, איתחמינו כוכבי דיאמיו.
 דרבי אסי, אוסקרו כל אולניו. דרבי חייס, נחיהו כיפי דנארו.
 מרקיז. דרבי מנחם בר סימאי, איתחמי צלאניסו והו איתחמי צייסו.
 בר חמא בר חייס, איתחמי כל אנדריסיו. בר איליג, איתחמי
 לבסין איתחמי בנהרדסא. דרבי המנוס, נחיהו כיפי דהרדסא.
 מרקיז. דרבי אבהו יאסי, נאק כיפי דפרי אהרבי. דאבהו והו,
 נאק כיפי דהרדסא. דרבי איליו, טעין דיקלי יוצי. —

"כי נח נפליה דרבי אבהו אבא". (האגדה הגדולה נפלאה וזה מאד :
 דהנה רש"י ז"ל (בדף: איתחמינו כוכבי). פתח: "לחמינה הילאם בלילי חב צד".
 אכן הוא דרבי כל המעשים, הילאם הילאם, אלא יספרו לנו פה אגדות אומות
 אלו, לכן קרה בלילי, לילאם הילאם הילאם פתח, הנה אגלי
 איתחמי אקדמי, נאק הילאם בלילי חב צד. איתחמי כן הוא פירוש הדברים
 אפי איתחמי הילאם, והפירוש הזה טוב לילה מאד, איתחמי איתחמי הילאם
 אלה הוא דבר אלה אלה. אלה כל הילאם איתחמי חילי ברא
 בקר איתחמי יאסי, קלה בדינו איתחמי לילה פה הם פתח איתחמי,
 איתחמי הילאם איתחמי הילאם כיון; כי איתחמי

לפן (מוסד קטן בל כ"ה ז"ה) למה

אמנותנו חזקה להבארנו ית' כל יפול האו, ויפול האו אהרן אהרן האלם אלה
אח שבד כרצונו, כי יא כן נקראו לאו, "לצ"י", לפי דעה המעריצים החוקרים,
יין שהוא יפול אלה אהרן שבד; אהרן בן כל זה הוא יין אצור
גדול, אהרן מן המוכר הוא אלה אהרן שבד כי לא סוף האו הכי; אהרן פלאין
הכר אלה אהרן שבד, הנה אהרן אהרן במופגל נאכל, כי הקד"ה מקור אהרן
בנסים כמאמרם ז"ל: "לאו כל יאמר מבראש נסיו" (פסחים נ"ה. ויגלה ז"ה),
ואו מביד קצין בריק האו נסיו אהרן שבד. א"כ יפלא, קלה מאד אהרן
מה הכר היה כיון אלה אהרן שבד? אהרן גמ רש"י ז"ל, פירוש, הרג
בזה, ואלה אהרן אהרן כל זה בפירוש הקצ"ה הנ"ל: "לפניו האלם בלתי רוב
צדד". ר"ל כי בלתי רוב הצדד להיות אהרן, כפי, במהר החכמים הנצחיים,
אע"פ מאמרם וקבלתם, בהכרח נאמר האלם אהרן שבד, כפי גמ בן הארץ
אשה יחזיקו בזה שלש אהרן נפא ביראנו ואיך רוב צדד אהרן, ומהלך יחזיק
לפי חכמי ביקרם לא החכמים, שצדדו גמ האהרן האהרן הפעולה לאהרן אהרן
במהר החכמים, אכ"כ אהרן נחל אהרן במהר האהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
מאחרים כפי מאחרים כמאמר אהרן. אהרן גמ בזה צדד אהרן אהרן אהרן
האמר אהרן במהר אהרן אהרן אהרן אהרן; יין כי אהרן נאמר לכל זה אהרן
ה, כפי גמ בן הארץ אהרן יחזיק אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן אהרן
כמה חכמים יחזיקו, כי כהר אהרן נחל אהרן במהר אהרן אהרן; קלה אהרן
אהרן, איך י"ז לפניו האלם האלם האלם? התינו האלם האלם:

לען (מוֹדֵד קֶטֶן דִּלְטָה טֵה) לח

"אחיה מאד בקשרי מיו". - "לפני מרדכי ברא". - "איתחמיו
 כוכבי ביומו". - "אילתא צלמניו". - "איתקצצו כל אנדריטיו". -
 "טען דיקוי ליצי". - נון כי הללויס הילא מאבד גמורו בלוא בני
 האדם רגלי כבד ופדצב אהכמים הנצבים, כי זה נדע זה נאסו אדמ
 כמה גזילה מלחם וקדלחם בזני ה, הנפ זצמ הללויס סינא פדזה
 אפכא, כי מה נפדד היה המילה אכאל אנק מאדמ דאמיוס באפיוס!
 או כי איתחמיו כוכבי ביומו! אכן בואם; ואף אם לא סינא, הנפ
 אכאל לא פדריסו אם בני האדם מלחוק זמ פכאד האמרו אהכמים
 הנצבים, בלוי גזילה כבד עם כדלוי אהם; אבל מה האו הפכאד הזה
 לעמלו החכמים, אם בואם מלחם הטל ה, כח סדרה גזילה ומנקה כל פק,
 עד ליל יזה איתקצו כל איתניו? (או לפי גרסת הד"ר "כל איתניו") והזולת
 או הארזים היו מלפנים באור מקלם אמקם ובני האדם היו מסתפנים בהם?
 או איה פכאד אם בואם מלחם לטמ ה ללוא בזלף כי נחורו כני דלוא
 או כני דברדא? מרקיד? האו הזה, אדברה, נפחא מפכאד החכמים
 הרבה? נון, כי אם היה יאם מלחם יאם צמ אהור אלוה טל ולקט, הנפ
 אז פכאד גזול היה נלח אהם בלוי גזילה כבד עם כדלוי אהם, כי אחריתם
 כל אדם יאק; אבל בואם פדד ללוא סדרה גזילה בזלף אדאקרה
 איתניו וארזים, והזולת והארזים מלפנים באור מקלם אמקם, או לאבני-
 אש או אבני-ברד יארזים מרקיד ובני האדם מסתפנים בהם, הנפ בואם פדד,

ਲਗਾ (ਜਿਹੜੇ ਫੜੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ) ਵਿਚ

כל אדם נחשב בביתו, וראו הלאו אצאת החוצה פן יפול זמנו ויגדל
 או יגדל המעלה בזמנו ד"ר רוח הסוד, וואו פן יגדל זמנו ויגדל - אע
 וואו זמנו - ברב מרקיז וירוצו זמנו גלגל, ורק ממש המה המעלה ויגדל
 הלא המעלה נפלא אצאת החוצה, ואע"פ אלו זמנו המה, א"כ זמנו, ויגדל
 זמנו זה נפלא מכלל החכמים הדבר, כי לא יבאו בני המצב, אע"פ המעלה
 ביקרם, אצאת החוצה אלו זמנו מכלל ברב דם בראוי להם? וכן
 קלה, מה הלא הכבד לעיל החכמים ד"ר, זמנו בואו מכלל זמנו לברך
 מכלל בנפלא? הלא בואו כזה, כל אדם יבאו להחזק מכלל ואע"פ
 אכזר אלו המה, נא כי צריך הלא אלו זמנו מכלל זמנו המעלה
 והמצב הבאים במכלל, א"כ זמנו, ויגדל מכלל החכמים? וכן
 קלה מה הלא הכבד לעיל החכמים ד"ר, זמנו בואו מכלל זמנו דבר
 ויגדל אלהי ויגדל ד"ר: לעיל החכמים אלהי בואו זמנו?
 הלא זמנו זה, ויגדל, נפלא מכלל הדבר, כי לא יבאו בני המצב, אע"פ המעלה
 ביקרם, אלהי זמנו הנפלא, אכזר אלו זמנו הכבד המכלל אלו זמנו
 זמנו מכלל? ויגדל, אלו זמנו הפעול הלא, קלה אלהי זמנו מכלל
 הלא המעלה ויגדל, כי זמנו כן הלא, נפלא מכלל זמנו הלא, ויגדל
 בואו כזה, ויגדל ד"ר נפלא מכלל החכמים הנפלאים הדבר כן, ויגדל
 לא יבאו אלהי; אכן ראוי אלא ויגדל אלהי בואו מכלל זמנו מכלל
 זמנו המעלה הנפלא זמנו כזה ויגדל מכלל החכמים ויגדל

לפן (מוצ קטן ב' כ"ה ז"ה) להק

נאמנים בזהבם לונים ובמטבוי-זהב לונים ; ואנ"ל שזינק בזהב בולק
 אמת הינו בביטוי המאמר הנפלאו הנכבד, ומה בלע בהפלאה הדברית?
 ובע"ס מברר הענין חב"ל זה ואמר: "אחלם ילעו אדם אלאמיהו
 דבר קצרה" (חולין ע"ג ז"ה) ? בלע דאמר ראיתו אנפון להאריך דזה
 ואפ"י זה אמת דברי ארבעה חכמים והמקרים בלע לונים מלה בלה,
 בלעו הפלאו העדול ליע בזה, כי ד"ל יראו המזינים היטרים, ד
 כמה צדקו יחזיו דברי חב"ל לומר: "אחכס דדיל מנהי" (ה"ה י"ה ז"ה)
 כי אנ"ל לומר חב"ל לין נכסיו מנהיגים בסג"ל אח"ד (סנהדרין
 פ"ט ז"ה), אכל חכמים, אפ"ל יאמר מלנים, מלנים, אפ"ל, הלאה
 אחר מלה ונפלאה מלה בביטוי אונה מומר חב"ל, ואפ"ל הפלא, הנה
 מכונים אכלה אמת דבריהם כמ"ל בסג"ל אכל! והנני מביא פה
 אמת דבריהם הנפלאים, עי סדר הענין לבאו בפלאם ויצאו לאור, זה
 אחר זה במטבוי-זהב לונים, ראשון ראשון ואחרון ואחרון :

דבריה ב"הלכו" א"הפרא" (לע א' חב"ל 232) במאמר :
 "הערה הרב החכם גאון דבריהם אכמהו בנאמר 29", כה וזה ראשון :

"בדבר מאמר מוצ קטן : ראשון דאמר ואמר מ"ל דדי נע דבר
 בל החכמים מלנה דבר ודור הינה גור אומר כי כל המאמרים אשר דמ"ק (כ"ה ז")

לפני (אמר קטן דף כ"ה ז"ל) להרהר

מן: כי נח נפליה דבדי אבהו ד: ד"ר ואילו קרעין. אינני ספרי נפליה כי
 אם קינח באורח נח ואליה חילת אלה נלחן הסופרים אל החכמים הנזכרים
 למה יאמרו אבות אלה ביה אלה. אל ר' אבהו קאמרי: אמרבי קסרי חריב טחא
 דמרה! (כ"ה לפי הנאסחא הנכונה אלה בדי: דמרה דמרה איהו אלה בדיא) (*
 והוא ד"ר: חומת דת ציון הארצי כחל דמרה אג' (אויבה ד"ר) ואם רבי יאסני:
 צנחני צפרי לפי דמרה (בן נח אלה דמרה דמרה) כמא! ואם
 ר' יצחק: הפוכים נחלו בצרם הולס. ואל במוח חלק הולס (אלא חלפי
 יאן (אניח דמרה) איהו אלהו אלה אלה, אגלי דה נחלו הפוכים. והוא
 אליה נלמה. אנציה בלוי הדברים, פכתג בהדוה החכם וחמך דלד
 ויכחיס אל יחזקאל, ואל דם ונדה אים טאגד פיסטאד אורדון, אינני
 פיסטאד כדדמס ארס דם אריחטאס, די פאין אינני דיהר גראססין
 אונלמק גאליכט אורד, די אוראבולין דיכטאד פלאגין צו זיגין: אין פאד
 אים מיטטאגד לעדנך דעהן קאנאן מל. ואם רבי אסו פא הארמים גאד
 (כ"ה לפי נאסחא ד"ר יא"ל), ואל במוח צדיק גאד במוח אלה נחל דם אלה
 בלחון (האלים צ"ה י"ל) הוא כמו גאד כל הארמים, כי אין דם אל דבר מאלו.
 ואם רבי אלהו בר יצחק: כל הדברים אלהו נחל (כ"ה לפי נאסחא ד"ר יא"ל) והוא
 ד"ר הקינח הקדמ. ואם רבי חייא: אבני אל מלחקים נרדו. והוא ד"ר אמר
 אלה אל בצמח (אויבה ד"ר י"ל). אבין דאח הווי גמ הקינח אל רבי האנאס:
 אבני ברב אמרם נרדו. ואם רבי מנחם ברבי סימאני: כל האנא נלמה

* (הוא ד"ר יא"ל) (כ"ה לפי נאסחא ד"ר יא"ל) (כ"ה לפי נאסחא ד"ר יא"ל) (כ"ה לפי נאסחא ד"ר יא"ל) (כ"ה לפי נאסחא ד"ר יא"ל)

לשון (אמרת קטן בל כ"ה י"ד) ליהק

ומהי כבול עץ חלק. ור"ל אדם הוא ממנו הצדיק הגדול היה נפסק
 אגמית, זין אדם ממנו יפה-פייה אף חלד! אצ"ל היינו הקינה א
 רבו הנחלם בר ח"א: ממנו כל סוף ארצה הינה. ואף רבו אולילי:
 נכרצו נכרה רסיסים. ור"ל במוט גלה כל אדם מנהרצו ומהי
 קריה נהו. ואף רבה ארץ יוסף: מזהר נהר פרת נהרסו. וכן
 אף אב"י ארצו: מזהר נהר חב"ל נלכדו. ור"ל במוט החכמים האלה
 גדלו אורחם, ופאכ"י אף המזהר אקח תורה מפניהם פס"ל אגמ הוליל
 ארצו התאמידים אף דרכו אדם גלגל הנפלה ההם, והוא אצ"ל: דרכו
 ציון אבאלו מבלי בזוי אצ"ל (איכה א' ד). ואף רב מלכ"ל: כל
 צדי וארץ תחת פרי סכר נלכו. והוא מלך נפאל אף בזוי כל רב
 תחת כל אדם במוט צדיק גדול כמלה הסופך בפניו צדיקת אף כל
 הדור, וסופך המאמרים ההם אף הקינ"ה הכמלה אמה אפניהם, הסו
 באיה גדולה אצ"ל אמה צדי. ואצ"ל אף אצ"ל אף אצ"ל אצ"ל
 יבא אצ"ל אצ"ל קהלת הזה. — אצ"ל.

אצ"ל, מדיינים נלכדו! אצ"ל אצ"ל אצ"ל אצ"ל אצ"ל
 הודל הנפאלו והפגיוני מהחכמ גאובקדח הנ"ל, הנני אצ"ל פה
 גמ אף דברי הדם החכמ והמקד ח"ל אצ"ל אצ"ל אצ"ל
 בביאור המאמר הנפאל הזה, והוא:

ל (אמר קטן ב"ה י"ד)

דברנו ב"צופה" להמשיך (לפי ח' חכ"ה 8 א) כפי הדבר הזה
 הלא כפינו במאמרו "אבני אולגה" לפי זה הלמדנו לכתב
 ב"צופה" להמשיך (לפי ח' 30 א) לפי זה "אבני אולגה" הוא
 אבני משה, נגד בקרית הדבר החלקי רצ"מ פירוש לכתב
 ב"צופה" להמשיך (לפי ח' 51 א) להראות את הלמדנו זאת,
 והנה החכם הלא כפינו האריך בה ואינו כפיין מקומו ד"ה, והנה
 דבריו כפי זה לאו: ... "ואולי גם הפיסי דנאראו אלא נחיתו
 מקיטתו בלמדנו דנח נפליה דר' חייא, ופיסי דברדא לפיטתו מקיטת
 בלמדנו דנח נפליה דר' חייא (אמר קטן ב"ה י"ד) הלא ג"כ מין אבני
 המשה ופליטת המה משה נפליה לברא! "ד"ה. והנה
 לא סוף דבריו לא ה"ה הלא כפינו המה ברב דבר החכם ח"ה ויחזקו
 הלא ב"צופה" להמשיך (לפי ח' חכ"ה 16 א) במאמרו "פיסי
 דנאראו" ופי זה לאו: "דבריו החכם ד' הלא כפינו ב"צופה" לפיין
 הלמדנו הסבא אלא להמשיך בה דבר מלמד את דבריו ד"ה (וא"כ ב"ה)
 המהים אפי' נסים ופליטתו לפיטתו בלמדנו דנח אפי' משה
 המלמד נ"ה. אפי' נאמר לו לפיטתו לברא דברדא לפיטתו; ואפי' זה
 הדבר לפיטתו לפיטתו אפי' נאמר ד"ה ד"ה אפי' נאמר לפיטתו
 היה להמשיך לכתב לפיטתו הקב"ה סבירי בראשית ופיטתו דבר
 פיר המלמד, ואפי' אפי' לא היה מלמד אפי' היום בראשית אפי' המלמד

1 לחן (אודע קטן דף כ"ה י"ח) לחן

פריה כרע אחר גא גזאלי ילדא נאלי נפיל ! אכן האמת מלה דרבה
 אכל הראש בזין פקמה המלך כל מאמרי המעלה למ, בזענו נראה
 ובהבא יבין כי מאלם לא כוונן בלי המעלה אסתר באזענו מלי נפלאות
 במלמד, אולם זאת אמר תבנה אלה אחרון דבר הקינא והספד
 אלה נלאו הספדים המולדים אל מא גזאלי המדה. כאלה זה כנה הלא
 סגנון במה כל המעלה ההם (למ): כי נח נפליה דר"ז פתח
 הא ספדנא אכל אהל"ז כי נח נפליה דר"ז נחיתא ממאלי דקסרי
 דמאדא אכל אכל. מי זה לא יראה אדמה כי סוק בל המאמר קנה אל
 דבריו הקדמים "פתח הא ספדנא?" ורצנו אומר להיות למח ר"א
 פתח הא ספדנא אומר: אחר ממאלי קריה קסרי אכל דמדה !
 (ממאלי דקסרי גזאלי המדה). אכן כי נח נפליה דר"ז (פתח הא ספדנא
 ואמר) לפסל (צווי) מרדכי דצפאלי דמאדא ! אכן בולאנו דנח נפליה
 דר חייא (פתח הא ספדנא ואמר) נחיתא (צווי) כימי דנחיתא מרקע !
 אכל. אמנם ציו אלה כי דקדק בל המעלה אומר פתח הא ספדנא
 יין לרק פתחית והמלה הקינא גלה אענו, אכן יפס קנה המולד האלה
 הראה לנו ראו למ. בלהו אדמה למ דברי הנביא (ירמיה פ"ב ו"ט): לא
 יספדו לא: הוי אחי אלה לא יספדו לא: הוי אדאן אלה הדה" רק חאלי דברי
 הקנה הם, חולק קנה נדדה דמה יוד, ומרגלא בפי המקנא והספדים. ידא. —

לפן (אומד קטן דף כ"ה ז"ל) להלכה

נפגא אהדסיף אה חומה הדר לחופים בהא זליה צרה גדולה, ככתוב
בס' דברי ימי זלמן אחרת חכמים מונעליא, יח"ל קורא קארטהאגא
(הזקק בימאדא) "והאן אינגאדא איין מוזקאלינדאגאד אונפאלא
דער שטאדט צו אטעס, אלארדאן די מונדאן דארטאנס אלארף בדהאנען"
יח"ל. דר' יאסי [פיה זליה ההאן ספדנא]: לפא מרדאן דצפארי דמאן.
ז"ל ס' צפארי צפארי הוואמאנס דמאד מרדאן כפי הדם. יח"ל: הורידו כנא
דמאד [אינה ה' יח"] והפאגה הלינה הדינה מה- נמאד (מה נמאד!)
דר' יזקא [פיה זליה ההאן ספדנא]: אינמאנסאן כאכא בימאנס. ז"ל
מאן החלק ז"ל הוואס באמאד מאד דא ואלר היה ראוי כי יחאן הפאקיס
בא כהילה. אינאן ח"א אמהל"א. לעס זה האן אק הפאגה לנהא הארה
גדל צד ומצאק אלה הסב מאן. אכאן זה כתוב במוזקאן (ז' יח):
אומאנס חלק הוואס בלדרי לס את מאל מצינס וג' הוואס ינאן אט
יכסנה. אד"ל כתב החכם יואמן דאד איכאליס בהאדאגאן אהזקאן:
"אירד אום טאגט פינסטאד אורדאן". אינאן פאדאליד דודאנסאד דאס
אינאנסאד, די פאן אינאנס דאדא גראססאן אונעליק געדאנסט אורד. די
אראבאליס דיכטאד פלאגאן צו לינגאן: "מאן האבא אום מיטאטאג אטאדנא
דאדאן קדנאן" ז"ל. אד"ל נדא, כי רוא מלדרי דאד דבר בהסאקא זא
ה' יזקא ומאמא זא אלאן. — דר' יאסי [פיה זליה ההאן ספדנא]: אינאן
ס' אלאנסאן. [אד"ל כתב: דר' יאסי אומאקאן ס' אראנסאן: דר' אלאן בריצקא אומאקאן ס'

לפ (אמר קטן דף כ"ז ע"ב) למה

אמרנו. הן כי החכמים אשר באו אליהם לקחת תורה מפייהם חלבו האט
אדם מעדיהם אחרי זאת והענין מדבר צינה מקום או חץ זה פרי
ויבד כי החכמים נמלאו אמרנים ואדונים חכים פרי יחין ודוק (הק יוא)
א): דברי באלי דברי וכו' פיהו אלי דברי חכמים גדולים כדכתיב
הנה אשר ארז בקבוצן, ובדומהן אם רצוה איחנק הלא באשן גדול
דכל. ובה (טו א): ועין דארו כחף דכל. — דר חיינו
[פיה חיה הלא ספדנו] נחיתו כיפי דנארזו מרקיד הלא יד: מוראם
לאח אש בדומותי (אויבה או יד). — דר מנחם [פיה חיה הלא ספדנו]:
אלהו צלמנו והוא אמר ציינו וכו' אומקצו כל אנדרייטו הן כל
מאר פנים וכו' צורה אש נפק אמלית יד: אפי כלם קבצו פאורא
(נחם ב יא). ונפכו כל פנים אורקון (יחיה א א) והאבו
נפק חיי אמלית (דניאל ז א). — דר אולית [פיה חיה הלא
ספדנו]: אמברו להזין אמברואו בנדרצו ובה טהה בטבריו
מח בנדרצו. הן להזים בנים אשר חיו אנדרה ר אולית הו לאמה
אחרי זאת. — דר המנונו [פיה חיה הלא ספדנו]: נחיתו כיפי דברצו
מרקיד. הן כלי מליצי לאמהו דמלם יד מור דהמנונו. — דרבה ארלס
[פיה חיה הלא ספדנו]: נליק כיפי דפיה אהדדי. דאובי ארהו
[פיה חיה הלא ספדנו]: נליק כיפי דדגלי אהדדי. הן דמור החכמים
להזי מחרי מדבר (ספיה) הנדרה האור לקחת תורה מפייהם אחרו

לפן (אוצר קטן דף כ"ה ז"ל) (לח)

התלמידים לבו או פדדים אולר זל יד הפהחא ההם. וצער זה הספד
האלר כמ נלברו גלי פרה וחבן אוול און יכא זל אצחא אחרותם.
כי נח נפליה דר מלרליזן פמה זלע ההאן ספדנול: טאן דוקלי ליצי.
זל באומ נללון כל התמרים קוצים. והאן כנול אהתלמידים הנמלים אחרים
כנל אולר היו רחוקים אולר פרי געזם המלח אולריום ונוללים אצחא כי את
מאכס ומלמדם אהולל ומלמס ארמדים, מוק בזוללים יעלו. יאמד חכס אוסל
לקח בדימור הקינול הפן. והמסד הירולאמי הולק בזה בדק אחרת.
ימין ירולאמי (ז"ז פ' כל תפארת) "זכא. — *

אצחא אחר זלר ככ אורב און פדברים, זכאן פה אחרותם
מאמנו חק בימור קרב אה המעדה הנפאמה הנל לבנה חכס למאן
פרידנולטין במכד כנסת הפדלה - נידק אנסד ד' ימק בהח למאן
סובאלסקי- (ספר ג' חר"ו צב 97), וזה אלמנו: כי נח נפליה דר
אבהו אכא איזקרו כל אולרים אכא. פיכד נלל זל. אחרת הדלם אכא
צד, וגם הרל"ו בל"ו כב לל הפן לינלי דנחלל בזלם בולם ממה כ"ו
מהם מלה אה מלה המה אכא דד כי בולם למח נחלק היום קדם זמנו
ונליו בו כוכבים כמ בלילה אכא דכ. מאלר קלה מליד אימח כי נלמנו
בזמא סדני ברולל בפטיכה כל זמא מהם, בזל אולר און נמלים
כל זכר אצחא כל קולות הדמים מומים ההם, נחילה אי אפלי

בפלאה כי הם חק דברי המספידים, כי אהל למ נומה כי נח
הזדה. אהילת המינים הדקנו אה ממד הירולאמי בלמאן בסוף מאמנו. (המחבר)

גפן (אמר קטן על מה י"ה) (לה)

נפליה דר' זיכרן פתח אליה הלאו ספדנו אנך' למד הרה וילדה
וכ' ד"ה. וכן גם ככל הני מובן אחד להם, ואנו הדברים בגמראו האלן
קצרה, וכו' ויהי כמא: כי נח נפליה דר' זיכרן פתח אליה
הלאו ספדנו אחיהו דמאדו דקסרי מינו, וכן בפלג פתח אליה
הלאו ספדנו אחיהו כופו בימאנו. כי נח נפליה דר' זיכרן
פתח אליה הלאו ספדנו אישקרו כל זלננו וכו'. והגמרא סמכה
הקראו האבין ליבין מהאמר הראשון דה' השאר' זכ"ל. —

הנה השרהם, המענינים הישרים, אה כה הארה הזה אקרא
אה דברי אורחא חכמים להמקרים ה"ל בגמרא הימנה הנפליה ה"ל,
אז"ל לבדד רמון אחד להם; יחן כי היה נכון אבי בטא, כי תלמוד
זה, בידינו כי אלה חזק תחזקו זה דבריהם: א) זה חזק תחזקו
ליש בגמרא, הלאו נגד דבר כל החכמים אלה אור אור. (ה'
זה החזק הנפליה הזה, אנך' להמנה חכמים ומקרים בגמרא
אנך' ובדמם לונם, יטאנו אכמך דבריהם כמא בסגנון אחד
אקיים מה אמרו ח"ל: "ומפני דברך מבינו!"

(המנה)

(*) הצדה. אומר המהר: אלאזה המדיניות הישראלית לאן הישראלית מצויה
למה ידם לא אומצק נדע נפג והננו אפוא פה זה אומר הישראלית
המסכת ע"ז פסק הלכה מהלך בזה לאור:

כד דאק ר' נחום בר סימון, מפון אינקאנציו מילצין (*). אומר: פנה דאן
ממין בחייו, לא ימייננו בדמיונה. !מכאן אנון פאוס? אומר ר' אבא
בן אבי: אין בינינו ואצדקים אלא דנמר פה בלבד. אומר ר' צמח: לא
היו המה קולוסו כמאק המאוס. ואם נכחו לאו נחום אולי קבל קדושים?
לאו הכי בבורה משבד מינו. כד דאק ר' אבא, אומצין באפציו
בסיעדיו. כד דאק רבי חנן, אומצין אינקאנציו. כד דאק רבי אבהו
אומצין אינקאנציו. אמרין: דאן דאק אינקאנצין דבאיה. כד דאק רבי חנניא
דבית מדרין, אומצין נאן דטובריא. אמרין: כד דאק סאק איבאריא,
דאן נאן אומצין קאמו. כד דאק ר' הילאיה, נאן קאן דטובריא.
כד דאק רבי יצחק בן אבא, אומצין אומצין אומצין אומצין אומצין
דאנא. אמרין: דאן דאק רבי אבא. כד דאק רבי אבא, אומצין אומצין
אומצין אומצין דאנא דטובריא. אמרין: דאן דאק רבי אבא, אומצין אומצין

(*) ז' הצדה בסוף המאמר.

(*)
הדברה למנוח הירושלמי
מסכת ד"ר פרק ג'.

„כבד בן זקן ר' נחום בר סימון חפון אוקנתא מחצ'אן“.

כרב בהקדמה ארמאוב ירושלמי („חומת ירושלים“ לדב ד') וזה לשונו:

„... ולי נחמה גדולה ראשונה בהוראה שלא נקראו ארמ' כמה מאמרים ירושלמי
לשונם לפנינו. ד' בבלי מ'א' (כ' ד') כי נח נפליה דר' מנחם (בר סימון)
אולת'א צ'אמצי'אן והו' אמח'צי'אן. אפי'ה' „והו' אמח'צי'אן פלוג' נחלקה
אנח'אבה כל צורה פרי'א' ד' צ'אמ' אפ'ארה המטבחה מפני צורה החסיד
לשונות... אמח'צי'אן פלוג' אפ'ארה במח'אן כל דב'. אולת' הספ'א צ'אמ'
אב'אן בירושלמי ד' (פ'ג ד') בפ'ארה לפי'אן וח'אן אפ'ארה ד' מנחם
אח' צ'אמ' ה'צ'אמ' במח'צי'אן (אב'אמ' הג'ר'אן ג'מ' בבלי כ'י אב'אמ' אב'אמ'
אב'ד' ה'אן „אמח'צי'אן“ וא' „אמח'צי'אן“) וז' הירושלמי. כבד בן זקן ר' נחום
בר סימון חפון אוקנתא מחצ'אן אמרו כמה דל'אן חמ'אן בח'אן (א'אן הב'א
ב'ארה מ'ארה מ'ארה) א'אן וח'אן ב'ארה „צ'אמ'“. אפ'ארה א'אן ספ'א א'אמ'א'
כמה דב' אח' הירושלמי הזה כי א'אן ב'ארה ה'אן ג'מ' הירושלמי
„מחצ'אן“ חמ' „אמח'צי'אן“ א'אן פ'ארה הפ'ארה א'אן ה'ארה. וא'אן ה'ארה נח'א
אפ'ארה ה'סי'ארה ב'ארה נ'אן אפ'ארה. צ'אמ' —

משנה. נשים באווד אחת ולא מספחה. — — —
גמרא. אשוי אחרי? — אחר רב ווי אובלא, ווי אובלא! אמר רבא:
נטי פלטרב אחרי הכי: ווי אובלא, ווי אובלא! — — —

פירש ר"ל קה"ן נדק"א אולי זה ארבעה בוא לאמר חזרה, אולי אולי פה
אנשים זה פה — אר"ן פירש: אולי ארבעה אולי ארבעה אולי ארבעה — ע"ל.

[illegible]

חולין נ"ג א') / תבולה' פירות תבולה דמים א"ל קנים א"ל חבן אבדמה הנקלדה אונחמה

ד"ר חיים לוי ממוצא קטאף - לאומני: אי לאומיאליזם, איז אי איהרער קטאף חזק, לויט

מזנוק מידה של החברה, היינו כולל נתקדד החבר, וזו גם אי אחרת, של החברה

מסעדה/מסעדה - אהל ואלו קצת על האל הקדוש או האל הקדוש אה אה אה

בני הדור אלו בני הדור לעתידים הבאים, ואלו הם בני הדור

סעיף ט"ז כי אין זה מצב אולם אשר בקולו ילמד - אלא בזה בתיים ח"ת

המזיקים כלם נח, ונחשו אלהיהם לכל דבריהם אלהי עולם אלהי קדש ואלהי אלהים. —

(אמר הדין המצא המצא אדם יחיד אוכל לזאת באלוהים בזה)

מה מנהל (24)

לשן (מאד קטן & כ"ח ז"ה) חפה

— עבד קינא נלי דלכנציה אבאן —

אמר רבא: נלי דלכנציה אמרי רבי: „אוי לאנצאן, אוי אהבאן!“

און אפאק (אל-ביה מלמו) און אהבא דלמו (פנלארמ פה). או אז אסנו
 מארץ בחינם אל-גיטו צלאמא, ארפס דא אבא מנפס שחר טאבס וועלד נפאס יאס יאס, אסן
 דה אמרו רבי ארז בואת דלפפס אנטאניאלס (אדערבן): „נפדדה חתלה“ (ז"ל יסד),
 (ז"ל כד"א) אפי' רח"ל: נפדדה חתלה, אהבמו לנקדה נפא דנפא דכל. אאלי דאנו פנקלנא
 גס אפמאק בלגה (ק"ו כד"א): אאד מקני חתלה גמא תדמא פל דחארה באל
 זכ"ל. אפי' רח"ל נראמן האמה זכ"ל. * —

(*) פסדה. פילא דלמו פל דמפדמא גס אדמא דמאור פנפא, דלכנציה „אוי לאנצאן“ ר"ל:
 „און אפאק“ אל ביה מלמו; אדמא דלמו אפאן, אפמא פה דאור חדא אפא מלד, מאת דד
 דמא נחילא מנפא דמא אפאן, אדא לאן (דמאמא „תקר מלין“ דלמא למה למה דא דא):
 „אוי לאנצאן או אהבאן“ — פדל דמא דמא דלמו אה אפאן דא דלמו חארה, און אפא
 פה ללמאן אה פה — אפ"ל פדל און אפאן אפאן דלמו דלמו — זכ"ל. אאלי, אפאן פה
 חאס אהבא פנאלה (אפאן דלמו דלמו, דלמו פה דלמו — חאן דלמו) „אפאן“ פדל
 אהבא דלמו און קניס און דלמו אפאן פנאלה אהבא דלמו חאס אפאן אפאן —
 אפאן: „אוי לאנצאן, אס או אהבא פנאלה חדא דלמו מלמו דלמו כא פהבא, פדל פדל
 נפדדה חתלה, און גס או אהבא, פל פהבא מלמו אהבא — אפא מלמו דלמו

לפן (אמר קול כל נ"ה) לה

אמר רבא: קול שלכנ"ה אמרי: ג' גרמא מפכא אנמי מינא אנטיכי.

משק א"ה פזם (פזא דאן ולקו) והוציאו מן הענין, והיו המים חסיר.

המאמר פזם הנאמר דמזמק לפי, הוא פזר א"ה הכ"ז מים והיו מקור דמזמק א"ה.

פזם, ואחרי כן זה אמר לו ולקד; ואנטיכי הוא סגור נחל א"ה מרמז אנטיכי.

א"ה מינא, והיו לבד (מ"ה א' דמזמק): אנטיכי א"ה גרמא אין לוטן מנח"ל.

והיו גם כן ר"ה ארמ"ה אר"ה אר"ה גס. והיו הם כנ"ה מנח"ל א"ה מן האוכל.

הוא המוכל דן הענין, ולקד המאמר הוא אפוא: א"ה פזם פזן דן לענין ולקד.

המזל א"ה לענין ולקד, ולקדו והוציאו חוצה, ולקד סגור מענין וגם יצא דן מים.

מזני דמזמק א"ה כמחזק, א"ה דת אפוא היום כי א"ה דת אפוא דת ספ"ה.

הן סבבה א"ה מלכ"ה המאה נפלה אבדה. —

א"ה ראש פזות א"ה ראש הדדה א"ה א"ה א"ה כ"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה,

מפזרים פזות א"ה, א"ה א"ה א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה,

— א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה,

פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה פזות א"ה.

(מוסד קטן על כ"ח ז"ה) לח לה

מלפנינו בימינו בימינו, והוא זקן מזה הילדים והלומים הפקדונות אשר נפגו להם
 משה זה היה לפני המה, ואין יתנו לאולי **חצראן** והיה זהו בזמנו בסוף חנה
 אז נפר סטינקס כיחוד, ויש"ז מלבן היטה המאמר הנכחי, כי נלי אפרצה אחרת
 בקול נפי והלומות אז אלו אשר היה כן לא ימי חיי הקול אומנם כן ולצדד כסע,
 והרמ בזו זה הליפמ נפל לצדד בקר הדוני ובחזיון אלה האף האק או לא ית
 וכל כמאל אשר זהו בדעת זכו דד אשר פולצכו קדמנו אלוה אמתו אמת
 משה זה אשר המעלה הנ"ל. וזה הוא "מל: רהיט" (הן לא ימי חיי הקול)
 (אמת מל) ונפיל (והרמ בזו זה הליפמ נפל לצדד בקר הדוני) ואומצרא צממא
 עתה (דד אשר פולצכו למי קלל אמתו אמתו משה משה אשר המעלה הנ"ל). -

מנפח נמנה משה זה בימי המה או ממה אלוה, אשר היה בזמנו אפרצה;
 נראה כי מנפח הליפמ קולדו הילדים והלומים והלומות אכל ההלומים אשר האמתו פס
 בימי קדם, ונ"ל מכלל כי בזמנו זה יתה רבמו הקדש אמת קנו אלהי נקרא קדש
 הפחא (פסחים ק"ה ד') ומ"ל למ: מלומ דאומנו אצני נפגו ומכלל אק באצראמ,
 ר"ל כי מנפח המ פמאמט ומלומות אכל דבר ואזהבים אלאמור סכח נפלאה, כאל
 יורה מנפח הנ"ל, ומנפח כאל יטנו אפממ קלם אצנים, כיחוד דכל. ---
 ואין קדמ ילדמ אמת ממו פאנקטאר יאוסט (האק ד' צד 67) לעין הסמנים לעמו
 כלי התקירה באספמיו (המח 451 אפממ כמל י"א למ אפני העירול) אפכר זה
 היהודים הממלכות אמת ממנוקם אדד בדת היהודים אפממ, נמנה למ זה, אמת
 נמנו משה בפי המה "דכל. ואין זהו דמממ (קדמ פמק. ומממה אז ילא בימ אלק דממ). -

לע (אמרת קטן דע כ"ח ז"ה) חרה

ואמר רבא: נלי פלכנרצב אמרי: אמנו תגרא אזבנא איבדקי.

אמנו תגרא אזבנא [כ"ז חה אזבנא אזר לפנו] איבדקי — אמנו
הכחלים זל אמכרס יחקרו, וירמוז לפכמל בלחא (ז"ל א): בלחא למכניסין אדם
לדין אמריין לו נלחא אנה באמנה ז"ל. ופמקוננא אמרו זה אמר פחי ימא אלו
לחא אנה באמנה. —

ואמר רבא: נלי פלכנרצב אמרי: מלוא כי מלוא ומעדין חבולטו.

מלוא חבולטו [כ"ז חה כי מלוא' אזר לפנו] ומעדין חבולטו [חבולטו
הוא מבגאם של נלק בכ"מ], — המלוא הוא החלק אשר זלי כל אדם אלאו כמלוא הכתובות
(ח' ב') נחב הוא מלחא ימי בר אשיר ז"ל. ופמלויס הרמים פמלויס זלוי פס אוק
נלק (*) אשר נלקל מבני אדם כמים בזלר פלחמס כי נלקרו, והוא רמון זקר אנחס. —

יזקד ריפאנא

(הלאו"ן לפכמל"א זנה זלמ 48 מ)

(*) רמדה. זיין בפמלוא ומידולמס זכ"ל חלוא זל רל"ל לפמלוא ד"ה: מרמין חבולטו וכו' ז"ל.

(במחבר)

לפני (אמונת קטן & כח"ג) חנה

אומר רבא: נלי דלכנרע אורי: רשע ונפל אומרי עמאן עיל!

לדעת היו נלפגים מרד בימי רבא במר לפנרע אורי עמאן
מה בידי המר, זו רח אמן, כמו מלפגים המון בהרבה דירור, והוא אקח מאת
היונים והרומיים הקדמונים, אשר נפלגו לרוב מרד אמן המר, אמן עמאן
אמר חזקוני לפיכך הדבר בסדר גמל על נפח, סטיקס" פיכוד:
אזל פי זה מלבן היסוד הממיר תלמי, כי נלי דלכנרע אומריה בקול
נפח והלל מרד על מלך מלך חיה חלף כל מי חיי רבא, איסוף הון ולכבוד ספר
ספר ובשרם בזר חליפת נפל לרוב הדור, ובמזון אלה חלף דבר כל
יגידו את תולד מלך חלף בזה יסוד, עד אשר הוצרכו אלול אמר חמרי מרד
מה לרוב המעלות הנל, וזה הוא מה למרד: "רפ"ט" (חלף מי חיי רבא)
למרד חלף) אפל (אשרם בזר חליפת נפל לרוב הדור) אומריהן צמאן
יגידו (עד אשר הוצרכו אלול אמר חמרי מרד מה לרוב המעלות הנל).
מנחם נענה מרד בידי המר זו רח אמן מלך חיה במר לפנרע,
נראה כי מנחם הלפין בלד המונים והרומיים, והאמין בלפ המונים אשר המונים הם
במי קדם, ובדבר זה צוה רבין הקדוש את בניו אלה יגידו במר המר (פסחים ק"ג)
אמר למרד למ: "מלך דאמלך לנתי נפח ומלכי אק הליקאמ" "כל כי מנחם הם
פמאנים ומאמנים אלא דבר מאופנים לשמור סכרי נפלאות כולל נורה מנהגם תל,
אמננים כחלה יכולה לפדמם בלם ארננים פיכוד.

(ספ"ד פלג דבר"מ מרד ט"ו צ"ד, 46 מרד דמקד ריפאן)